

Gougenot des Mousseaux

**Žid, judaismus
a požidovšt'ování
křest'anských
národů**

Z francouzského originálu
Gougenot des Mousseaux, *Le Juif, la judaïsme et la
judaïsation des peuples chrétiens*, 1869
přeložil © Alfred Rosenberg

Z německé verze *Der Jude, das Judentum und die Verjudung
der christlichen Völker*, 3. Aufl., München 1921
přeložil © Jaroslav Voříšek 2009

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Gougenot des Mousseaux

Žid, judaismus a požidovšt'ování křest'anských národů

„Svět je ovládán úplně jinými lidmi, nežli si myslí ti, kdož nemohou nahlížet za kulisy...

Záhadná ruská diplomacie, postrach západní Evropy, je organizována Židy, kteří jsou také jejími nejdůležitějšími reprezentanty... Mohutná revoluce, která se v tuto chvíli v Německu již připravuje, bude druhá reformace, ještě větší, než ta první a o níž se v Anglii tak málo ví, do-
zrává pod výhradním vedením Židů...”

Disraeli, ministerský předseda Velké Británie

Viz kap. X naší knihy

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Předmluva německého editora	7
Všeobecná úvaha	9
První část	17
První kapitola:	18
Tradice	18
Druhá kapitola:	23
Farizeji starověku	23
Třetí kapitola:	31
I. Rabíni	31
II. Velký sanhedrin	37
III. Konzistoře	39
Čtvrtá kapitola:	44
Talmud	44
Druhá část	54
Pátá kapitola:	55
I. Talmudská morálka v praxi	55
II. Žena u Žida	58
III. Bližní u Žida	62
IV. Modlitba Kol Nidre	69
V. Lichva	73
Šestá kapitola:	82
Talmudská vražda	82
Sedmá kapitola:	96
I. Biblické památky. Posvěcené kanibalství	96
II. Krev! K čemu?	97
Třetí část	104
Osmá kapitola:	105
I. Cesta Žida. Západní ortodoxie	105
II. Reformovaní	108
III. Židovský volnomyšlenkář	110
Devátá kapitola:	114
Nová morálka, nové mravy	114
Desátá kapitola:	132
I. Vliv Židů na události, jejich působení a organizace	132
II. Prostředky vlivu. Zlato	138
III. Tisk	140
IV. Fyzická přednost Žida	145
Jedenáctá kapitola:	149
I. Středověké židovské obyvatelstvo v 19. století	149
II. Pronásledování	151
III. Pronásledovatelé. Drzost židovských obviňování	152
IV. Kdo nemá pravdu?	153

V. Židův diktátorský tón vůči monarchům	155
VI. Vměšování mocností ve prospěch Židů	157
VII. Neoblíbenost Židů	160
VIII. Důvod neoblíbenosti Židů	162
Dvanáctá kapitola:	166
I. Židovský mesiáš	166
II. Skutečnost a domněnky	171

Úvodní slovo editora českého překladu

Přestože předmluva německého překladatele není součástí autorského díla, nevypustili jsme ji ani v české verzi, protože lépe než co jiného ukazuje naprosto rozdílné pojetí židovské otázky katolickým antijudaismem a pouze rasovým antisemitismem, dvou naprosto protikladných světových názorů. Dalším důvodem ponechání předmluvy německého překladatele je okolnost, že připomíná neblahý osud knihy i jejího autora, který se v dějinách tolikrát opakoval.

Autor ve své mistrovské knize kromě mnoha jiného upozorňuje na skutečnost, již v jeho době zcela zřejmou, která je však dodnes přehlížena nebo zamlčována:

„Mezi pomocnými silami židovské moci, založenými na tajných společnostech, nesmíme zapomenout na zlato, jež bylo pohany označeno za zkázu mravů a Kristem zavrženo. Zlato, pokušitel svědomí a němý, ale přesto neodolatelný přemlouvač! Říme, prodejné město! Nenajde se obchodník, který by si tě koupil! Dnes takový obchodník žije a je všude doma. Žid, pán zlata, na jehož nedostatek si nikdy nestěžoval, je již i pánem mocností tohoto světa. Jinak řečeno, zlatu patří svět, a zlato patří Židovi.“

Již ne Mojžíšův zákon, nýbrž Talmud je svědomím ortodoxního Žida, a kabbala, „matka okultních věd“, je duší Talmudu. „Talmudská doktrína ortodoxních Židů je hrozná v porovnání s křesťanstvím, je doktrínou lichvy, rabování, loupeže a vraždy!“ Nemá člověk se zdravým rozumem právo zhrozit se nad zákeřnými vraždami, které mohamedánský i křesťanský svět po všechny časy Židům vyčítal? A neříká snad historie, listuje-li se jejími stránkami, že není jediná země, ani jediné století, jež by neustále neukazovaly v jasném světle spoustu obviňujících skutečností?

Sotva kde jinde by se čtenář dnes dozvěděl, že Židovstvo je bez skutečných duchovních a kněžských autorů;

„Rabíni nejsou totéž jako faráři a pastoři křesťanských obcí, nezbytní vůdci našeho kultu. Jejich kněžská funkce se omezuje na uzavírání manželství, na občasná kázání a jistý počet modliteb. Jsou doktory zákona a platí za znalce hlubokých moudrostí Talmudu. ... Jejich ješitnost se vyrovná jen hloubce jejich nevědomosti. Ptáme-li se po religiózní moudrosti, skrývají se za údajné tajemství, a pokud se na ně naléhá, rozkřičí se zlostně o kacírství. Mají v sobě jen touhu po moci spolu s nesnášenlivostí. Jakou sílu a moc může mít náboženství, zastupované takovými lidmi?“

Mousseaux nezapomíná ani na mocný vliv médií, jemuž Žid vděčí za své, bohužel rovněž podceňované triumfy, na kdysi nepředstavitelný pokrok v uskutečňování svých talmudských plánů, které jsou jedním z hlavních témat autorova díla. „To, co ve svých médiích Žid nazývá nesnášenlivostí a předsudkem, fanatismem a barbarstvím, jsou přece zásady a víra křesťanské společnosti!“ Médii formuje veřejné mínění, tedy tzv. všeobecnou vůli lidu, jejímž prostřednictvím manipuluje poslance, ministry a prezidenty.

O fanatismu židovské nenávisti, stávající se Talmudem vynucenou povinností, hotovou ctností, uvádí autor mj. tato autentická slova:

Nechme tedy jednu talmudskou duši vyličít sebe samu v celé své zarážející prostotě: „Ty sám dobře víš,“ říká Žid křesťanskému průvodci, „kolik známek

vřídlosti jsme si prokázali tam, kde jsme vedle sebe stáli jako bratři. Věz však také, že i přes známky přízně, již jsem ti prokázal, nebyla o nic menší nenávisť, kterou jsem choval v srdci. Jako odměnu za tvé služby bych ti chtěl dát následující radu: Nikdy nevěř Židovi, necht' je jakkoli velké přátelství, které ti dává najevo“.

Nehodí se užívat silných slov, ale co autor studie předjímá o talmudisty systematicky prosazované pervertování katolické církve a křesťanů, tedy jejich požidovštění – jak napovídá již titul knihy – je prozíravostí, hraničící s proroctvím, jak se čtenář sám přesvědčí.

A co je vůbec nejdůležitější, Mousseaux ve své knize mimo veškerou pochybnost dokazuje, že se duch Židovstva nezměnil ani v jeho – nám historicky nepřiliš vzdálené době – jako odpověď těm, kteří z neznalosti říkají, že Talmud je věcí dávne minulosti a dnešní Žid přece takový není...

Mousseauxovo dílo je více, než jenom historická studie své epochy, je doslova velkým naučným lexikonem neměnné židovské víry, mentality, mravů, tradice i duchovního a personálního vůdcovství světového zednářstva, i dnes prakticky neznámé skutečnosti, že židovské náboženství „je současně politickou i společenskou institucí, provázející každého jedince ve všech jeho jednáních i všemi epochami. Religiózní zákon je současně i zákonem občanským, a naopak. „Obojí je zahrnuto ve slově Židovstvo. Z toho pak plyne, že všude kde působí, je přímo nuceno tvořit stát ve státě!“ V těchto státech pak Židé působí jako rozkladný element. A dnes požidovštění národů dosáhlo již takového stupně, že ty už nejsou schopny zbavit se židovské infekce! Nesmrtelná Mousseauxova kniha je nesmírně cenným zdrojem poznávání duše, víry, taktiky i organizace talmudského Židovstva, odvěkého nepřítele křesťanství a křesťanů.

Předmluva německého editora

Roku 1869 vyšla kniha „Le Juif, la judaïsme et la judaïsation des peuples chrétiens“ rytíře Gougenota des Mousseaux. Vyvolala obrovský rozruch, ale rychle zase zmizela, Židy téměř úplně skoupena z knižního trhu, zatímco autora potkal osud již nejednoho odvážného muže – byl otráven! Jednoho dne mu byl doručen rozsudek smrti, druhý den zemřel. Jistě každý snadno uhadne, čí ruka byla ve hře.

K obsahu díla je ovšem nezbytné říci několik slov. Autor stojí na přísně římské církevní pozici, a proto soudí odmítavě o Lutherově díle. Jako všichni lidé jeho zaměření nechápe plně Lutherovo úsilí a jeho cenu pro naši kulturu. Zaměňuje učení o svobodě křesťana s neautoritativním životem subjektivních tendencí. I přesto si však mnohý protestant může vzít k srdci jedno jádrné říkadlo, zvláště těch liberálních teologů, kteří se nestydí spolupracovat s novinami rázu „Berliner Tageblatt“ nebo „Frankfurter Zeitung“.

Od vydání Mousseauxova díla uplynulo padesát let, a je tedy pochopitelné, že mnohé dnes vidíme v jiném světle, a něco z něj je již vědecky neudržitelné. Jmenovitě boží slova ze „Starého zákona“, i sice čestný a úctyhodný, ale nepřijatelný pokus o velebení postav „praotců“. Rovněž je třeba odmítnout autorovo striktní rozli-

šování ducha pěti knih Mojžíšových od Talmudu. Vznik starozákonních knih, jejich zkompileování, přepracování a falšování jsou dnes již zcela zřejmé. A před naprostou nevhodností jednání „patriarchů“ (Abrahám, kuplíř své ženy, Josef, spekulant s obilím, Jakob, zloděj atd.) nelze zavírat oči a kouzlit svatozář kolem ztělesnění podvodnického ducha. Kulturní problém dnešního křesťanství spočívá v tom, nahlížet na osobu Krista jako na *to*, čím byla pro Žida od svého vystoupení až do našich časů – tedy naprostým popřením a odmítnutím židovského ducha.

Svým sklonem také vždy na Židech zdůrazňovat něco dobrého Mousseaux tehdy doufal, že by se mohla zhroutit ohavná stavba Talmudu, a očekával obrácení Židů ke křesťanské morálce. Zklamal se jako mnozí jiní. Ještě dnes jsou dobré dvě třetiny Židovstva talmudisty a zbytek přinejmenším morálku Talmudu neodsuzuje. I ti, kteří se odřekli Talmudu jako religiózního kodexu, žijí stejně podle jeho zásad. Židovský duch jako takový se nezměnil; ať talmudský Žid, nebo ateistický burzovní spekulant – jejich motiv je pořád stejný.

Jako mnoho jiných přeceňuje i Mousseaux intelektuální schopnosti Židů. Zapomíná při tom, že židovská inteligence je čistě mechanická a povrchní. Zpracovává cizí myšlenky a vynálezy, ale sama není nikdy tvůrčí. Nikdy a nikde nevyšla geniální myšlenka z židovské hlavy ve vědě a filosofii, nikdy neukázala nové cesty. Naprostá niterná neplodnost židovského bytí se přesně zrcadlí i v intelektu.

Bez ohledu na některé chyby má však předkládané dílo nesmírný význam. S neomylnou jistotou nám Mousseaux předpověděl nevyhnutelné důsledky neomezovaného působení zednářů. Dnes je již vidíme řídit světovou politiku, a jak Mousseaux rovněž správně prorokoval, pod židovským vedením. Jeho slova „pouze revoluce mohou dovést Židy k jejich cíli“ se hrozivě naplňují. Nikdo nedokáže číst poslední kapitoly bez zachvění – předpovídají totiž dnešní události s takovou jasností, jak mohl pouze muž, který si byl správně vědom symptomů své doby i směru myšlenek, a dokázal je také přesně interpretovat. Abychom plně porozuměli dnešní době, musíme se vrátit do minulosti, musíme znát kořeny našeho neštěstí. A k tomu je nám Mousseaux nepřekonatelný vůdce. Ukazuje dodnes jen stěží vypátratelný materiál právě z doby, kdy se Židovstvo chystalo stát světovou mocností.

Z těchto důvodů jsem považoval německý překlad knihy za nesmírně důležitý. Doufejme, že zapůsobí na naše zaslepené současníky a ukáže jim, kde hledat úhlavního nepřitele našeho bytí, naší kultury.

V překladu jsem si dovolil vypustit nedůležitá opakování a statistická, dnes již nezajímavá data. Na názorech a závěrech autora se tím přirozeně nic nemění.

květen 1920

Alfred Rosenberg

Všeobecná úvaha

Kdo nás poctí čtením tohoto díla, nepochybně se ze všeho nejdříve podívá na obsah, aby se seznámil s námětem a rozvržením kapitol. Doufáme, že tam laskavý čtenář najde to, co hledá, a bude náležitě uveden do díla. Dovolujeme si mu předložit portrét Žida:

„Ať jsi čímkoli, zde stojí tvůj vládce,
on je to, a musí jím být, či bude již vkrátce.“

Asi každý z nás již četl tento verš, ale jaký vztah z něj plyne mezi Pánem Bohem a Židem? Žádný, skutečně žádný! Tyto řádky mají prostě ukázat, že Žid je naším pánem, nebo jím už brzy bude. Zamysleme se nad tím.

Žid jako náš pán? Ovšemže, a dovolujeme si podotknout, že jej především charakterizuje chtivost vládnutí, zcela naplňující jeho srdce, vyplývající z pýchy a domýšlivosti jeho národních instinktů, které jsou zase živeny religiózní vírou. A také vším, v co Žid doufá, sprádá a připravuje, aby viděl naplněná přání a národní očekávání. Právě ohledně toho je široké publikum v hluboké a nevysvětlitelné nevědomosti. Avšak jeho nejdůležitější zájmy vyžadují, aby zde mělo jasno, protože čas naléhá, a pokud to nepochopí nyní, bude příliš pozdě. Řekněme si hned a zcela jasně: Nejedná se zde jen o Židy Francie, nýbrž o celý židovský národ.

Den ze dne nezbytnější studium je ostatně také mnohem poutavější, než si mnohý představuje. Troufáme si prohlásit, že se rovná dlouhé cestě neznámou, mnohdy i divokou krajinou. Neznámou proto, že se po ní přestalo putovat, neboť jsme se domnívali Žida znát tím, že se jeho slovo přijímalo jako historická pravda. A divokou krajinou z toho důvodu, protože tam jsou až do naší doby znásilněny všechny zákony kultury. Kdo se domnívá, že Žida znát jen proto, že žije v Paříži nebo jiném evropském velkoměstě, neměli by se ukvapovat s naším odsouzením. Mnohem spíše by nás měli krok za krokem následovat, vždy připraveni nás opustit, pokud v nás najdou nevěrné a nespolehlivé vůdce.

Kdo se však svěří našemu vedení, musí také vědět, že zpočátku povede naše cesta často podél kamenitých a vyprahlých úbočí. Uvede nás na antickou stopu, kolem pradávných ruin, u nichž je nezbytné znát plán, abychom mohli pochopit před našimi zraky se rozvíjející podívanou. A když někdy naše slovo jako průvodce občas poutníka zdrží na místě, kde se zrodila židovská tradice, kde kráčel farizeji napadáný Kristus, kde občas upozorníme na obchodníky s obnošeným šatstvem, kteří jsou současně rabíny, může se mnohým zdát naše cesta příliš dlouhá. Jde tu však o pouť, která nás povede na vrchol pohoří, odkud se při jasném světle otvírají nekonečné výhledy, a troufáme si tvrdit, kde se také setká s nečekanými překvapeními.

A pokud se nemýlíme, pak i ten, kdo se bude cítit jako divák, který zaměřuje pohled jen na sebe sama a nezná svět, v němž žije, bude naším putováním stržen.

Židovský svět leží před námi se svými temnými a zpustošenými výšinami, i jeho fádne plochou krajinou, hnilobnými močály, vyprahlými a palčivými pouštěmi, domovinou šíravé žízně i ohavné horlivosti. Je před námi také se svými svěžimi a lákavými polnostmi, v nichž se našim zrakům skrývají hadí smyčky, svádí nás falešnými perspektivami nicotnosti vzdušných zámků i děsivostí propastí, z nichž stoupají smrtelné výpary i běsnící bouře. ... Leží před námi židovský svět, který po

osmnácti stoletích nehybnosti se náhle, jako na povel režiséra, dává do horečného pohybu, zvaného tisíci jazyky a pery činností pokroku. Stoupá vzhůru jako moře podzemním ohněm, je stále větší a vysílá nové a nové vlny k zaplavení našich království. To je svět, a takový je Žid.

Žid? Žid, odvažme se to jen vyslovit a vyvoláme tím hotovou bouři v Židovstvu, protože synové Benjamina a Jáкова se musí stydět za skvrny, kterými se jejich jméno jistým druhem zběsilosti pokrylo. Nicméně se nám přikazuje úcta před dějinami, povinnost uchovat si je, a takové z Izraele zavrhnout. Přesto odmítáme jakýkoli urážející záměr.

Židem však není každý potomek Judovy rasy, nýbrž muž farizejské ortodoxie, věrný tradici Talmudu. V takovém případě se jedná o jiného člena židovské rodiny, a proto se také označení Žid vztahuje pouze na takového, o němž např. říkáme Žid zbastardizované ortodoxie, reformovaný nebo volnomyšlenkářský Žid. Jedním slovem, pod prostým jménem Žid rozumíme pouze čistě talmudské Židy!

Protože se náš způsob vyjadřování snad někdy bude čtenáři zdát tomuto principu odporovat, prosíme, aby se tím nenechal znejistit. Těm, kteří se obracejí proti našemu slovu, dáváme jen to samé označení, jaké si dávají oni sami. Čas od času naše zbraně skutečně zasazovaly citelné a někdy i mocné údery. Avšak povšimněme si, že výhradně v boji, před nímž se nemá lekat žádný člověk kultury, který chce bránit její zásady a dobrodiní před jejím nejprohnanějším a nejnesmiřitelnějším nepřítelem.

Avšak právě to, co Žid, který své jméno začíná pociťovat jako pohanu, nesmí být za žádnou cenu trpěno. Každým dnem se stává nedůtklivějším a vyzývavějším, jakmile se někdo jen náznakem dotkne jeho osoby. Již dnes je křesťanům zakázáno (ve jménu svobody vyznání, která je v ústech Židů tak drze zneužívána) vystupovat nejen proti jeho aroganci, nýbrž se vůbec jakkoli zabývat syny Jákovými kromě nestydatého podkuřování. Opravdu, až neuvěřitelná událost nám ukáže, jaká je naše svoboda vůči Židům. V celé Francii se již hrozí prosté svobodě slova i historie, pokud židovská domýšlivost neutří citelnou porážku.

1. června 1869 otiskl list „Revue des deux mondes“ mimořádně zajímavý článek s titulem „Zlodějské hnízdo v Paříži“ od pana Maxima de Campa. Prosíme čtenáře, aby si pozorně přečetl zásadní pasáže dopisu, jež (židovská) konzistoř v Nancy poslala ústředí do Paříže. Výtah z vlastního článku uvádíme v poznámce.¹

¹ V celém článku o 35 velkých stranách, kde se popisují všechny možné druhy zlodějů, jsou Židé jmenováni jenom šestkrát. Je jim věnována pouhá setina článku, všichni ostatní zmiňovaní zločinci jsou Francouzi. Předkládáme tedy dotyčná místa čtenářům, aby si mohli sami udělat závěr.

„Zloděj, který hromadí poklady, je spíše výjimkou, s níž se setkáváme pouze u několika židovských přechovávačů“ (str. 630). – „Starý Žid jménem Cornu, bývalý topič, se jednou procházel po Champs Elysées. Potkal několik mladých zlodějů, kteří se jej ptali: ‚Nu, otče Cornu, co teď děláš?‘ – ‚Ale pořád velké soulasse.‘ Tím se rozumí loupežná vražda“ (str. 631). – Existují rodiny, které se podle všeho po generace věnují krádežím; „jde především o Židy, dopouštějící se drobných poklesků, ale ve své trestné činnosti jsou neúnavní. Není se jich třeba příliš obávat, protože se jen málokdy uchylují k násilnostem, ale jsou nebezpeční pro naprostou mlčenlivost a snadnost, s níž kdykoli nacházejí úkryt u svých souvěrců. Židovští zloději se jen zřídka spolčují do otevřeného boje proti společnosti, ale vždy žijí ve skryté válce proti ní. Dalo by se říci, že se krádežemi mstí za to, co bylo odcizeno jejich předkům. Mnohdy se dávají dohromady a páchají krádeže ve velkém stylu podobně, jako se provozuje velkoobchod. Mají své informátory, tajné

„Pane prezidente, zdálo se nám, že dotyčný článek je přečinem, neboť podněcuje nenávist a opovržení mezi občany, a že tedy zasluhuje být předán státnímu návladnictví v Paříži.

Všichni naši souvěrci, kteří článek četli, se stejně jako my cítí být uraženi zlovolným, ba nepřátelským duchem, který tam vládne od začátku až do konce všude, kde se slovo Žid se zřejmým potěšením opakuje až do omrzení bez jakékoli stylistické oprávněnosti a bez dokladů.²

Podobné útoky hluboce urážejí izraelskou společnost, a my jejím jménem požadujeme, aby byl takový poklesek předán zemskému soudu. Císařská vláda³ – o čemž nepochybujeme – nebude nadále trpět, aby se spisovatel jakékoli velikosti skrýval za svobodu myšlení a psaní, vrhal nám do tváře nejohavnější tvrzení a zahrnoval pomluvou a lži příslušníky státem uznaného náboženství.

Doufáme, že díky státní autoritě skoncuje soudní tlak s takovým zneužíváním, jež nemá žádný jiný účel, než udržet v obyvatelstvu předsudky, kterými

skrýše, kupce i obchodní knihy. Od nich odvozují svůj původ klany Nathan, Klein, Blum, Cerf a Levy. Hodí se jim každé zboží: olovo, které strhávají z okapů, třeba i obyčejný kapesník, ukradený z kapsy. Šéf bandy si obvykle říká obchodní jednatel a cestuje do Jižní Ameriky, Německa i do Ruska. Jejich německo-židovská hantýrka je nesrozumitelná a komplikuje polici stíhání. Jsou předními přechovávači na světě a své zločiny zakrývají veřejně vykonávanými povoláními“ (str. 634).

Topičům se říká suageurs, olej znamená podezření, judacieren je někoho udávat, přičemž se dotyčný vydává za nejlepšího přítele (str. 636).

Méně brutální jsou tzv. carreurs (zloději diamantů), též všichni židovského původu, vždy elegantní a zdvořilí, užívající zvláštních prostředků, aby se vyhnuli zaslouženému trestu“ (str. 642). Dále existuje kategorie zlodějů, kteří okrádají výhradně jiné zloděje; jsou to tzv. fileurs. „Je pozoruhodné, že Židé v tomto oboru překonávají křesťany, ale mezi sebou to nikdy nedělají“ (str. 648.)

Kde jsou v tomto výčtu (článek o 35 stranách) nějaké zlomyslnosti vůči Židům? Kde, porovnáme-li jej s tím, co říká o Židech pan Cerfbeer, muž židovského původu? Kde jsou, sáhneme-li po „Archives israélites“ (dále jen „Arch. isr.“), kde se před dvěma lety přiznalo, že počet žen neslušné profese je mezi Židy mnohem vyšší než u jiných národů?

Současný francouzský Žid se již snad vzdálil morálce Talmudu, a líčíme jej tak vlídně, jak nám historie dovoluje. Avšak po 1 800 let dodržoval dogmata Talmudu, která mu počítala za zásluhu, když připraví křesťany o majetek. Mohou se snad takové návyky ze dne na den změnit?

Všechny ostatní v článku zmiňované druhy zlodějů tvoří Francouzi. Ostatně, proč se Židé, považující se údajně za Francouze, necítí uraženi ostrými slovy na adresu Francouzů?

Kdyby bylo řečeno, že kategorie židovských zlodějů nejsou většinou složeny ze Židů, nýbrž z Normandů nebo Gaskoňců, případně ze zámečníků či zedníků, nikoho v Normandii, Gasconsku nebo v příslušných oborových svazech by nenapadlo stěžovat si na urážku na cti. Kdo z francouzských Židů si vzal do hlavy, vytýkat autorovi článku „podněcování nenávisti a opovržení mezi občany“? A kdo by naopak mohl a měl větším právem volat po „spravedlnosti v zájmu veřejného pořádku a civilizace“?

² Šestkrát na 35 velkých stránkách časopisu.

³ V témže čísle „Arch. Isr.“ (XV, 1869) čteme, že Židé považují císařskou vládu za nemorální, prapor Francie je údajně pošpiněn, a to proto, že podle vůle naprosté většiny zástupců obyvatelstva má být ve svých starých právech chráněna hlava náboženství, k němuž se Francouzi převážně hlásí. Jaká to urážka! Avšak čteme dál: „Chtěl bych, aby jí tato nemorální vláda odebrala svou ochranu, aby prapor Francie odčinil ostudu od Mentana a osvobodil Itálii, jež by se stala nejlepší přítelkyní Francie“ (str. 464-465). Tedy zavržení každé vlády, která nechce dovolit požidovštění katolické Francie pod egidou Židů!

jsme v minulosti tolik trpěli a jejichž návratu je třeba za každou cenu zabránit v zájmu veřejného pořádku a civilizace.“ Podepsáni členové izraelské konzistoře v Nancy.⁴

Tak mluvilo lotrinské Židovstvo! Pokud jde o nás, nic by neodporovalo více našemu duchu, než „podněcovat nenávist a opovržení mezi občany“, a když mnohdy užíváme energicky pera ke kritice Židů, pak se tak neděje pro nějaké rušení „veřejného pořádku a civilizace“, nýbrž právě naopak proto, že jsme jejich nejoprávněnějšími obhájci. Mějme tedy oči otevřené a snažme se ukázat skutečnost Francie takovou, jaká opravdu je:

Když čestný člověk vystoupí proti židovskému egoismu, samolibosti a aroganci, okamžitě propukne bouře, pozdvihne se stát ve státě k jeho zničení, a dotýčný, občan pouze jedné národnosti, je najednou zcela sám... Sám musí bojovat proti svým protivníkům, kteří jsou pevně seknuti do jediného tělesa, a jsou současně občany Francie i občany židovského národa! Sám proti mocnými konzistořemi zastoupenému národu, který využívá práva a moci dvou národů, a je tak tíživým břemenem ve Francii i mimo ni!⁵

Takový je pouhý přelud rovnosti před zákonem, který byl Francouzům ponechán z občanských a politických práv, zatímco si je pro sebe vydobyl Žid! A kdyby životní síla našich mravů a kultury nevytvářela určitou protiváhu takovému zneužívání práva a proti moci, o níž židovská rasa po tisíciletí sní, nebyl by snad již každý Francouz podroben teroristickému režimu synů Judasovými?⁶

Již dříve, i když za jiných historických podmínek, poznala takový teror dokonce i římská republika! A v takovém Římě, kde by hrdé zákony nikdy nepřipustily, aby se mohl Žid stát soudcem, nedokázalo ani veřejné mínění, ani majestát lidu zamezit drзости a nestydatosti těchto ohavných podnájemníků velkoměst. Je třeba vědět, že před Židy, vždy tak obratnými ve zpracovávání a vedení mas, měl hrůzu i král řečníků Cicero, tedy muž, jehož se obával sám Catilina v čele spiklenců. Cicero z řečnické tribuny vždy ztišil hlas, jen aby nedráždil zuřivou vznětlivost Židů a nebyl jimi slyšen.

Jeden klasický příklad. Obžalovaným je Flaccus, jeho obhájcem Cicero, žalobci jsou Židé. Lelius, mluvící v jejich prospěch, užívá lsti, aby se ochránil mezi těmito podnikavými lidmi, a blíží se k jejich sedadlům.

„Dobře ti rozumím, Lelie, tedy proto jsi svou věc přednesl na stupních Aurelova chrámu. Vybral sis toto místo, aby ses mohl obklopit tímto zástupem! Znáš velký počet těchto Židů, jejich svornost, vychytralost a vládu nad masami. Já však ztiším svůj hlas, abych byl slyšen jenom soudci, protože vím, že mezi Židy se nacházejí vůdci davů, kdykoli připraveni je nasměrovat proti mé osobě nebo vybraným občanům. Nemysli si, že jim jejich práci usnadním.“⁷

Necítil by tedy Cicero přinejmenším stejnou obavu ze židovského tábora i dnes v každém moderním národě, kde libovolný jednotlivý občan vidí před sebou semk-

⁴ „Arch. isr.“, 1869, XIV, str. 430-431.

⁵ „Celé židovské náboženství je postaveno na nacionální myšlence.“ – „Arch. isr.“, 1864, str. 333. Levy Bing.

⁶ Patriarcha Judas, nezaměňovat se zrádcem Jidášem.

⁷ Cicero, *Pro Flacco*, § XXVIII.

nutý celý židovský národ? A nenarazilo by snad jeho slovo na ještě hroznější odezvu, kdyby se židovské masy daly do pohybu pod vedením svých konzistoří nebo na pokyn předáků „Alliance Israélite Universelle“? A ví se, co dnes po celé Evropě jde od jednoho ucha k druhému?

Moji milí a stateční občané, kteří ve své prostotě věříte, že jste dosti silní sami se v soudní aréně postavit proti tomu, za kterým stojí celý jeho národ! Vězte, že ten, kdo by na Židy nějak zaútočil nebo proti nim před soudcem obhajoval nějakou věc – třeba i zcela bezvýznamnou – je již předem odepsán, ztracen bez jakékoli pomoci! Říká se také, že nesčetnými prostředky (viz kap. X) zničí každého, kdo je napadá nebo jim odporuje, pokud takový nerozvážný člověk není sám mocností. Nejsou snad již dnes Židé soudci všech stupňů ve všech zemích Evropy? Nehemží se to snad jimi ve správě, v dozorčích radách i nejvyšších státních úřadech? A konečně, i když si již nezachovali úctu k čisté ortodoxii, Talmud jim nepřestává říkat: „Když přijdou před soud izraelita a Nežid, necháš vyhrát svého bratra! A pokud to není možné, použiješ na Nežida právnických triků, aby vítězství připadlo Židům.“

Co se říká, a co se má říkat, to se domníváme vědět. Naše soudy jsou obsazené Židy, avšak správní orgány nám namlouvají důvěru k nim. A my také věříme, že na naší loajální francouzské půdě a pod ochranou zákona se může spisovatel bez obav věnovat své práci, ať se to Židovi líbí nebo ne. Svědomí veřejnosti vyžaduje, aby každý Francouz mohl o Židech mluvit stejně svobodně, jako mohou Židé mluvit a psát o Francouzích, Arabech, puritánech nebo mormonech.

Je mimořádnou smělostí Žida, že sahá nejen na svobodu tisku, ale i na svobodu samotné historie, jakmile v ní pocítí nějaký nepříjemný osten. Ve své chvástivosti a nestydatosti povýšence si hraje na průkopníka přemrštěné svobody, a zatímco bojuje jen za svůj vlastní prospěch, podkopává a ničí instituce křesťanských národů. (Stačí číst židovské časopisy!)

Jestliže je cílem aktivních křesťanů pokřesťanstění národů, tj. zasazení zárodků křesťanských institucí, které jediné jsou schopné chránit v lidských společnostech dobrodiní kultury a pokoje na zemi, pak cílem Židů je odporovat přesvědčení křesťanů, požidovštit svět a zničit křesťanskou kulturu. Proto také Židé nazývají misiónáře zlem, jakkoli je jejich činnost úctyhodná z hlediska rodinného i občanského života.⁸

⁸ Alespoň jeden příklad: „Přišel čas, kníže, zavést legitimní autoritu a zničit nenáviděný komplot. Je třeba bez milosti stíhat všechny časopisy, které již po léta provokují vyhánění a zabíjení Židů. Všechny zbabělé úředníky, kteří své ruce k takovému pronásledování propůjčují, je nutno ihned propustit...“ – To je jasná vzpoura proti veřejné svobodě, která dokonce požaduje vměšování cizí mocnosti do záležitostí Rumunska, jako to učinil Crémieux za přispění Montefioreho. – „Arch. isr.“, 1867, XIX, str. 882-883.

Protináboženské, ale zvláště protikřesťanské snahy, které poznamenávají současnou epochu, mají charakter koncentrace a univerzality, za nimiž rozpoznáváme pletichy Židů, hlavní podporovatele sjednocení národů, protože masa světoobčanů je pro Židy tak velice výhodná. S pomocí volnomyšlenkářství připravují mesiánskou říši, tj. čas univerzálního vítězství. Za své možná již brzké uskutečnění děkuje především zásadám filosofů 18. století. Tito nevěřící a současně kabbalisticky zaměřeni muži připravovali požidovštění národů. Viz k tomu Saint-Albin, *Les libres penseurs et la ligue de l'enseignement*, Paris 1867; Dupanloup, *Les alarmes de l'épiscopat*, Paris 1868.

Je pravdou, že dnešní Židovstvo většinou již ustalo vnucovat světu doktrínu Talmudu, ale namísto toho nastupuje propaganda filosofie 18. století. Proto byl v roce 1869 zahájen ekumenický koncil katolické církve, po jehož skončení nám pak zase ekumenický koncil Izraele prohlásil, že tyto „moderní zásady“, jež se současně staly filosofií, politikou i náboženstvím pokrokových Židů, představují „životní podmínky pro Židovstvo a jeho rozvoj“. Je to dostatečně zřejmé? Nevidíme snad, že řečené zásady jsou stejně jednoznačně a srozumitelně formulovány v tiskovinách „Alliance israélite universelle“ i ve spisech zednářů? A vždy, kdykoli promluví jedno z těchto univerzálních sdružení, neslyšíme opakovat to v mírných obměnách i od všech ostatních? Jde o protikřesťanskou filosofii 18. století – „Alliance israélite universelle“ i univerzální spolčenost zednářstva vedou jeden a týž život, obě vycházejí z jedné a té samé duše! A zednářstvo vysokostupňových adeptů, tudíž opravdových zasvěcenců, nám umožňuje pochopit smysl celku, kterým konec konců není nic jiného, než skrytá organizace bojujícího Židovstva přesně tak, jako je „Alliance israélite universelle“ pouze jedním z jeho viditelných svazů... Uvidíme, že všude ve světě, kde bije židovské srdce, je Žid svědkem vřelých sympatií pro zednářstvo, na které Církev uvalila klatbu. A na tajuplné doktríně kabbaly postavené zednářství není ničím jiným, než moderní formou okultismu, jehož králem je Žid, staletý pán kabbaly. Žid je tedy podle své přirozenosti – a my dodáváme, že nevyhnutelně! – skutečným vládcem zednářstva, jehož hodnostáři většinou jsou podvodníci i podvádění šéfové řádu.⁹

Znamená to tedy, že až v samém nitru vysokých a neproniknutelných poradních sněmů, jejichž speciálním účelem je odkřesťanstění světa a zničení všech institucí lidské společnosti, musejí většinou sedět Židé? Nesporně ano, a nadvládu jim zajišťuje již pouhá většina hlasů. Stará se o to řádový zákon, jehož zásady jsou nejvyšším tajemstvím skutečných adeptů tzv. královského umění. A zde máme právě to, co musí být řečeno, a co svět prakticky neví, co nám musí být utajeno jako nejdůležitější tajemství – pochopit materiální i duchovní podklady pro zřejmou nadvládu Židů v zednářstvu, je žádat něco bezmála nemožného. A přitom lze důkazy židovského panství rozpoznat ze samotných skutečností.¹⁰

S oporou v souhrnu našich zkoumání můžeme toto tvrzení klidně nazvat jistotou. V našich časech to bylo konstatováno z pravdomluvných úst kněze na úmrtním loži. Umírajíc na vrcholu svých sil a schopností vyslovil tento úzkostlivě přesný historik pravdu, zasluhující si důkladné analýzy. Ale dost možná, že za to děkujeme výčitkám svědomí, jež tak často přiměly i velké zločince ke zpovědi, kterou nepřátelé Církve tak zuřivě potírají a jež už tolikrát zachránila křesťanskou společnost i duši zpovídaného. Často se totiž stává, že člověk před smrtí opravdu zalituje svých činů a předá Církvi odhalení tajemství, jejichž znalost znamená dobro a spásu státu.

Žid se nikdy nepřestane ve svých tiskovinách vyznávat z nadšeného obdivu ke všem revolucionářům, kteří znepokojují a podvracejí svět, ale obzvláště těch, je-

⁹ Doklady dále v textu. Nazýváme je obelhávači publika, jež v nich však vidí skutečné vůdce. Naše slovo tedy nemíří na viditelné hlavy řádu.

¹⁰ Některé lóže zůstávají Židům uzavřené, protože ti jsou v zednářstvu i jinde neoblíbeni. Avšak i v takových případech jde pouze o lóžový plebs, který není jejich skutečným pánem, nýbrž nevědomým pomocníkem Žida.

jichž neuhashitelná nenávist přímo ohrožuje existenci Církve. Vzhledem k tak vřelým sympatiím k revolucionářům a jejich nesmiřitelným zásadám by člověk musel být raněn slepotou, aby nepoznal Žida jako připravovatele, organizátora a nejvyššího vůdce revolucí. Všechny jsou totiž jasně protikřesťanské, všechny požidovšťují svět, a všechny také mohou a mají dovést Žida k jeho vytouženému cíli!

Avšak takový Žid, jehož jméno se nám zde pořád vrací, není nejlepším své rasy, nepředstavuje většinu vlastního národa. Je to muž talmudské víry, kterého horlivost podněcuje proti křesťanské kultuře, neúnavný, chytrý a smělý muž, zasvěcený úloze ukázněvání a vedení bojujícího Židovstva. Přesto, ospravedlňuje nás obava z něj opovrhovat jím? – Ne, pokud zde není k tomu jistý individuální důvod!

Mezi těmi, s nimiž nás čas od času přivádějí do styku události tohoto světa, jsou zjevní revolucionáři, zanícení podporovatelé židovské revoluční myšlenky, kterými jsou většinou z vlastní podstaty. Téměř všichni tito lidé jsou ubozí pobloudilci, i když o nic méně škodliví a zlí. Někteří jsou dokonce sympatičtí a jejich povaha je sama o sobě výborná; zavrženíhodnou shledáváme pouze ideologii. ... Udělalo to z nich také špatné prostředí, nemravná výchova a často i duchovní chudoba, což by se stalo i mnoha jiným na jejich místě. Střežíme se jimi opovrhovat a nenávidět je, a odhlédneme-li od jistých důvodů, musíme je spíše litovat, přestože jsme donuceni s nimi bojovat. Je to pocit bratrského soucitu s tím, kterého nazýváme Židem, a my nikdy to nepřestaneme opakovat. Podle svého svědomí sice s ním musíme ze všech sil bojovat, ale rozbíjením jeho projektů mu prokazujeme také službu, protože jeho triumf by byl zničením společenského řádu, jehož obhájci jsme jako vojáci Kristovi...

Vedení úctou, kterou každý občan prokazuje zákonu, i kdyby nesouhlasil s jeho duchem, užívejme tedy svého práva kritiky obyčejů a myšlenek, z nichž Žid čerpá svoji troufalost. Odsuzujeme také všechny, kteří jej dělají naším pánem. Rozhodně se nehodláme bouřit proti stávajícím zákonům, a v daných skutečnostech i v jejich historii spatřujeme dílo prozřetelnosti, jaké událostem předpisuje staleté očekávání Církve.

Vážíme si čestných a pokojných Židů v upřímném duchu snášenlivosti. Věříme, že takoví Židé jsou ve všech zemích, a zvláště v naší, protože nikdo nemůže zcela uniknout vlivu okolí, v němž žije. Avšak v případě těch, jejichž víra a mravy jsou zkázou kultury, nechme se vést soucitem chirurga, který výhradně v zájmu vyléčení přikládá nůž k živému tělu. Společnost za to bude vděčná, i když nám Žid nepromine! Proto je ke splnění naší úlohy oprávněné publikovat takové dokumenty, které slouží k objasnění historického charakteru, a jež vyšly z rukou Židů samotných.

Jestliže se však z nějakého křídla Židovstva ozve podobný pokřik, jako kolem zmíněného článku v „Revue des deux mondes“, pak na to ihned a hlasitě odpovíme. Situace bude nepochybně vážná, protože válku opovážlivě vyhlásil Žid ve výhradním zájmu svého despotismu, a to válku nejen svobodnému veřejnému mínění, nýbrž i svobodě historie. Neprosadí se žádný autor, jenž bojuje jako jednotlivec proti celému národu, který ovládá síly většiny nežidovských národů a hlavně tisku (viz kap. X). Proto také musíme proti židovskému tisku postavit svůj.

Když židovský národ pod falešnou záminkou náboženské svobody, které se přece nikdo nedotýká, považuje čas za vhodný k naprostému zmocnění se tisku a zni-

čení každého, kdo se odváží jeho cíle odhalovat, pak musíme i my vytvořit podobné sdružení podle vzoru, který nám dodal sám Izrael. Pak pomocí křesťanské univerzální aliance budeme v případě nutnosti volat k odpovědnosti každou publikaci Židovstva, hlásající tak často lživé útoky a nesmířitelnou nenávist vůči křesťanství, naší víře, našemu kléru, vůči nařízením papeže i proti naší státní správě a soudům, pokud se ti neřídí rozkazy synů Jákobových...

Je to nezbytné, protože Žid si již získal popularitu mezi těmi, kteří z nechuti a odporu vůči katolicismu podporují židovské zájmy. Pospěšme si však s návratem na opuštěnou cestu a neupírejme ani členům Ústřední konzistoře spravedlnost. Ta totiž lotrinské konzistoři ve věci „Revue des deux mondes“ napsala:

„Článek ‚Zlodějské hnízdo v Paříži‘ od pana Maxima de Campa, na který jste nás upozornili, jsme již podrobně přezkoumali. Chápeme oprávněné pohoršení, jež publikace mezi našimi souvěrci vyvolala. Avšak musíte vědět, že jsme se touto záležitostí zabývali ještě před tím, než jsme dostali vaše sdělení.

Ústřední konzistoř má jako přední povinnost hájit čest izraelitského jména a náboženství. Učinila by tak i v tomto případě. Práce pana Maxima de Campa však neobsahuje žádnou pasáž, která by nezvratně vykazovala přečin podněcování nenávisti a opovržení vůči občanům. Je tedy nemožné postavit autora před soud. Paříž, 20. června 1869.“ – Podepsáni členové ústřední izraelitské konzistoře Francie.

A protože stejně tak usoudily „Revue du Progrès“ i „Archives israélites“, je tím otázka vrácena na reálnou půdu. A pokud ne, kdo by nám označil jediné číslo „Archives“ nebo „Univers“, kde bychom neměli právo stíhat zločin, který je nám připisován. Ačkolí vojáci, a těmi jsme, přesto nejsme udavači – je to proti našim mrávům a odpuzuje nás. Považujeme udávání za zbabělost a ostudu. I syn Izraele to uznává a prohlašuje se otevřeně se držet linie cti. Takový projev samozřejmě vždy vítáme. A jestliže s ním musíme bojovat – a tento boj ať si je sebetvrdší – přesto jej velkomyslně a rytířsky zdravíme svými zbraněmi a doufáme, že jednou jej uvidíme mezi našinci žehnat své porážce.

První část

První kapitola

Tradice

Ustup, Žide! A raději ještě dál, protože by ses nás mohl dotknout, ty poslední z lidí! Kdo z nás procestoval Orient, ten ví, že kdo si sám sebe váží a potká tě, plivne ti do obličeje nebo přetáhne holí. To však u tebe vyvolá jen opovržlivý úšklebek, protože tvoje truhly přetékaají zlatem, a co je většího než zlato? Tak usuzuješ, my to víme, a jako Žid soudíš znamenitě. Ale zlato, které vlastníš, páchne krví a špínou, a proto dokonce i zjevný nepřítel katolického kléru, Michelet, zvolal: „Ty jsi člověk, na nějž všichni plivou. Zůstaň stát, Žide, a nepřibližuj se, aby ses nás ani svým oděvem nedotkl!“

Co to jen říkáme! Jaká nedůstojná slova nám vyklouzla z úst! Ach ne, Žide, jen přístup blíží, ty první z lidí, ty vyvolený nebes, neponižuj nás svým odchodem, když se blížíme. Antický uctívači pravého Boha, jsi té nejčistší krve, tvá genealogie vede zpět až k prvnímu člověku. My křesťané, adoptivní děti Abraháma, a od Krista nejušlechtilejší před Bohem i lidmi, vidíš nás upadat v epoše našeho zániku. Přenecháme ti zemi i nebesa, jenom si je rychle vezmi. Ke všem dobrým vlastnostem a intelektuálním schopnostem ještě po éře zoufalství, které hrozí světu, přistupuje dokonalost, kterou ti rádi přenecháváme. Ty historický posle zla a budoucí apoštola dobra, pane dneška a vládce zítřka, dovol nám přiblížit se ti a vidět v tobě svého staršího bratra, neplivej nám do tváře a neodmítej nás!

Vyslechli jsme si pro i proti! Požehnané dítě velkých patriarchů, probléme, jehož tajemství se začínají odhalovat, kdo jsi? Jaký život jsi vedl od Kristových časů? Kdo jsou tvoji bratři? Jsou to lidé víry, která všechna ostatní náboženství odmítá a proklíná?

Odpověď: Bez ohledu na velké rozdíly dnešní doby, která právě nedávno skončila, jsou Židé lidem, zcela odlišným od všech ostatních národů. Jejich víra, zákon i srdce odmítají každé takové splnutí, a míšení mají za ohavnost. Židé jsou národ, žijící mezi ostatními rasami, ale přesto se střežící nazývat takové míšení splnutím. Dosud se žádné moci na světě nepodařilo sloučit židovský prvek s ostatními národy. A přesto jsou nazýváni státními občany v národech, kde se již jejich chytrosti podařilo toho dobýt. Záhy tedy bude možné prohlásit: Již není žádný Žid, zmizí ze scény.

Již žádný Žid? Kdo by se to odvážil tvrdit? Právě naopak – ještě nikdy nebylo tolik Židů, a také ještě nikdy to Žid tak hlasitě netvrdil a nezdůrazňoval. Žid je všude, a snad nám vysvětlí záhadu svého úspěchu i svých rozporů. A protože Židé neustále očekávají svého mesiáše, potom přestane být Evropa Evropou. Nebo vypukne válka a Evropa, jež se vzdá svých náboženských zásad, dostane do svých armád čistě židovské bojové elementy a bude vržena do vzájemných bojů. Jde tedy o to, zda se bratři budou navzájem pobíjet, zda voják pozdvihne zbraň na svého souvěrce, tj. zda jsou to potomci dvanácti kmenů občanů křesťanských států neboli židovského národa.

Tatáž a nezměnitelná víra pojí jednoho s druhým, lidi stejné krve, z nichž všechny národy již učinily své rovnoprávné občany. Když k tomu dojde, jak potom kato-

lická víra všechny sjednotí? Bohužel již ne! Takové sjednocení, které pevně trvalo až do naší doby, již neexistuje, přestalo. A hle, nejortodoxnější i nejodpadlejší synové Izraele se sdružují pod korouhví jednoho a téhož náboženství, věrni – někteřími z nich za božské označenému – poslání, uznávají je nad sebou za své nejvyšší hlavy a setkávají se bratrsky v stejném chrámu. Chrám je jim náhradou za domovinu. Jedni sní o jeho minulosti, jiní jej zase s bezmeznou dychtivostí šíří po celém světě, který jim má jednou patřit. Skutečně nebo symbolicky očekávaný mesiáš jim přislíbil světovládu, pád křesťanské církve a blízké zotročení národů. – Kdo by něčemu takovému věřil? Dosvědčí nám to on sám! Takové je pevné očekávání Žida! Podporován činností mocných tajných společností, jichž je duší, vyčkává a trpělivě organizuje svůj triumf nad jednou říší za druhou.

My však chceme tento svým způsobem jediný, současně exkluzivní i internacionální národ, posuzovat v jasném světle očividnosti; v tom nám budou pevnou oporou jeho vlastní slova. Vydejme se tedy zpět proti toku staletí, abychom porozuměli běhu událostí.

Předem však musíme našemu čtenáři říci následující: Ať už jsi kdokoli, Žid nebo křesťan, pověz nám, s kým se stýkáš, a my ti povíme, kdo jsi. Není nic nespornější, než toto přísloví, protože skrytá pružina pobízí tvou přirozenost k napodobování. Vede nás srdce, a to rychle a daleko! Srdce tak mocně šálí a mate náš rozum! My však každému nám neznámému říkáme: Budeme-li vědět, čemu věříš, potom ti také řekneme, co děláš, protože člověk jedná podle svojí víry. Věří v určitou cestu k cíli a podle toho také řídí své kroky. Jaká je tedy náboženská víra člověka, taková jsou i pravidla jeho mravů, taková je jeho morálka, činy i život, jak nám prokazují všechna staletí.

Neviděli jsme snad, jak dogma a mystéria pohanství mravně špiní již mladá děvčata, která věří ohavnému kultu a následně také podle něho jednají? Neviděli jsme chrám plný prostitutek? Zná něco takového křesťanská víra, v níž porodila panna? A nevstoupili její mučedníci do ohavností římských amfiteátrů, kde složili krvavou zkoušku lásky k Bohu?

Co tedy historie řekla o modlářích a křesťanech, kdo ji může popírat i vůči Židům? Když je proto sledujeme od starověku po dnešek, jejich pocity, hříchy nebo ctnosti, můžeme snad přehlížet, co byla jejich víra a co se z ní stalo?

Vy, kteří k ní náležíte, smekněte! Mluví-li Žid pravdu, pak jeho víra je Mojžíšovým zákonem! Když tiskne k hrudi desatero přikázání, praví: To je můj nesmrtelný kodex víry! (Doufá, že tak ujde kritice křesťanů.) Mojžíš má nám říkat, čemu Izrael věří.

Jediný Bůh bude tvým Bohem – nemáš zabít; nemáš cizoložit; nemáš krást; nemáš vydávat falešného svědectví; nemáš požádat domu, aniž ženy bližního svého, atd. Taková je víra Židů! Čest a úcta tak důstojnému věřícímu, nejskrytější poklady mohou před takovým člověkem zůstat klidně otevřené, protože podle výpovědi řečeného náboženství a jeho mravních přikázání v něm vidíme vzor a potěchu lidstva.

Takový je i závěr, k němuž nás izraelita Bédarride vede ve prospěch Židů. Vyslechněme si proto přívětivě tohoto syna židovské rasy:

„Svět již zjistil,“ říká nám, „že je nemožné Židy vyhubit. Egyptští faraóni, asyrští králové, římscí imperátoři, křižáci, Skandinávci, gótské králové i svatí

inkvizitoři, ti všichni nasadili veškeré své síly k tomuto cíli.“ – A přesto jsou „Židé po všech těch ranách osudu dnes početnější, než byli za časů Šalamouna. Závěr z této skutečnosti zní, že musí ztroskotat člověk, který by se snažil znásilnit neměnný přírodní zákon, jenž nechce, aby vyšší rasa mohla být vyhubena nebo absorbována rasou méněcennou“.

Avšak „slovům ‚vyšší rasa‘ se nemá nesprávně rozumět. Židé jako jednotlivci nejsou, nenárokují si být nadřazení ostatním lidem, nýbrž jsou správci zákona, vedoucího zpět až ke kolébce světa, a přesto stojí na vrcholu nejpokročilejší civilizace. ... To je skála, o níž se rozbíjí každé pronásledování, tím se vysvětluje jejich zázračná odolnost.“¹¹

Ale kdeže, to není skála, o níž se rozbíjí každé pronásledování, neboť již uplynulo hodně století od doby, kdy mosaický zákon přestal být pro židovský národ směrodatný, a pokud by tomu snad i ještě bylo, šlo by o hrubou urážku lidského rozumu, ten nádherný i hrozný zákon, nesoucí Mojžíšovo jméno, srovnávat se zákonem mírnosti a lásky Ježíše Krista, s tím jediným zákonem, jehož ctnosti kdy kultivovaly svět.

Tvrdit, že Mojžíšův zákon je zákonem Židů, by také znamenalo pokus o podvádění národů. Židé to přesto mezi křesťany neúnavně a tvrdošíjně opakují; tak podivná a neblahá je dnes nevědomost národů o záležitostech a osobnostech Židovstva. A proto také dnes všude vidíme tyto groteskní a monstrózní nepravdy ve prospěch Židů určovat vztahy lidí, ustanovení zákonodárců i politická opatření. Současně je tím usnadňována práce filosofů, kteří se stali nepřáteli křesťanství a tudíž pomocníky Židů.

Mezi početnými autoritami, které se touto otázkou zabývaly, nám proslulý hebraista Buxtorf říká: „Židé základy své víry nečerpali z Mojžíšových knih, nýbrž ze znetvořené, falešné a z vulgarizované tradice a bajek farizejů.“¹² – Čestnou výjimku tvoří sekta karaitů, jejíž existence je živoucím potvrzením Buxtorfových slov. Kdo jsou zmínění karaité, a kolik jich je?

„Pouze jedna jediná sekta karaitů zavrhuje Talmud a uznává Mojžíšův zákon, avšak má jen dvanáct tisíc stoupenců.“

Karaité skutečně odmítají celý tradiční systém farizejů, ale právě jej se přidržuje židovský národ, po všechny doby rozptýlený ve všech zemích světa, protože „zatrvalé setrvávání na údajné tradici přešlo ze starých farizejů na nové“. – Ti dnešní tedy tvrdí, že Žid, který zavrhuje „ústní učení, tj. učení farizejů, je odpadlík a zasluhuje smrt, aniž by o tom musel rozhodovat soud“. Dále je obecně známo, že „nenávist ke karaitům neznala mezí“.¹³

Přesto však již od několika let dochází v jindy tak neměnném Židovstvu velmi rychle k pozoruhodným změnám, a v „Revue libérale des Judaïsants français“ čteme následující novotu, již by ještě před méně než jedním stoletím žádný Žid prostě neuvěřil:

¹¹ *Les Juifs en France, en Italie et en Espagne*, str. 434. Nechceme pochybovat o čestnosti pana Bédarrideho, ale je advokát a Žid, a my hned uvidíme, jakým inkoustem píšou Židé historii.

¹² *Synag. Judaic.*, kap. XXXVI.

¹³ *Histoire des Juifs, pour servir de supplément et de continuation à celle de Joseph*, Paris 1710, str. 359; Bail, *Des Juifs aux dix-neuvième siècle* atd.

„Náboženskou obec karaitů v evropské části Turecka tvoří zhruba devadesát rodin a všechny se přidaly k „Alliance israélite universelle“.“¹⁴

Synagoga se tedy všude odvážila dát Mojžíše na index. Ze svatých knih Bible si udělala pouhou podnožku pro své doktory zákona, a Pfefferkorn, Viktor z Cobblu i Jérôme de Sainte-Foi, kteří se ze striktních talmudistů stali křesťany, nám prokazují, že moderní Židé „nejenže opustili Mojžíšův zákon“, aby se na jeho místě věnovali ústní tradici, nýbrž že také „vedli do synagogy zásady, které se přičí jak mosaismu, tak i přirozenému rozumu“. – Již Hadrian Fini vypočítal „dvanáct farizejských dogmat, která jsou Naším Pánem potírána jako odporující Mojžíšovu zákonu i právům lidí“, a dodal, že „zmíněné zásady jsou až do našich časů všemi po světě rozptýlenými Židy zachovávány“.¹⁵

Vrátíme-li se do období, kdy se vylhané tradice již staly všeobecně známou věcí, pak narazíme na talmudské Židy před samotným Talmudem i před Kristem. Byla to epocha, v níž začal úpadek Židů, kdy čistota víry přestala být jejich znamením, tedy jev, jemuž by se každý zákonodárce musel pokusit předejít. V mosaickém zákonu bylo mnoho malicherných rituálů a až přespříliš úzkostlivých předpisů, které neměly žádný jiný účel, než uchránit Žida před modloslužbou tím, že jej oddělí od modlářů smlouvou o přesném dodržování Božího zákona, jehož kvantitativní naplňování ovšem současně vylučuje vnitřní život.

Přibližně dvě století před Kristem (175 let) vidíme Žida svedeného řeckými podněty, a „z Izraele vycházejí děti nespravedlivosti“. – „Vzhůru,“ říkají, „a uzavřeme spolek s okolními národy, protože od té doby, co jsme se od nich odloučili, upadli jsme do velkého neštěstí...“ – A stali se tito Židé svým bratrům předmětem odporu a nechuti? Naprosto ne! Postupný úpadek, o němž nám 19. století podává nový příklad, zasáhl již příliš hluboko, než aby se mohl ozvat varovný pokřik proti zapomínání na povinnosti. Ješua, bratr velekněze, se odvážil změnit si jméno, protože bylo hebrejské, a začal si říkat Jason. Vedl poselstvo k Antiochu Epiphanovi získat jeho souhlas. Nabídl králi obrovskou částku za souhlas se zřízením akademie pro mládež v Jeruzalémě a svolení učinit jeho obyvatele občany Antiochie.¹⁶

„Kráľ vyhověl jeho prosbě a sotva se nový pán chopil moci, začal své krajany vést k přejímání mravů a obyčejů pohanů. ... Zrušil spravedlivé zákony svých spoluobčanů, a na jejich místě nařídil nespravedlivé. Opovážil se umístit cvičiště těsně vedle pevnostní zdi a nejlepší mladé muže veřejně odkázal na nečestná místa. Dokonce i sami kněží opovrhovali chrámem i obětí, a dávali přednost bojovým hrám a divadlu. Nečinili již nic pro čest své země, a nic jim nepřipadalo vznešenější, nežli to, čeho si vážili Řekové. Propukala mezi nimi nebezpečná soupeřivost, protož dychtili po obyčejích pohanů a snažili se být co možná nejpodobnější těm, jež ve skutečnosti byli smrtelnými nepřáteli jejich země.“¹⁷

U Židů je náboženství a zákon jedno a totéž! Oddávat se opovržením hodným mravům pohanů a porušovat předpisy Mojžíšových knih znamená znesvěcení a znásil-

¹⁴ „Arch. isr.“, 1867, XVI, str. 766-767. Co je tato „Alliance“, ukážeme si v následující kapitole.

¹⁵ Ruppert, *L'Eglise et la Synagogue*, Paris 1859, IX, kap. III.

¹⁶ Mak I, 1,12-16.

¹⁷ Mak II, 4,7.

nění zákona. Odpad od víry tedy začal již v této epoše a navzdory značnému počtu skutečně věřících i mučedníků byl národ jako takový rozvrácen. V důsledku tak zahabujícího úpadku národa a pokrytectví farizejů se zásady novotářů každým dnem stále více směřovaly s posvátnými tradicemi patriarchů a proroků.¹⁸

O řečených principech, jež historie nemůže označit za tradici, farizeji předstírali, že je dostali z rukou předků, a otravovali jimi ducha národa. Avšak „saducejí je zavrhovali, protože nebyly obsaženy v Mojžíšově zákonu. Z těchto sporů pak povstaly nejrůznější sekty“, avšak jen malá část z nich „se přidala k saducejům, zatímco národ stál na straně farizejů“.¹⁹

Nesmírná horlivost pro opovržením hodné a marnivé tradice tvoří charakteristický rys těchto sektářů. Kromě zákona ze Sinaje – pokud by se tomu uvěřilo – „přikázal Bůh Mojžíšovi také velké množství rituálů a dogmat, jež on nezapsané předal potomkům“. Ti si potom dávali jméno těch, kteří zachovávali údajnou tradici a jejichž autorita se rovnala zákonu. Nepoddajné lpění na tom „bylo starými farizeji předáváno novým,“ tj. příslušníkům rabínských škol.

Rozhodně nepopíráme, že mosaická synagoga stejně jako křesťanská církev spočívala vedle svatých knih rovněž na skutečné tradici! A tradice, navazující na svaté texty k jejich vysvětlení a podpoře, jsou právě tradicemi katolicismu. Nejsou to tedy principy farizejů nebo nějaké sekty. Jen si to poslechněme:

„Kromě psaného zákona,“ říká jedna z největších autorit Církve, svatý Hilarius, „předal Mojžíš nejtajnější mystéria zákona sedmdesáti starším, zvoleným doktorům synagogy, kteří byli pověřeni dalším předáváním těchto vědomostí.“²⁰ – Avšak nic takového, nic božího není v tradicích Hebrejců. Ba právě naopak, „jak rabíni, tj. farizeji, Tito opovážliví padělatelé skutečné tradice, všechno podivně přeháněli a dokonce tvrdili, že Bůh dal Mojžíšovi nejen Starý zákon, ale i Mišnu a obě Gemary (tj. Talmud) tak, jak byly později sepsány za prudkých sporů Hillela, Schammaie a ostatních doktorů“.²¹

Je tedy hluboká propast mezi tradicemi Mojžíše, a lidskými tradicemi farizejů, které Kristus pranýřoval následujícím slovy:

„Pokrytci, dobře o vás prorokoval Izajáš, řka: ‚Lid tento ctí mne jen ústy, kdežto srdce jejich daleko je ode mne. Nadarmo však mě ctí, protože učí naukám a stanovám lidským.‘“²² – „Neboť opustivše přikázání Boží, držíte se podání lidského, umývání džbánů a koflíků, a mnoho jiných věcí podobných tomuto činíte.“²³

Co dodat k citovaným slovům o farizejské tradici, která začala již před Kristovým pozemským životem, a hanobila Mojžíšův zákon? Poučíme se tedy z někte-

¹⁸ Josèphe, *Hist. B.*, XIII, kap. XVIII.

¹⁹ Numidem Moyses, *quamvis atd.*, Tract. In. XI. Ps.

²⁰ *Talmud*, traktát Meghilla, fol. 19. Drach, *Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, I, Paris 1844, str. 126.

²¹ *Histoire des Juifs*, str. 359.

²² Mt 15,7-9. – Tento citát i všechny následující podle dr. J. L. Sýkory, *Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista*, Praha 1946; pozn. překl.

²³ Mk 7,8-9.

rých talmudských tradic, jak je falešné, co Židé od časů Kristových vidí v mosaické pravověrnosti.

Tento úvod byl nezbytný k připravenosti na kapitolu o mravech Talmudu a kabaly. Uvidíme tam krok za krokem nestoudné falšování, neúnavně moderními rabíny opakované ve prospěch Židovstva v tom smyslu, že zákon Mojžíše je prý zákonem Židů.

A víme-li, čemu Žid věří, pak také víme, co Žid musí dělat a co i dělá, potom víme, co Žid je – a je pro nás nesmírně užitečné to vědět.

Druhá kapitola

Farizeji starověku

Farizeji tedy tvrdí, že jejich tradice pochází od Mojžíše, a že si ji předávají z pokolení na pokolení. To ovšem není pravda, neboť historik Josephus, člen jejich sekty, i svatý Jeroným, učený hebraista, který se dlouho stýkal se židovskými doktory, oba shodně dosvědčují, že původ farizejství nevychází od Hillela nebo Jonathana, jednoho z makabejských – sahá tedy zpět půldruhého století před Kristem.

Talmud učí, že sekta farizejů se různými obyčejí dělí na sedm výrazně vyznačených řádů:

„Jeden měří poslušnost zákona podle nabytého bohatství a slávy, členové jiného zase cvičí trpělivost chůzí bez zdvihání nohou ze země, v třetím se tlouče hlavou do zdi až do krve, příslušníci čtvrtého nosí kápi a zpoza ní pozorují svět, v pátém hrdě volají: „Co mám dělat, mohu všechno?“. Členové šestého jsou poslušni zákona z lásky a ctnosti, a konečně poslední poslouchají Božích přikázání jen z obavy před trestem.“²⁴

Je však třeba mít stále na paměti, že zmíněné řády představují jen bezvýznamné odstíny v podstatě stejnorodé masy, a z levitů i mužů všech kmenů složení farizeji mají často ve svých řadách velké obětní kněze, žijící bez určitých pravidel a svůj cíl podle všeho spatřující pouze v dosažení jedné z nejvyšších ctností podle svých tradic.²⁵

Žádostivi chvály a úcty lidu se farizeji horlivě věnují vedení co nejpřísnějšího života. Postí se, v noci bdí a umrtvují tělo, ale současně se u nich pojí pýcha s bezmezným pokrytectvím. Na veřejnosti se ukazují výhradně s pobledlým a vyčerpáním strhaným obličejem. Pozouny ohlašují jejich příchod do synagogy i na veřejná místa při udělování almužen chudým: „Hle, zde vidíte tyto lidi dobrého díla a meditace postávat na nárožích ulic, až by se věřilo, že jsou zcela zdecimováni extází modliteb!“

Podívejme se do jejich domů. Dveře bývají otevřené, a jako první nám padne do očí lůžko. Tím je tak úzké prkno, že i při sebemenším pohybu hrozí spáči pád na

²⁴ *Histoire des Juifs*, str. 379.

²⁵ *Histoire des Juifs*, str. 359-380.

zem. Trny a oblázky jsou prostředky proti pohodlí, a děsivé biče, okázale visící na stěně, slouží k trestání těla, čímž si vysluhují čestného názvu kajících. Jiní dostávali toto jméno za chůzi po ulici s pokorně sklopenými zraky, protože museli ustavičně vrážet do zdí. Většinou ještě chodili i se skloněnou hlavou a shrbenými zády. Myšlenka, která tyto muže naplňuje, je následující: Tradice říká, že to, co se nazývá božíma nohama, se po zemi pohybuje teprve po čtyřech, a proto se hrbí, aby při nějakém nárazu nebyli znesvěceni. A když se šourají po dlažbě, máš vědět, že jejich opovrhování vlastní osobou má za cíl dosvědčit lidu posvátné a útěšné pozdvižení jejich ducha k božským věcem. Lem jejich oděvu je opatřen trny a rukávy malými sponami, popsanými libozvučnými průpovídkami. Ale katalog jejich obyčejů je nekonečně dlouhý a svým věděním se zdvihají vysoko nad všechny lidi! ... Farizej se tedy odděluje od davu, jako by byl pro něj pouhý dotyk s cizí osobou poskvřující. A když se mu stává Syn Boží pohoršením, pak hlavně proto, že by pro farizeje bylo nedůstojné nechat k sobě přiblížit a dotknout se hříšníka.

Farizeji, kteří na nás nepůsobí právě přitažlivě a jako první si přisvojili označení mistra neboli rabína, vždy dokázali spojovat lstivost s pokrytectvím, aby si pojistili ducha národa a vedli jej podle svých představ. Dokonce i vladaři a králové se museli před nimi chvět, a moc panovníků bývala obvykle příliš slabá, aby se vyrovnala jejich vlivu. Jediný příklad z minulosti nám osvětlí i naši epochu.

Po nějakém čase, kdy Alexander, jeden ze židovských králů, vzdoroval nenávisti a hněvu lidu, se jednoho dne pomstil hrozným krveprolitím. Z toho poté povstala občanská válka. Avšak po šesti letech nekonečných bojů se panovník umírnil. „Dohodněme se,“ řekl svým protivníkům, „povězte, co mám udělat, abych dosáhl vašeho odpuštění?“ – „Zabít se!“ zněla odpověď. – „Válka ... tak tedy válka až do krajnosti,“ prohlásil Alexander. A když pak jednoho dne dosáhl zase nějakého úspěchu, napadlo mu dopřát si zábavy podle orientálního vkusu. Přikázal, aby se jeho konkubíny shromáždily k slavnosti, a z pódia, kam se usadily, jim ukázal nádvoří, kde se tyčilo na osm set křížů. Mučednické nástroje byly prázdné, ale na jeho pokyn na ně vojáci přibíli osm set zajatých protivníků, farizejů. A aby jejich smrtelný zápas byl ještě děsivější, ženy a děti mučených přivlekli ke křížům, musely si samy nožem probodnout hrud' a padat mrtvé na zem před očima jejich umírajících mužů...²⁶

Po nějaké době leží tentýž vladař na úmrtním loži. Je obklopen svými dětmi a jeho oblíbená žena dává hlasitě najevo hluboké zoufalství.

„Upokojte se, uposlechněte mé rady a přestaňte se obávat,“ říká umírající, který dobře znal své lidi, „pevnost, již moji vojáci obléhají, bude brzy v našich rukou. Jenom jděte, vtáhněte vítězně do Jeruzaléma, lichote, prokazujte úctu farizejům a vložte do jejich rukou velkou pravomoc, protože jejich vláda nad duchem lidu je tak podivuhodná, že jej přinutí nenávidět nebo milovat to samé, co je předmětem jejich vlastní nenávisti nebo lásky. A pokud je uslyšíte mne proklínat a urážet, nedbejte toho a vězte, že pýcha a vypočítavost jsou jediným motivem jejich jednání. Masa to však nepozná. Povolejte tedy předáky sekty a nad mým chladnoucím tělem jim klidně řekněte, jako by šlo o pocit z hloubi vašich srdcí: ‚Zde je! Tady konečně leží! Jaké štěstí, že vám jej mohu předat, pomstěte se! Žádný pohřeb pro takovou zdechlinu – nechť je pokryta

²⁶ Josèphe, *Hist. XIII*, kap. XXI-XXII.

hanbou, a tím budou ukojena vaše přání. Tak to bude spravedlivé, tak tomu chci, a také budu přijímat vaše rady jako svých vůdců, chci se řídit jenom tím a vládnout skrze vaši moudrost'..."

Tak se i stalo, a farizeji řekli lidu: „Ve skutečnosti byl tento vladař veliký muž, vynikající král. Je hoden našeho žalu, a žádný z jeho předchůdců si nezaslouží tak velkolepý pohřeb jako on.“ Alexanderova předpověď se bod za bodem splnila, ale jeho žena byla královnou jen podle jména. Farizeji, tj. předáci a doktoři sekty, se za ní obratně skrývali a všechny příjmy i pocty království končily v jejich kapsách.

Takto promlouvá historie, napsaná rukou jednoho z farizejů v čase před narozením Krista. A tak byla také v těch dávných dobách utvářena sekta, vedená svými doktory, které dnes nazýváme rabíny. Čím však byli ve svědectví Spasitele tyto ješitní lidé, kteří znemravňovali národ svými vymyšlenými tradicemi a chybným výkladem Zákona? Čím opravdu byli svatoušci, kteří se chystali svrhnout a pošlapat Mojžíše i proroky Židů, a sami se vydávali za zákonodárce a soudce? Jedině Kristus má právo nám to říkat, a o tom bodu slyšíme určitá, rázná i laskavá, ale i potřebně tvrdá slova bez bojácného uhýbání. Kdyby k nám tak promlouval někdo jiný, než Spasitel, kdo by dnes nekřičel o nesnášenlivosti a přehánění? Avšak mluví Evangelium, a tedy mu naslouchejme, protože ortodoxní Žid si považuje za čest a slávu být potomkem a pokračovatelem starých farizejů:

„Dva lidé vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden farizeus a druhý celník. Farizeus postaviv se, modlil se sám u sebe takto: ‚Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, lupiči, nespravedliví a cizoložníci, aneb jako tento celník.‘“²⁷

Takové je mínění farizeje o sobě samém, taková je jeho pokora a milosrdenství. Pokud však jde o lid, jehož je modlou, pak jsou jeho označení již méně lichotivá, a text Evangelia je nám také říká. ... Tito doktoři rozhodli a odpřisáhli, že se zmocnili osoby Ježíše, jimž je jen modlou, ale lid, který viděl jej konat, je rozpolceného mínění:

„... A tak povstala v zástupu roztržka pro něho. Někteří z nich pak chtěli ho zajmout, ale nikdo nevztáhl na něho ruky. Přišli tedy pochopové k velekněžím a farizeům. I řekli jim tyto: ‚Proč jste ho nepřivedli?‘ Pochopové odpověděli: ‚Nikdy člověk nemluvil jako tento.‘ Tu odpověděli jim farizeové: ‚Cožpak jste i vy svedeni? Zdaliž kdo z náčelníků uvěřil v něho, aneb kdo z farizeů? Ale jen zástup tento, který nezná zákona – prokleti jsou.‘

Nikodem, ten, jenž k němu přišel v noci, jeden z nich, řekl jim: ‚Odsuzuje zákon náš člověka, prve než uslyší od něho a pozná, co činí?‘ Odpověděli mu: ‚Což jsi i ty z Galileje? Zpytuj (Písma) a věz, že z Galileje prorok nepovstává.‘“²⁸

Bohem zatracený! Galilejský!, tak byl farizeji označován lid. A tak se také jednalo s každým farizejem, který si dovolil hájit spravedlnost proti zločinné domýšlivosti a pýše učených doktorů. Tak nesmiřitelná zloba byla ovšem nezbytná, aby si zachovali vládu nad ostýchavým a je uctívajícím lidem. „Přece však i z náčelníků

²⁷ L 18,10-11.

²⁸ J 7, 43-52.

mnozí uvěřili v něho, ale kvůli farizejům nevyznávali toho, aby nebyli vyobcováni, neboť milovali více chválu od lidí, nežli chválu od Boha.“²⁹

Až dosud jsme se obrazně řečeno spokojovali s odkrýváním prachu historie a přes veškerou netrpělivost jsme si ještě nedovolili vzdálit se od prvních milníků, ale podivuhodná linie jednoty, která vede ruku moderního rabína, nám ukazuje užitečnost našeho výletu do minulých století. Zde je tedy z roku 1867 slovo vrchního rabína Trenela, ředitele rabínského semináře, jehož pero zvěstuje proslulou solidaritu mezi antickým a moderním farizejstvím.

„Farizejům, kteří podle obrazů čiré fantazie jsou vykresleni tak násilničtí a pyšní, přesto přiznáváme i mnohé dobré vlastnosti a ctnosti. Jsou hodně pomlouvání; stali se obětí zvláštní a tak často na Židy uplatňované teorie, která na ně na všechny přenáší chyby a provinění nepatrné menšiny.“³⁰

Přestože pro Židy 19. století – potomky farizejů – jsou farizejští katani Krista dokonce Jeho obětí, a Evangelium je jim pouhým příběhem, dovolujeme si v očekávání nových dokladů postavit proti nim Ježíšova slova, která ovšem oni počítají k pomlouvačným označením svých předků.

Znal vás i váš prorok Izajáš. „Panovník praví: „Protože se tento lid přibližuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem.“³¹ – „Pokolení zmijí, kterak můžete mluvit věci dobré, jsouce zlí?, neboť z hojnosti srdce mluví ústa.“³²

Nechte jich, slepí jsou to vůdcové slepých; vede-li však slepý slepého, padnou oba do jámy.

Proč tedy nechápete, že jsem vám nepravil o chlebech: „Varujte se kvasu farizejského.“ Tu porozuměli, že neřekl, aby se varovali kvasu chlebů, nýbrž učení farizejského a saducejského.³³

Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci, že zavíráte království nebeské před lidmi; neboť sami do něho nevcházíte, a těm, kteří by rádi vešli, nedopouštíte. Běda vám, zákoníci a farizejové, že obcházíte moře i zemi, abyste získali jediného proselytu, a když se jím kdo stane, činíte ho synem pekla dvakrát horším, než jste sami. Běda vám, vůdcové slepí! Říkáte: „Kdo přísáhne skrze chrám, nic to není, kdo však přísáhne skrze zlato chrámové, jest zavázán.“ Pošetilci a slepci; neboť co jest větší, zlato či chrám, který posvěcuje zlato? Běda vám zákoníci a farizeové, pokrytci, kteří desátky dáváte z máty a kopru a kmínu, a opustili jste to, co jest důležitější v zákoně; spravedlnost, milosrdenství a věrnost. Toto jste měli činiti a ono neopomíjeti. Vůdcové slepí, kteří cedíte komára, velblouda však polykáte. Běda vám zákoníci a farizeové, pokrytci, neboť čistíte číši a mísu po vrchu, uvnitř však jsou plny loupeže a nečistoty. Farizeji slepý, vyčist' prve vnitřek číše a mísy, aby čist byl i povrch jejich. Běda vám zákoníci a farizeové, pokrytci, neboť podobáte se hro-

²⁹ J 12,42-43.

³⁰ „Univ. isr.“, Paris 1867, str. 454.

³¹ Iz 29,13.

³² Mt 12,34.

³³ Mt 15,14; 16,11-12.

bům obíbeným, které zevně se jeví (lidem) úhlednými, uvnitř však jsou plny kostí umrlčích a všeliké nečistoty. Tak i vy zevně jevíte se lidem spravedlivými, uvnitř však jste plni pokrytectví a nepravosti. Běda vám zákoníci a farizeové, pokrytci, kteří vzděláváte hroby proroků a zdobíte pomníky spravedlivých a říkáte: „Kdybychom byli žili za dnů našich otců, nebyli bychom se stali vinnými krví proroků.“³⁴

Hadi, plémě zmijí, kterak utečete před soudem pekelným? Proto, ejhle, posílám k vám proroky a mudrce a učitele, a z nich některé zabijete a ukřižujete a některé z nich budete bičovati ve svých synagogách a pronásledovati (je) z města do města, aby na vás přišla veškerá krev spravedlivá, vylitá na zemi od krve spravedlivého Abela až do krve Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem.

Jerusaleme, Jerusaleme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou posíláni k tobě; kolikrát chtěl jsem shromáždit děti své, jako slepice shromažďuje pod křídla kuřátka svá, a nechťeli jste!³⁵

Na stolicí Mojžíšovu zasedli zákoníci a farizeové. Všecko tedy, co vám praví, zachovávejte a čiňte, ale podle skutků jejich nečiňte, neboť mluví, ale nečiní.“³⁶

Co znamenají tato zdánlivě si odporující slova v okamžiku, kdy zaznívají Kristova obvinění proti farizejům?

Vysvětluje nám to moudrý biskup, sv. Augustin, svým jasnovidným poznáním: „Dokonce i špatní, kteří seděli na Mojžíšově stolci, byli nuceni učit správné principy.“³⁷ – Neomylní, pokud vykonávali autoritu církve, která nesla jméno synagogy, nebyli však ti doktoři jinak dokonalí. Mimo kazatelnu všemožně uspokojovali svou pýchu, ale tam se jejich opovážlivost nemohla pozdvihnout až proti učení jejich vlastních doktrín, tj. že jim bylo nemožné učit blud: *Sua dicere non audent...*

Jaký zázrak! Kazatelna, která byla Mojžíšova předtím, než se stala stolcem svatého Petra a nebyla kazatelnou ani zákoníků, ani farizejů, přesto tyto doktory přinutila k pravdě, pokud by se hodlali postavit proti pravověrné doktríně. Nezměnila sice jejich smýšlení a záměry, ale donutila jejich ústa ke slovům pravdy a spravedlnosti. A stejně tak donutila jazyk Bileámův, který chtěl Izrael proklít, že mu naopak musel žehnat! Tato kazatelna, kterou staletí s hlubokým pochopením nazývala kazatelnou pravdu, zavírala ústa každému hříchu...

Právě jsme řekli, že pro dnešní Židy Evangelium nejenže neznamená pravdu, ale je jim pouze vylhanou legendou.

„Otázka historické autenticity Ježíšova života je asi stejnou pravdou, jako Vergiliův mýtus o původu Říma. Když čte Evangelium jen trochu znalý muž, musí poznat jeho legendární charakter.“³⁸

Proto také jméno farizej, hanobící stránky Evangelia, není pro Židy označením servilního pokrytce, nýbrž čestným titulem, který smí být napsán pouze na čelo zá-

³⁴ Mt 23,13-30.

³⁵ Mt 23,33-37.

³⁶ Mt 23,2-3.

³⁷ *De doctrin. Christ.* IV, 27.

³⁸ „Arch. isr.“, 1867, str. 207.

sluh a ctností, protože dnešní judaista je duchovním synem farizejů z časů Ježíše Krista. Věří v Talmud svých předků, hlásá jej s nabubřelostí a chlubí se jím.

Rovněž rabín Lazarus nás poučuje, že pan Trenel, náruživý obdivovatel mistra farizejských doktrín, „energicky zavrhuje nespravedlivý soud, který vynesla Evangelia nad farizeji“. Řečený král farizejství je pro něj tím, čím pro nás Ježíš! Necht' to všichni slyší – Hillel –, jehož jméno zná každý Žid, „je hoden nejvyššího ocenění. Jeho místo je v pantheonu velkých mužů, dobrodinců lidského rodu. On jediný po Tóře a prorocích zvěstoval lidem zákon lásky a bratrství“.³⁹

Jen slyšte, národy světa našeho století! Po prorocích je to jedině on, který nás zavedl do lásky srdce. A znovu je to on, tento muž, o němž je pravděpodobné, že vás o něm poučilo teprve naše pero. Ale především jím prý není Kristus, o kterém farizeji, dnešní vítězi nad křesťanskou kulturou, rozšířili tolik nechutných pomluv.

Jestliže tedy jsou farizeji již takoví, pak je pro nás bezesporu důležité podívat se trochu blíže na současné farizejství. V tom ohledu jsou pro nás velice cenné písemnosti, které tito lidé vlastnoručně sepsali a při jejichž čtení bychom bezmála uvěřili na nějakou zlomyslnou až ubohou karikaturu, kdyby jejich autory nebyli Židé.

„Dvě různé věci,“ říká roku 1867 tiskový orgán liberálního a pokrokového Židovstva, „vyzdvihuje kniha pana Rabinowicze, doktora medicíny v Paříži. Za prvé rehabilituje vždy a všude pomlouvané a týrané farizeje, za druhé dělá z Ježíše čistě politického agitátora. Četli jsme teze pana Rabbinowicze; v jejich jasné formě je vyjádřena velká a dobrá víra. Izraelita, proniknutý přichylností k svým předkům a úctou k jejich tradici, nám ve svém díle dovoluje pocítit pravdomluvného a neméně silného muže.“⁴⁰

„Tolerance farizejů vůči křesťanům byla skutečně naprostá,“⁴¹ říká se nám tam, „a pokud se snad objevilo nějaké nepřátelství, pak „bylo vyvoláno zázrakem, který Izraelité (říkejme raději farizejové) považovali za podvod k svádění a klamání lidu.“⁴²

Autor citovaného článku „Archives Israélites“, jistý pan Pierre Mazerolle, který je tímto židovským listem označován za křesťana, uzavírá své hodnocení následujícími řádky:

„Co pan Rabbinowicz vykonal, bylo odvážné a potřebné. Jeho souvěrci by jej měli napodobovat; z jejich strany máme právo na takovou čest a důvěru. Je

³⁹ „Arch. isr.“, 1867, XIV, str. 610. Hillel, řečený Starý, proslulý Žid z Babylonu a představený Velkého sanhedrinu, žil více než sto let před Kristem. Horlivě hájil ústní tradici Židů proti svému kolegovi Šamajovi, který požadoval spojitost s psaným textem. Podle sv. Jeronýma se jejich spor stal i příčinou vzniku zákoníků a farizejů. Hillel je možná autorem první části Talmudu, zvané Mišna. Jaký hold mu dluží farizeji, stoupenci Talmudu, jemuž zde věnujeme celou kapitolu! Naproti tomu je Tóra psaný zákon.

⁴⁰ „Arch. isr.“, 1867, str. 113-114.

⁴¹ Tamtéž, str. 115; „Univ. isr.“, 1867, str. 326. Za svědka farizejské pravdy zde z velkého množství vražd uvádíme alespoň první dvě: Justiční vraždu Krista a zavraždění mučedníka Štěpána. Přečteme si 23. kapitolu Evangelia podle sv. Matouše a po této stopě dojdeme až ke krvavému drama pátera Tomáše v Damašku, o němž si promluvíme v jedné z dalších kapitol.

⁴² Bylo snad toto krvavé nepřátelství zmíněnou „naprostou tolerancí“? – „Řada pasáží z Evangelii dokazuje, že Ježíš nikdy nepomýšlel na reformování Židovstva, ani na nejmenší změnu farizejských obřadů,“ říká Rabbinowicz, „a zbývá vysvětlit, jak se dospělo k božství Ježíše a ostatním dogmatům.“ – „Arch. isr.“, str. 115.

obzvláště příjemné moci zde prohlásit o příslušníku rasy, jež byla tak dlouho označována za pomlouvačnou a urážející, že jeho vývody jsou naopak příkladem rozvážné diskuse o religiózních tématech.⁴³

Opravdu nevíme, jak označit za vědu tak bezostyšný obdiv, který navíc sám sebe vyvrací. Přesto mu přičítáme zásluhu, že díky němu zde můžeme jasně ukázat žalostnou slabost mudrců Židovstva i jeho nevykořenitelné pocity nenávisti včetně svých pomocníků vůči křesťanství. Pokračujme tedy v citátech, potvrzujících Kristova slova.

Jako podle pánů Strauße a Renana, neúnavných popíračů Kristova božství, „byl Ježíš pozdvižen na ideál 19. století“, stejně tak nám říká izraelita Graetz, že z „proti němu stojícího lidu (Židů) zůstala karikatura, kterou z něj udělali jeho nepřátelé pohané a křesťané“. Avšak nestačí „číst Josepha, který pouze sepsal dějiny pro potřeby Římanů, také nestačí znát evangelisty, žijící v mnohem pozdější epoše, než Ježíš a píšíci v Židům a židovství nepřátelským duchu. Rovněž tak nepostačuje přečíst si několik chybně chápaných pasáží talmudské literatury, abychom si udělali správný obrázek o pocitech a myšlenkách židovské společnosti století před zničením chrámu. Kdo chce dodat svému slovu váhu, tomu je zapotřebí proniknout hluboko do talmudské a haggadické literatury Ježíšovy doby“.⁴⁴

Abychom zde slovům Židovstva dodali váhy a věrohodnosti, je nám tedy dovolena výhradně kritika ze strany samotných Židů, učedníků a obdivovatelů farizejů: Máme se obrátit zády k pramenům pohanů, evangelistů, k psaným dějinám židovského historika Josepha, který byl sám farizej, a také máme bezmezně vychvalovat rabínskou, samotným Ježíšem ve všech Evangelích zavrhanou farizejskou tradici. Rovněž máme zapomenout, že i nejhorlivější pronásledovatel křesťanů, Pavel, byl před svým zázračným obrácením stoupencem učeného rabína Gamaliela, a konečně máme i zapomenout, že ti opravdoví a učení rabíni, kteří sektu farizejů opustili a obrátili se na křesťanství, si od svého dětství zoufali nad pochmurnou talmudskou literaturou!⁴⁵

Neznamená to však žádat od zdravého lidského rozumu popření sama sebe? – A protože podivné zaslepení Židů je dokonalým důkazem pravdy, který nám podávají dějiny o skutečnostech křesťanství, jistě nebudeme děkovat farizejům za jejich neúmornou houževnatost, s níž plní stránky novin, časopisů i knih, které ostatně také výrazně svědčí proti nim samým! Historické nehoráznosti, podobné následující, jsou dostatečně jasné:

„Vystoupení Ježíše a jeho učedníků nevyvolalo ani v Judeji, ani v Jeruzalémě sebemenší nepokoje; ba právě naopak, zůstalo bez povšimnutí a všechna pozdější vyprávění, která z toho udělala významnou událost, byla čirým výmyslem. Avšak díky našim moderním evangelistům⁴⁶ jsme dnes nuceni zabý-

⁴³ „Arch. isr.“, 1867, str. 117.

⁴⁴ „Arch. isr.“, 1867, str. 205. Haggada znamená lidově srozumitelné kázání, halacha je studium zákona.

⁴⁵ Z těch opravdu nejvýznamnějších si jmenujme alespoň rabína Dracha, z něhož zde budeme často citovat.

⁴⁶ Straußovi a Renananovi.

vat se i těmi nejbezvýznamnějšími detaily v dějinách Židů, tedy výše zmíněnými evangelickými legendami.⁴⁷

Na to nám Lukáš (po Kristově smrti) dochoval odpověď učedníka z Emauz, který na otázku: „Proč jste smutni?“ řekl: „Ty jediný jsi cizinec v Jerusalemě, jenž jsi neseznal těch věcí, které se tam staly v těchto dnech?“⁴⁸

Protože však farizeji tolik je urážející Evangelium odmítají a zavrhnou, odložme svatou knihu na chvíli stranou. Stačí nám i obyčejná historie. Nezměnily snad Kristův život a smrt synagogu i Judeu, nedaly snad do pohybu Římskou říši i starý svět od jednoho konce ke druhému? Svět, který po příkladu farizejů jeho učedníky pronásledoval a arény napojil krví více než deseti milionů mučedníků! A proti této nejautentičtější události v análech lidstva, proti skutečnosti, která zásadně změnila tvář světa a donutila staletí nastoupit novou cestu, se dnes jako i tehdy zdvihá slepá pýcha farizejství! Nedivme se tedy, když je vidíme troskotat na jedné historické pravdě za druhou, a přesto se snažit nadále šířit svou opovázlivost ve světle pravdy, což přesně charakterizuje moderní farizeje! Naše 19. století nám snad promine, že se zabýváme Krista tak ohavně urážejícími projevy, bojujícími proti příkladům pravdy a pokory, projevy, které se ovšem Židovstvo dodnes snaží rehabilitovat následujícími slovy:

„Kdo chce poznat tak vznešené i bolestné představitele izraelitských pocitů a myšlenek, musí se uchýlit k jiným zprávám, než které nám dodávají málo svědomití nepřátelé. Nestranné dějiny jim v duchu národů znovu vrátí jejich čest. V našich dnech již naštěstí neexistuje žádný předpis ke lži...“⁴⁹

Tedy již žádný návod ke lži, a proto ukazuje ciferník dějin také poslední hodinu farizejství! Proto nás ohlušuje samotnými Židy rozhoupaný umíráček! Proto se Žid cítí donucen konečně odstoupit od své talmudské tradice! Musí to udělat, protože jinak by před našima očima zašel pokryt hanbou. A tak zatím co se dává na taktický ústup, podívejme se na jeho monstrózní příkázání, na farizeje, na rabíny, na pány synagogy i dnešního Židovstva.

Předem musí být řečeno alespoň tolik: Jsou to tedy všechno ubožáci, tihle Židé? Nic takového netvrdíme! To znamená, že svá slova nezevšeobecňujeme a neopovrhujeme muži, jimž přiznáváme více ctností a schopností, než by nám dovolila uznat naše případná zaujatost. Předčíme je totiž jen díky své religiózní víře, a to ještě jen v tom případě, že křesťanská víra také skutečně řídí činy našeho života. Nelze než stále poznovu opakovat, že pro nás Žid, na nějž dopadá a musí dopadat soud dějin, není tím nejlepším potomkem Abraháma, nýbrž produktem staleté, na Talmudu postavené ortodoxie, že je židovskou nenávistí naplněný člověk, kterého neodžidovštily ani morové výpary současné filosofie, ani vlídné světlo křesťanství.

⁴⁷ „Arch. isr.“, 1867, V, str. 209.

⁴⁸ L 24,17-18.

⁴⁹ „Univ. isr.“, 1867, str. 454, od jistého pana Wolfsona.

Závěr

Kristus, evangelisté, konvertité farizejství i farizej Josephus, ti všichni se obraceli k Židovi a říkají mu shodně: „Jsi pyšný, falešně pokorný, jsi nejpodlejší svůdce a nejnestoudnější lhář.“

Farizej, nenechávající se ničím uvést do rozpaků, se naproti tomu obrací ke Kristu a říká mu:

„Synagoga v tobě vidí pouze padoucha a hanebníka. Spravedlnost promluvíla šibenicí, a pokřiky kolem tvé smrti, podlý bídař, rozhodně nezazněl od jednoho konce světa ke druhému a vůbec už nevyvolal pozornost lidí z Judeje a Jeruzaléma. Hillel, náš ctěný zakladatel, je člověkem božského milosrdenství, a tvoji evangelisté jsou jen sepisovatelé legend. Tvoje, apoštoly opakované slovo, je pouhou bajkou, pomluvou a urážkou.“

Čtenář v této i v následujících kapitolách našel a najde důkazy, a je na něm, aby sám vynesl soud, zda má být osvobozen farizej a potrestán „padouch“ Kristus, pokud mu slovo farizeje připadá pravdivější, než slovo Evangelia i dějin.

Třetí kapitola

I. Rabíni

„Židé,“ říká Klüber, „tvoří politicko-religiózní sektu, podléhající mimořádně přísnému teokratickému despotismu rabínů. Židé jsou navzájem propojeni nejen z hlediska religiálních dogmat, nýbrž jsou i dědičným společenstvím, naprosto uzavřeným vůči všem a všemu, pokud se týče běžného života, jednání i výchovy lidu, a udržují pevně mezi sebou smysl pro kastu i rodinu obřadními předpisy o styku s osobami jiného náboženství.“⁵⁰

V zmíněné židovské společnosti je od Kristových časů každý člověk buď farizej, nebo talmudista, tedy stoupenec sekty, jež uráží Krista a je v tom podporována rabíny. Jaká je potom v národu farizejů role rabína? – Je doktorem religiálních nauk. Jeho souvěrci mu propůjčují tuto hodnost, ale osobně *není kněz*, protože dědičné kněžství od rozptýlení Židů zmizelo, což bylo důsledkem smíšení rodin. Žádný Žid dnes již nezná svou genealogii; nemůže prověřit, zda pochází z kmene Levi, nikdo z nich nemá právo přisoudit si úřad a pravomoc kněze. Ale přesto je stále mezi Izraelem slyšet, že Židé mají své patriarchy a kněze.

„Ne, zadržte,“ volal v 17. století biskup z Voltourre, „neposkvřujte ten titul (kněze) a nedávejte jej nečistým Židům, hanobitelům, čachrářům a lichvářům, kteří se nelekají žádného zločinu.“⁵¹

Nenecháme se však zastrašit tak ostrým výrokem, protože jistá osobnost židovského původu jej téměř přesně opakuje (viz níže). A pokud jde o kněžstvo, pak je-

⁵⁰ Klüber, *Coup d'oeil des délibérations diplomatiques du Congrès de Vienne*, III, str. 390.

⁵¹ *Dies caniculares*, Dn. Sim. Maioli Episkop. Vulturariensis, Maguntiae 1615, III, 878; *Traité de la Police*, I, 279.

den z největších francouzských kazatelů, R. P. Felix, vyslovil v pařížském chrámu Notre Dame tutéž pravdu:

„Izrael,“ zvolal, „je dnes již bez náboženství, bez vlasti, bez kněžstva, bez chrámu i bez obětí!“⁵²

Jde o náboženství, odloučené od jediného chrámu, kde jim Bůh dovolil vykonávat jeho obřady, a současně opuštěné také kněžstvem. A neříká nám snad jedna ze svatých knih Bible: „Uplyne hodně času, kdy Izrael bude bez pravého Boha, bez kněžstva, které jej poučuje, i bez zákona“? Je tedy zcela přirozené, že kamkoli židovský lid přišel, neznal již mravy chrámu, nýbrž pouze shromáždění a modlitby, na místě božího zákona měl lidské tradice, místo kněžstva oficiální rádce neboli zákonům cizích národů zavázané rabíny, kteří však až na vzácné výjimky byli velice ignorantští.⁵³

Na podporu našich slov si nyní uvedeme řeč jednoho z nejdůležitějších členů židovské pařížské konzistoře:

„Rabíni nejsou totéž jako faráři a pastoři křesťanských obcí, nezbytní vůdci našeho kultu. Jejich kněžská funkce se omezuje na uzavírání manželství, na občasné kázání a jistý počet modliteb. Jsou doktory zákona a platí za znalce hlubokých moudrostí Talmudu. Jsou kanonicky zmocněni předávat každému laikovi rabínský diplom; je slučitelný se všemi profesemi, a my známe rabíny dílen i rabíny trhů. Neznají základy vědy a sotva dovedou užívat mateřského jazyka. Jejich fanatické lpění na absurdních zvycích a obyčejích je důvodem uctívání ortodoxie. Jejich ješitnost se vyrovná jen hloubce jejich nevědomosti. Ptáme-li se po religiózní moudrosti, skrývají se za údajné tajemství, a pokud se na ně naléhá, rozkřičí se zlostně o kacírství. Mají v sobě jen touhu po moci spolu s nesnášenlivostí.“⁵⁴

Pustíme-li se do studia análů rabínského kultu, pak je velice snadné objevit tam obrovské množství špinavostí a absurdit. Nám však zde postačí jako ukázka příklad z díla sv. Jeronýma, jenž se tak dlouho pohyboval ve společnosti izraelitských doktorů.

„Farizeji,“ praví velký církevní Otec, „vymysleli tradici a vybavili ji bajkami a chimérami. Většinou jsou tak odporné a vulgární, že o nich nelze mluvit bez uzardění. Nicméně chtěl bych uvést alespoň jeden příklad k zahanbení zapřísáhlých nepřátel křesťanského náboženství. Musíte vědět, že předáci a nej-moudřejší synagogy jsou svým úřadem povinni ochutnávat menstruační krev dívky nebo ženy, pokud nejsou pouhým pohledem schopni zjistit, zda ta byla nebo nebyla čistá.“⁵⁵

Některé židovské spisy, často si i vzájemně odporující, nás učí o rabínech něco zcela jiného. Určité umírnění tónu, o němž nás informují – pokud jej ovšem chceme brát vážně – je až nejnovějšího data. Přesto však ochotně uznáváme, že v kultu-

⁵² „Arch. isr.“, VIII, 15. 4. 1868, 353.

⁵³ *Duexième lettre d'un rabbin converti (Druhý dopis konvertovaného rabína)*, Paris 1827, 336-337; *Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, I, 30.

⁵⁴ M. Singer, *Des Consistoires en France*, Paris 1820, str. 32-33; také Hallez, *Des Juifs en France*, str. 266.

⁵⁵ S. Jerome, *Letters III*, kap. XCVII, str. 221, přel. Guill. Roussel, Paris 1707.

vovaných státech Evropy jsou členové rabinátu ctihodní lidé, často již dostatečně vzdělaní a v průměru mají obvyklé školy. Avšak propůjčuje kněžský charakter vy-
zdvihování takových osobností – které jsou od vlastních lidí tak ostře odsuzovány –
jak se tomu v posledních letech v židovském tisku děje? Není totiž nic přehnaného
v slovech ctihodného pana Singera, velkého obdivovatele ctností vlastního národa:
„Moje dvojí funkce jako člena Společnosti pro postavení chrámu a Výboru pro do-
hled na konzistoriální školy ručí za správnost mnou vyjádřených názorů.“⁵⁶

O třicet let později se této poznámce dostalo tak přesvědčivého potvrzení židov-
ským spisovatelem, že jeho náhled nemůžeme našemu publiku zatajit; publiku, jež
je o skutečnostech židovských dějin zcela nevědomé a nic netuší o Židech, kteří
svými rukama již utvářejí budoucnost naší společnosti.

Duchovní funkce rabínů jsou „tak nevalné a nicotné proto, že jejich profes-
ní povinnosti nejsou v nižádném případě rovnocenné povinnostem křesťan-
ských pastýřů duší. Nejsou to oni, kdo rozeznávají chrám zpěvy a modlitbami,
nenechávají slyšet z kazatelny pravdu, nechodí do rodin dodávat naději a útě-
chu, neléčí rány srdce, ani nemoci duše. A vskutku, ptáme se jich, jakou sílu a
moc může mít náboženství, zastupované takovými lidmi? Pokud mají izraelité
za učitele náboženství své koželuhy, podomní obchodníky a dokonce lichváře
(mnozí však vykonávají i čestná povolání), potom nikdy nemohou být na výši
doby.

Je pravdou, že mezi našimi rabíny i v několika kultivovaných zemích Evro-
py jsou již také vzdělaní lidé, hodní svého poslání, ale takoví jsou snad jen tři
nebo čtyři“.⁵⁷

Ve Francii i několika dalších státech Evropy se židovská aristokracie snaží bojo-
vat s nevědomostí svých souvěrců, za něž se plným právem musí stydět. Pokud by
ovšem takové úsilí mělo mít nějaký úspěch, pak by se kolem toho dělal obrovský
povyk. Vnímavému pozorovateli je přirozeně jasné, že oficiální tisk bude takové
osobnosti i věci stavět do mnohem krásnějšího světla, než jaké skutečně jsou. Pa-
řížský vrchní rabín Isidor zvolal:

„Počítám v rabinátu s činorodou spoluprací svých kolegů, jejichž znalosti
jsou tak veliké a horlivost pro náboženství tak neochvějná.“⁵⁸

Jak ale při nejlepší vůli uvěřit takovým slovům, když jeden z velkých tiskových
orgánů židovského národa slyšíme říkat následující zoufalá slova:

„V samém srdci svazu, jemuž je svěřeno nejvyšší vedení izraelitských reli-
giózních záležitostí, je vrchní rabín jediný, při jehož volbě přicházejí v úvahu
nějaké znalosti a úcta k náboženství. Pokud jde o jeho kolegy..., tam se posu-
zuje pouze jejich společenské postavení a vzdělání, ale o míře religiózních vě-
domostí, náboženského charakteru a věrnosti víře se při volbě sebemeně ne-
uvažuje.“ Osudy izraelitského náboženství i volba jeho služebníků jsou tudíž
„přenechány většinou lidem, kteří nemají ani nejmenší religiózní vědomosti“,
a možná se „dokonce i sami počítají k předním pohrdačům izraelitským nábo-

⁵⁶ Str. 7, 1820, mimo jiné.

⁵⁷ A. Cerfbeer de Mendelsheim, *Les Juifs, leur histoire, leurs auteurs*, Paris 1847, str. 55-57.

⁵⁸ „Arch. isr.“, 1867, VII, str. 307.

ženstvím...“ Jedním slovem, „kultivování a podporování religiálních znalostí v celé širé císařské říši všude chybí“.⁵⁹

Nejsou snad tato slova včetně data hrozným odhalením stavu víry v Izraeli i všeobecné nevzdělanosti jeho religiálních vůdců? A přitom jsou mezi všemi Židy světa ti západní ještě poměrně nejméně nevzdělaní!

Pokud uvěříme tiskovému orgánu konzervativní strany religiálního Židovstva, i tak podivným způsobem volení služebníci víry se přesto stali nejen učiteli, ale také veleknězi národa. Mezi Izraelem vládne snaha – a my víme proč – označovat je svatými jmény. Dobromyslnému posluchači se tím má demonstrovat, že se židovský národ nejenže řídí mosaickým zákonem, ale že má i své kněžstvo tak, jako my máme svoje.

„U nás,“ vykřikuje například jeden z největších fanatiků Židovstva, „by si i laik, který má hodně daleko k teologickým vědomostem a izraelitskému životu, mohl stoupnout zcela beztestně před archu úmluvy a hlásat svoje kacířské principy. ... A nikdo by se proti tomu nepostavil! A který Bileam, jenž by to u nás viděl, by pak chtěl ještě říci: ‚Jak krásné jsou tvé stánky, ó Jákobe!‘ Nezvola by tato vznešená slova mnohem spíše před křesťanskými, byť i těmi nejméně ortodoxními společnostmi?“⁶⁰

Vzhledem k takovým laikům tedy bez údivu zjišťujeme, že se ten či onen rabín stal klerikem, knězem. V Prusku „přinesl úřední list 16. srpna následující zprávu. ... Je uděleno povolení uznávat v šlesvicko-holštýnském vévodství židovské kleriky“.⁶¹

„V Paříži,“ říká „Univers israélite“, „jsme postaveni před dohodnutou věc. Doufáme, že náš nový velekněz nezapomene, že je od nynějška duchovním vůdcem celého francouzského Židovstva, a ne jen pařížské obce, kde by mohl trpět nepříjemné jednání našich souvěrců z provincií, kteří nejsou tak pokročilí a vzdělání jako pánové Cerfbeer a Franck.“⁶²

Stejně mluví i oficiální místa. U příležitosti instalování vrchního rabína pronesl prezident ústřední konzistoře, pan plukovník Cerfbeer, krátkou řeč k „novému veleknězi“.

Věrný svému politováníhodnému zvyku si dovolil „nezákonně vniknout do oblasti teologie. ... Jeho katechismus i teologický program mají v sobě cosi pohoršujícího, a izraelitskému náboženství odcizení Židé by mohli uvěřit, že pan plukovník je prvním pastýřem židovského náboženství a profesorem, jenž studentům semináře i celému rabinátu Francie uděluje vyučovací hodiny!“

Vrchní rabín Isidor, smířlivý až netečný k pokusům, které se dotýkají jeho vlastní duchovní moci, však uzavřel zasedání pokojnými slovy, v nichž se klidně vydával za pokračovatele velkých kněží Izraele:

⁵⁹ „Univ. isr.“, 1866, II, str. 74-75.

⁶⁰ „Univ. isr.“, 1867, II, str. 53.

⁶¹ „Arch. isr.“, 1867, XIX, str. 908.

⁶² „Univ. isr.“, 1866, str. 147.

„Bratři, jsem hluboce pohnutý..., ujímaje se tohoto stolce rabinátu, který se proslavil tolika šlechetnými a zbožnými pastýři, jejichž památka dosud žije ve všech izraelitských srdcích...“⁶³

A protože se řečený rabín proměnil v klerika, vystupujícího na kazatelnu, v kněze ba velekněze království s mocí nejvyššího pontifexe, přesto tito pastýři své vyjadřování neuvádějí v soulad s označeními, jimiž se neprávem zdobí, když laiky Izraele nazývají svými „ovečkami“ a své diecézní listy označují za „pastýřské“.⁶⁴

Co se z úst Izraele opakovaně říká a tvrdí, znamená po pravdě následující: Kdyby Židé nedokázali vytvořit náladu pro moudrou myšlenku rozlišování mezi laiky a kněžími, kdyby mezi námi nevytvořili smělou fikci, fantóm svého kněžství, pak by v našich očích ztratili nimbus národa s náboženstvím, ovšem poklad, který se průběhem staletí v jejich rukou vytratil. Dále by ztratili právo na státní peníze a dotace, protože kult bez náboženství a kněžstva by musel být jenom směšnou a vyľhanou parodií.

Takže nezapomínejme: Tito velekněží nejsou velekněží, tito kněží jsou kněžími pouze formálně a jen proto, aby křesťanským národům, které je ze svých daní platí, vykouzili iluzi. Jejich religiózní autorita se rovná nule, a pravda o tom, kterou jsme si zde jasně ukázali, občas vyklouzne i z úst Izraele. Neústupný obhájce židovské věci a jeden z čelných představitelů svého národa, sám pan Bédarride, nám ve své prostoduchosti řekne něco z toho, co jej až příliš často vyvádí z rovnováhy:

„Podle Mojžíšova zákona nemají rabíni ani tu nejmenší autoritu nad svými souvěrci, a řečený titul, známý až od časů rozptýlení, není ničím jiným, než označením zásluh. Nemají žádnou zákonnou moc a lidé se na rabíny obracejí dobrovolně, protože ti jsou obeznámeni se zákonem.

Autorita, kterou si v mnoha státech udržují, vyplývá z občanského a nikoli religiózního zákona.“⁶⁵

Slovem, to nevěřící národy samy založily práva kněží Izraele, a zdroj rabínského kněžstva je křesťanský!

Ostatně uznáváme, že tam, kde si starý talmudský kult zachoval svou plnou přisnost a kde náboženství zdůrazňovalo nezbytnost oběti, tam měl rabín i za nejhroznějších okolností některé atributy kněze. Živí kolem sebe myšlenku oběti, je obětující, a byť i ne vždy jeho ruka přikládá posvěcený nůž k hrdlu oběti, je přesto alespoň tím, kdo drží nádobu, do níž krev natéká. A je to znovu on, kdo ukrývá krev, kterou obětující při večerní hostině požívá. Ale hned také uvidíme, že chachamové, tj. rabíni z Damašku, při rituální vraždě pátera Tomáše a jeho sluhy krev shromažďovali na její přimíšení do chleba, který pak byl věřícími pojídán:

„Synu Jidášův, proč jsi zabil tohoto bohabojného, svého přítele, kterého celý svět miloval? – Kvůli krvi, kterou potřebujeme k výkonu svého kultu. – A proč krev nezůstala v domě bratra? – Protože musela zůstat u chachamů,“ tj. u rabínů.⁶⁶

⁶³ „Univ. isr.“, 1867, VIII, 344-345.

⁶⁴ „Arch. isr.“, 1867, IX, str. 389; 1867, X, str. 389; 1867, XXI, str. 963; „Univ. isr.“, 1867, III, str. 103.

⁶⁵ *Les Juifs en France...*, 1861, str. 430.

⁶⁶ Z výslechu spoluobviněného Žida; A. Laurent, *Affaires de Syrie*, II, str. 43-44, 379.

V různých zemích se rabínům přinejmenším dočasně dostalo soudcovské moci v záležitostech náboženství, civilního práva a policie. Jejich opatření ovšem byla často také odmítnuta.

Avšak velký mistr revoluce cítil živou potřebu obnovení své moci. Uvedeme si zde alespoň jeden příklad jeho despotismu, který byl Izraelem vděčně přijat, tedy nařízení izraelského společenství z 20. května 1806, kde jsou funkce rabínů stanoveny následovně:

„1. Religiózní kázání. 2. Současně s tím učení zásad, o nichž rozhodl Velký sanhedrin. 3. Za všech okolností burcovat k poslušnosti zákonů, a to obecně i zvláště vůči těm, jež se týkají obrany vlasti. 4. Pokud nelze jinak, učit izraelity, že mají vojenskou službu považovat za posvátný úkon a vysvětlovat jim, že během řečené služby jsou zproštěni od religiózních příkázání, jež jsou s ní neslučitelná. 5. Kázat v synagogách. 6. Uzavírat manželství a oznamovat rozvody...“

Tyto výslovné příkazy a Židy přijaté dočasné zproštění jejich religiózních obyčejů, přijímané z ruky křesťanské moci, je cosi, co nás na jedné straně ohromuje, a na druhé straně nám barvitě ukazuje opuštění doktrín a učení Talmudu! – Obraz však zůstává neúplný; k jeho doplnění budeme sledovat stopu rabína, kterému jeho vědomosti a upřímnost vyjevily celou monstróznost tradic Talmudu.

„Musím se zmínit o neznalosti,“ říká proslulý Drach, „která je všeobecná mezi lidmi, cizími židovskému kultu, a to v tom smyslu, jako by rabíni byli židovským kněžstvem. Tito muži vedou pouze takové Židy, kteří se v důležitých případech na ně sami obrátí, např. když tomu chtěl osud, že někomu lžice na libové jídlo spadne do hrnce na tuk, nebo když se někdo o svatém sabatu nedopatřením dotkne světla, atd.⁶⁷

Povinnosti synagogy, spočívající v určování písní a modliteb, čtení Penta-teuchu, v správě finančních darů, výchově dětí atd. jsou převážně v rukou laiků, a pokud je vykonávají rabíni, činí tak pouze jako soukromé osoby. Co se týče sňatků, pak je rabíni pouze požehnávali, což však může i každý laik, a co ostatně není ani zdaleka důležité pro uzavření manželství. Je to muž, který recituje svátostná slova a předává ženě určité cenné předměty. Jakmile je ta přijme, stává se jeho legitimní manželkou. Účast rabína je tak málo nezbytná, že pokud dojde k obřadu v přítomnosti libovolných dvou Židů, je manželství považováno za právoplatné.⁶⁸ Kázání slova Božího většina rabínů naprosto neznají! Kázání, která ostatně přednášejí jen zřídka, jsou většinou složena jenom z talmudských disputací, jimž navíc většina posluchačů nerozumí. Přednášky jsou často doprovázeny i hádkou (thohhabhaha) nebo směšnými poznámkami (halatzot), z nichž uvedu několik příkladů...“⁶⁹

Ne, rabín je méně než kněz, nežli pontifex, a židovský národ „nemá žádný druh kněžstva“. Je pravda, že „dnešní rabíni se vydávají za učitele zákona, ale měli by si připomenout, že žádné z jejich ustanovení nezavazuje svědomí Židů... Dříve tomu

⁶⁷ „Vůdcové slepí, kteří cedíte komára, velblouda však polykáte.“ (Mt 23.) A co se v Izraeli od této epochy (1825) stalo s dodržováním sabatu?

⁶⁸ *Talmud*, traktát Kidduschin, fol. 1.

⁶⁹ *První dopis rabína*, Paříž 1825, str. 69.

bylo jinak, protože odmítnutí podříditi se religi6zní autoritě mēlo za následek trest smrti,⁷⁰ neboť tehdy ještě existoval chrám, oběť a kněžstvo“. Až do omrzení „nám Talmud řiká, že od zničení chrámu již v Izraeli nejsou žádní učitelé⁷¹ a že autorita sanhedrinu ustala čtyřicet let před rozbořením chrámu, tedy právě v době Kristova utrpení“.⁷²

Ať už byly nakonec rabinát i synagoga jakékoli, „ve všech těch dobách vykládaly slovo Boží individuálně“, což je čirý protestantismus, který se od několika let projevuje u synů Jákobových. V tomto ohledu „neoblomný sanhedrin trestal smrtí každého doktora, který se nepodřídil učitelské autoritě“. – Kvůli nahrazení autority opovážlivostí a zaměnění práva za despotismusl fanatický Maimonides chtěl, aby byl „zabíjen přední z pohanů“ a také „Žid, který popírá tradici rabínů“. Podle Maimonida k tomu není zapotřebí „svědků, předběžného napomenutí ani soudců, a kdo trest nad pachatelem vykoná, má zásluhu dobrého díla, protože odstranil pohoršení“. – Stejně rychlá a hrozná jako tajné „inkviziční“ soudy vysokého zednářstva je tedy i nad jednotou víry bdící židovská féma.⁷³

II. Velký sanhedrin

Své zhoubné moci podříditi často i nejrůznější elementy a donutiti přírodu k jejich spojení bylo obyčejem Napoleona I., génia, pod jehož rukou se viděla být zkrocena jeho matka revoluce. Jedním z Napoleonových přání bylo sjednocení všech národů, z nichž se utvářelo jeho impérium, a ze všeho nejdříve asimilace prvků, zahrnujících Francii. Jednoho krásného dne tedy rozhodl, že francouzské obyvatelstvo má do sebe plně absorbovat židovskou část.

Otevřeně pozdvihnout Židy na francouzské občany, dát jim všechna občanská práva a dokončit tak dílo Národního shromáždění (28. 9; 31. 11. 1791) – to znamená překonat i ta nejtoužebnější přání Izraele. 30. května 1806 zasedalo v Paříži velké shromáždění notáblů všech Židů Francie a Itálie, jehož účelem bylo zodpovězením předložených otázek usnadnit blahosklonný záměr usurpátora se Židy. Některé obdržené odpovědi nám řeknou, jaké otázky položili shromáždění zástupci vlády, pánové Molé, Portalis (syn) a Pasquier.

„Náboženství izraelitů,“ odpověděli židovští delegáti – a výrazu náboženství si dobře povšimněme – „nám prikazuje považovat zákon vladaře za nejvyšší v civilních a politických záležitostech: Židé jsou jím nabádáni pohlížet na Francouze jako na své bratry a jejich první povinností je prokazovat křesťanům skutky milosrdenství, protože mezi Židy a křesťany není v tomto ohledu žádný rozdíl. Ve vztazích, které židovský zákon vůči křesťanům dovoluje, nepřipouštíme žádný jiný rozdíl než ten, že každý smí uctívat Nejvyšší bytost svým vlastním způsobem. Milosrdenství nám ukládá jako povinnost půjčovat

⁷⁰ Dt, XVII, 12; *Talmud*, traktát Sanhedrin, fol. 26-27.

⁷¹ *Talmud*, traktát Sanhedrin, fol. 13-14; *Druhý dopis*, str. 292-293.

⁷² Tamtéž, str. 293.

⁷³ Traktát o nevraživých učitelích, kap. III, str. 52; *Druhý dopis*, str. 332. – Féma býval starověký samosprávný soud s rychlým tajným řízením; pozn. překl.

peníze i bez úroku těm, kteří se dostali do neštěstí...“ – „V tomto ohledu,“ říká židovský právník Bédarride, „odmítá shromáždění nespravedlivé obvinění proti Židům a moudře vykládá Mojžíšův zákon, který podle jeho ducha i slov vyvrací předsudky, jichž je předmětem. Židovské náboženství bylo tedy energicky pomstěno, a tato antická víra, pronásledovaná jako antisociální a nesnášenlivá, se konečně objevuje v pravém světle. Pronásledování tudíž ztratilo jakékoli opodstatnění.“⁷⁴

Delegáti sice „odhalili principy svého náboženství, ale již nepotvrdili, že to, co vyslovili, je něčím víc, než pouze jejich osobním přesvědčením. Bylo tedy zapotřebí dodat jejich mínění ještě chybějící závaznost“. – Z této nutnosti povstala „myšlenka svolání Velkého sanhedrinu, tj. shromáždění učitelů zákona, jež by současně obnovilo jeho starou moc, jakou mívalo v Jeruzalémě“.

Proměněny v rozhodnutí „mohly být tedy odpovědi prvního shromáždění postaveny po bok Talmudu a tak v očích všech Židů i všech století nabýt nejvyšší možné autority“.⁷⁵ – Velký sanhedrin, spolu s chrámem padlý útvar, má tudíž být vzkříšen, aby v celém světě osvětlil národ, jemuž vládne.

Takto mluví židovský advokát Bédarride. Jeho slova nás mají naladit, abychom okamžitě přísahali na mosaický sanhedrin, ihned jej uznali a odlišovali on něj talmudské Židy.⁷⁶

Mojžíš, hroutící se pod tíží své úlohy, jednoho dne zvolal: „Pane, sám nemohu tento lid udržet.“ „Dobrá,“ pravil Věčný, „shromáždí mi sedmdesát mužů z nejstarších Izraele, o kterých víš, že jsou staršími a předáky lidu, a přiveď je ke stanu setkávání. Já sestoupím a promluví k nim, a přenesu na ně tvého ducha, aby s tebou nesli břemeno národa.“⁷⁷

Tak se i stalo, a když starší byli uchopeni duchem, prorokovali. Vysoký tribunál však již svůj lesk ztratil, když jej král Josaphat chtěl obnovit. Vytvořil ho tehdy ještě podle zákona z duchovně nejlepších a nejpevnějších současných seniorů. Prvními byli kněží a levité, druhými hlavy rodin. Všechny civilní i religiózní záležitosti měly za směrnicí kněžími a levity vykládaný Boží zákon. Byla to rada starších jako za časů Mojžíše.

Kněžský prvek je jednou z nejdůležitějších součástí židovského sanhedrinu. ... V *talmudském* sanhedrinu je však již duchovenstvo zákonitě pryč, protože zmizelo z celého národa. Nikdo z dnešních izraelitů nemůže prohlásit: Toto je jeden z kmenů Levi! Rabíni v sobě od hlavy až k patě nemají vůbec nic z kněze, jak praví francouzský zákon, a dokonce i svůj titul obdrželi až od křesťanské autority.

⁷⁴ Str. 403-405. – Povšimněme si ustavičných pokusů Židů spojovat své náboženství s Mojžíšovým zákonem. Sami rabíni nás poučili o rozdílu a pan Bédarride nám jako první říká, že Talmud se podstatně liší od Mojžíšova zákona a mezi Židy se těší „největší autoritě“.

⁷⁵ Zcela nedostatečné autority, protože „od Talmudu již v Izraeli není žádný učitel“, i z toho důvodu, že rozhodnutí rabínů, kteří si říkají učitelé, „nezavazují svědomí“. A konečně jakým právem sanhedrin, složený ze Židů dvou království, se nazývá Velkým sanhedrinem a má být závazný pro Židy celého světa?

⁷⁶ Bédarride, str. 405-408.

⁷⁷ Nu, 11, 16-17.

Avšak Bédarride nás sám poučí, jak se sanhedrin obnovil. Napoleonovou rukou řízené shromáždění rozhodlo, že všem synagogám Francie, Itálie i Evropy se mají rozeslat okružní listy o zahájení synedriu a „že páni rabíni, členové shromáždění (1806) byli pozváni a přišlo i pětadvacet delegátů, a dále že bylo vydáno nařízení, které v synagogách Francie a Itálie zvoleným devětadvaceti rabínům umožňuje cestu do Paříže. Výbor devíti členů spolu s vládními úředníky má zpracovat materiál, předložený synedriu, a konečně že shromáždění výše zmíněných notáblů se nemá rozejít dříve, než velký sanhedrin ukončí své zasedání“.

„Zdalo se, jako by tím Židé byli vloženi mezi národy, aby se svým neblahým osudem stali známkou pokroku lidského rozumu. Jak nezměrný pokrok byl ve Francii zapotřebí, aby mohlo být s veškerou pompou znovu zahájeno shromáždění, nejvyšší ve starém Jeruzalémě, jehož rozhodnutí tam byla považována za zákony!“⁷⁸ Publikované materiály sanhedrinu „již zlomyslnosti nedávají žádnou záminku spatřovat v Mojžíšově zákonu překážku k zrovnoprávnění Židů“. Sanhedrin zvěčnil následující zásadu: „Židé jsou především zavázáni poslušností státního zákona.“ Slovem, „sanhedrin konstatuje skutečnost, že Izraelité, povolání za občany, nemohou couvnout před žádnou s tím spojenou povinností“.⁷⁹ A proto jsou „rozhodnutí sanhedrinu přijímána s úctou ve všech synagogách Francie“.⁸⁰

Napoleon se však nespokojil s tímto znamenitým prohlášením, kterým delegáti vyhlásili válku svým starým zákonům, a byla „vytvořena mimořádná správa, která se výrazně lišila od oprávněných nadějí. ... Přesto tento politováníhodný akt nemůže oslabit vděčnost, kterou Židé císařské vládě dluží“,⁸¹ protože Napoleon dokončil téměř celé dílo jejich emancipace. Další výnos ze 17. března 1808 zorganizoval židovské náboženství a založil konzistoře.

III. Konzistoře

Podle dekretu ze 17. března 1808 byla založena konzistoř v každém departementu,⁸² kde dosáhl počet Židů dvou tisíc. V jejím čele má stát vrchní rabín, ale členové nejsou povinni zachovávat žádné zákonné prohlášení, které by nebylo v souladu se zákony státu. Izraelité mají být nabádáni k užitečné činnosti. ... Provinční konzistoře mají být korunovány ústřední konzistoří v Paříži, kterou potvrdili rabíni, zatímco

„oni sami mají být pověřeni učit náboženství a zásady sanhedrinu, vštěpovat poslušnost vůči zákonu, a vojenskou službu považovat za povinnost. Museli

⁷⁸ Bédarride, str. 409.

⁷⁹ Religiózní sankce, pocházející od učitelů, jak musíme spolu se židovskými autoritami opakovat, nemají žádné jiné právo než to, které na ně bylo přeneseno křesťanskou mocí.

⁸⁰ „Zde by bylo na místě,“ říká Drach, „informovat o všech netolerantních a nelidských principech, které rabíni vykládají křesťanům, tj. když s pomocí oficiálního textu prokazují chybnost čtvrtého rozhodnutí sanhedrinu z roku 1807.“ – *Lettre du deuxième*, str. 300.

⁸¹ Bédarride, str. 414.

⁸² Ve Francii velký správní obvod v čele s prefektem; pozn. překl

přisahat na Bibli, že budou věrní a oznámí všechno, co by se přičilo zájmům panovníka nebo státu“.⁸³

Novým Mojžišem, jak jej zformovalo a opřelo se o něj shromáždění notáblů, jež se ozdobilo jménem sanhedrin, vytvořil císař také jedním rázem i nové Židovstvo, nové politické a policejní náboženství, stojící ve službách jeho států a armád, které mělo vynutit rozpuštění židovského národa ve francouzském. ... Kdo však nakonec z této religiózní revoluce dokázal získat? Císař, nebo snad židovský národ, který již brzy musel podle všeho hrát tak velkou roli ve světě?

Pomocí císařské reorganizace židovského kultu, tedy díky místním konzistořím, „biskupským“ rabínům, rabínským patriarchům, vidíme v srdci Francie nacionalizované Židy dvojího občanství na půdě našich otců, kde my máme občanství pouze jediné! Židé jsou francouzskými občany stejně tak, jako jím může být Montmorency, ale ve stejnou dobu a více než kdy jindy jsou i občany neboli členy národa, jenž není naším, který se šíří do celého světa a svým talmudským, nám smrtelně nepřátelským zákonem zdůrazňuje nezbytnost zůstat cizí vůči každému jinému národu. Vidíme tedy, že synové Jákobovi i skrze samotný zákon, mající je přinutit k splynutí, se projevují jako charakterem vyhraněný národ a jako takový jsou také uznáváni. Těší se v poklidu dobrodiní asimilace, kterou jejich víra i talmudské srdce považují pouze za provizorní a fiktivní, a my v okamžiku, kdy by se jejich krev měla zákonem smísit ve společenském těle s naší, je uvidíme navzájem semknuté ještě pevněji, než kdy dříve, aby mohli sledovat své politické cíle! Nesmíme se tedy divit, že věrní židovství se připravují k aktu, k němuž po staletí směřují neochvějně naděje talmudskými rabíny vedených Židů.

Jakého druhu jsou tyto mnohými okolnostmi uhasínané, jinými zase rozdmýchané naděje? ... Zcela jistě si o nich na svém místě ještě povíme, ale nyní na chvíli opustíme daný aspekt a pokusme se z úst samotných stoupenců izraelitského náboženství zjednat si jasno o zásluhách a hodnotě konzistoří. Nejde nám zde o jejich jednotlivé osobnosti, ale o samotné korporace, jež jsou křesťanskou vládou Francie povolány za strážce religiózních zájmů Židovstva.

Roku 1820, tzn. dlouho poté, co mašinerie rabínské organizace začala v naprosté pohodě pracovat, jeden z nejnezávislejších členů dozorčí komise a správy konzistorních škol prohlásil:

„Obracím se na laskavou svědomitost authority, žádám pozornost pro spravedlnost a řád v organizacích izraelitského kultu ve Francii. Mým cílem jest spolu se svými souvěrci vymanit se stupidnímu despotismu správy, která nám vládne.

Poklesky, které vidím, nepravosti, jež odhaluji, i hanebnosti, které musím zaznamenat, ze mne jistě učiní objekt averze ze strany těch lidí, kdož v nich pokračují a tyjí z nich.

Možná mnozí zvolají: „K čemu, probůh, zasvěcovat publikum do těchto nepříjemných tajemství? Nezažili snad Izraelité již dost ponížení? Nebyli snad ještě dost vystaveni nespravedlnosti národů a předsudkům společnosti? Má se jim navíc dostat do ruky hůl kritiky od jejich bratra?“

⁸³ Tamtéž, str. 417.

Já se však o čest Izraelitů neobávám. Dostatek dokladů ji doporučuje důvěře spoluobčanů jiného náboženství. Dám si ovšem také dobrý pozor tvrdit, že naši rabíni jsou vzdělaní, protože by to nebyla pravda..., že jsou tolerantní, jelikož by to rovněž nebyla pravda, že jsou těmi, kdo stojí v čele správy našeho národa a řídí moudře jeho zákonné povinnosti i pravidla, protože by ani to nebyla pravda, nebudu tvrdit, že jsou těmi, kdo jsou pověřeni přidělovat potřebným plody milosrdenství a svůj úřad vykonávají nestranně, protože ani to by nebyla pravda, že naši bohatí Izraelité věnují pozornost nižším třídám, jelikož by to rovněž nebyla pravda, a konečně nebudu říkat, že si konzistoři zasluhují důvěru vlády, protože by to znělo hodně nepravděpodobně.⁸⁴

Tato řeč je jasná a zřetelná, ale plná hořkosti, a proto se musíme ptát, zda snad nepřehání? – Odpověď: Téměř o třicet let později ji opakuje slovo za slovem spisovatel z proslulé židovské rodiny:

„Mravní nestydatost Židů musí být mnohem více následkem jejich usilování, nežli činností vlády. Mělo by to především vyvolat znepokojení konzistoří, ale bohužel především ony samy by potřebovaly náležitého poučení! Ustaveny k ochraně stáda, nechávají je hubit malomocenstvím. ... Namísto zavádění pokroku jsou podle všeho samy nevědomé!“ A konečně se pan Cerfbeer odvažuje prohlásit: „Místo toho, aby se skládala z mravních, činných, vzdělaných a zbožných lidí, jsou v ní pouze bohatí Židé, kterým zcela stačí být bohatými.“⁸⁵

Kde je příčina, že na nejsilnější osobnosti a na vůdce i služebníky kultu vznášejí žaloby nejčestnější a současně i ti nejliberálnější mužové židovského národa? Svě starosti a obavy by přece „měli věnovat výchově rabínů a dělat všechno, aby v kázáních vštěpovali posluchačům společenské povinnosti, ustavičně mluvili o rozhodnutích Velkého sanhedrinu, měli by působit, aby se odstranily malicherné a absurdní obyčeje, neslučitelné se současným stavem civilizace...“.⁸⁶

Tato slova zahrnují období mezi rokem 1848 a prosincem 1866. My si vybereme okamžik, kdy volby povolaly izraelity na obnovení konzistoří. Je zde, říká při této příležitosti jeden z velkých tiskových orgánů Židovstva,

„hnutí za realizaci reformy kultu, avšak je také jedna nezbytná a důležitá reforma, o které se nemluví, a tou je změna ustanovení. Vždy pouze pozorujeme mlčení konzistoří o jejich opatřeních... Obecní rozpočty se nepředkládají k revizi a na přání obcí se při jmenování rabínů nebere ohled...!“

Vzhledem k tak politováníhodné skutečnosti, která se ukazuje v mnoha rabínátech, vzhledem ke konzistoři, která více či méně mlčí o pokárání hodném jednání, se my izraelité Francie zavazujeme neúčastnit se příštích voleb.⁸⁷

Jen upřímnost, páni rabíni a hodnostáři. Jestliže přijmete svůj úřad, vykonávejte jej svědomitě a obětavě,⁸⁸ a nemáte-li schopnosti k řádnému plnění

⁸⁴ Výnos z 19. října 1808; Bédarride, str. 421.

⁸⁵ Singer, *Des consistoires israélites*, Paris 1820, str. 3-5. Tato obžaloba je pozoruhodně podobnými slovy zopakována demokratickým klubem věřících; viz „La Vérité“, 14. 4. 1848.

⁸⁶ Cerfbeer de Mendelsheim, *Les juifs, leur histoire, leurs mœurs*, Paris 1847, str. 58.

⁸⁷ Singer. Jistě výborné! Ale když se vzdáte své nenávistné a absurdní doktríny rabinismu, zůstane vám jen fantastické náboženství, které není Mojžíšovo, ani Talmudu.

svých povinností, kdo vás nutí taková místa přijímat? I bez nich můžete být ctihodnými muži.⁸⁹

Kam se jen podíváte, nikde nenajdete místo, na němž by pohled pozorovatele mohl spokojeně spočinout. Duše židovského náboženství je religiózním poznáním, a Bůh Izrael vyvolil být svítící pochodní lidstva. Kde je však náboženská výchova naší mládeže? Až do nejvyšších kruhů, semeniště našich kazatelů, hrozí proniknout duch prostřednosti, nevědomosti a zahálčivé setrvačnosti. Kde jsou pod záštitou ústředního vedení vychovaní žáci, kteří by vyučovali pravdu a svoje znalosti? Jejich rty mluví bez ustání o vítězstvích, jež Židé oslavují v těchto nádherných časech politické a občanské rovnosti, avšak neříkají ani slovo o porážkách, které ve stejné době utrpěli a ještě utrpí.⁹⁰

Dnešní konzistoř již nemá občanskou, politickou, finanční, policejní a dokonce ani vojenskou funkci jako konzistoř z roku 1808 (za Napoleona I.). Její úloha je pouze religiózní a morální povahy. A přesto není složena z představitelů, určených k otázkám morálky a náboženství. Jsou zde dva ctihodní muži, ale bez kompetencí v religiózních záležitostech, kteří by na Mojžíšově stolci soudili dvanáct kmenů Izraele! Církvi se upírá světská moc, a synagoga nemá moc duchovní! Ó Sione, oplakávej své velekněze a truchli za své proroky!⁹¹

Sama pravda tedy nutí ctihodné zaslepence Židovstva nám znovu a znovu opakovat: Židé již nemají velekněze. Otázkou je, zda bédování, které snad nechtě vyklouzlo tiskovému orgánu francouzského Židovstva, také přinese své ovoce? Ano, nepochybně, a my musíme pozorně naslouchat slovům, která nám o tom dovolují soudit:

„Vážení čtenáři,“ volá vedoucí „Univers Israélite“ pan Bloch, „připravte se zvědět zvláštní skutečnost, tak neuvěřitelnou, že jí my sami jen stěží dokážeme uvěřit, my, kteří jsme její obětí...“ – „Pana Cerfbeer, předsedu ústřední konzistoře, jsme několikrát kritizovali ne jako soukromou osobu, nýbrž jako nejvyššího funkcionáře našeho kultu. Jako takový nesporně podléhá hodnocení izraelitského tisku. Avšak naše kritika, což je třeba opakovat, nikdy neobsahovala nic urážlivého o jeho osobě. ... Proto si můžete představit náš úžas, když 5. prosince pan Cerfbeer na jednom setkání k nám přistoupil s nenávisným pohledem a zahrnul nás nedůstojnými výhrůzkami nejhanebnějšího druhu, pokud bychom ještě v našem listu o něm mluvili. Pan prezident ústřední konzistoře by měl zastupovat nejlaskavější a nejmírnější mravy Židovstva..., ale on raději představuje boxera. Běda, žezlo Judy se stalo klackem!“⁹²

Byl jeho hněv důsledkem náhlého rozčilení, nebo jen přechodným zaražením? Ne, protože ,následujícího dne vyvolal nový skandál... a hrdina Boule-

⁸⁸ Univ. isr., 1866, IV, str. 175.

⁸⁹ Tamtéž, str. 992. – Služba byla vedena tak dobře, že se při vyúčtování našlo za 16 000 franků „omylů“!

⁹⁰ „Arch. isr.“, 1866, XXII, str. 993.

⁹¹ „Univ. isr.“, 1866, II, str. 70-73.

⁹² „Univ. isr.“, 1866, V, str. 203.

vardu des Italiens se nám nanovo nedůstojně pomstil. Příští den si o tom ještě promluvíme.“⁹³

Obava před tímto sukovitým žezlem ostatně zdaleka nezakřikla všechna srdce, a z vlastního rabinátu nám mohou sami Židé vykreslit následující poučný obraz:

„Nikoliv..., panem předsedou ústřední konzistoře sepsané doktríny nejsou doktrínami historického a tradičního Židovstva tak, jak je uznal sanhedrin.“⁹⁴

A vrchní rabín z Kolmaru, jeden z učených vzorů Izraele, provolal: „Pana plukovníka Cerfbeerera se raději vůbec neptáme, kdo mu dal právo hlásat nadřazenost doktrín jménem tradice, když je mu zatěžko najít v Pentateuchu, proročích i Talmudu třeba jen jediné slovo, které by jej k tomu zmocňovalo! Ale vzdor veškeré úctě, kterou k panu Cerfbeerovi chováme, nedokážeme pochopit, jak prezident ústřední konzistoře může zapomínat, že zásady Velkého sanhedrinu jsou všemi výnosy našeho kultu postaveny pod ochranu konzistoře, a nechápeme, jak jim v chrámu Páně a v tak početném shromáždění mohl odporovat!

Tváří v tvář těmto nezákonným, podivným a Židovstvo na hlavu stavějícím doktrínám jsme splnili svou povinnost vůči náboženství. Musíme zde prohlásit, že tyto neblahé zásady, vyřčené prezidentem religiózní administrativy, jež ve svých rukou drží celou budoucnost francouzského Židovstva a má i velký vliv na výchovu rabínů, jsou hrozbou našeho kultu, a tedy že pro francouzské Izraelity zbývá jenom volba mezi dvěma věcmi: Buďto zůstat skutečně spojení s vírou svých otců a odvrátit nebezpečí, hrozící jejich kultu i svobodě svědomí, nebo se stát následníky mínění pana prezidenta ústřední konzistoře. Takoví však musejí odevzdat vládě následující prohlášení: „Židovstvo, které jste uznali a vyplácíte mu služné, není tím, v kterém od nynějška chceme žít; přikládáme si jméno nového religiózního systému a podle své filosofie pohrdáme starými obyčejí a dogmaty...“⁹⁵

Tak znějí slova pana S. Kleina, vrchního rabína v Kolmaru. A přesto jsou od roku 1862 vrchní rabíni departementů „jmenováni ústřední konzistoří podle seznamů, vydávaných departementními konzistořemi“.⁹⁶

Ohledně konzistoří je tedy jisté, že rabíni, kteří podle Mojžíšova zákona nejsou kněžími ani učiteli, jsou závislí na těch, jež si říkají laici, že žijí pod jejich vedením, a kteří rozhodují o jejich výchově a podpisují jim diplomy. Jinak řečeno, duchovní vůdci francouzských Židů, tito velekněží a pastýři, jsou vedeni svými ovečkami a zavázáni jim!

Zmíněný, až neuvěřitelný fenomén zesvětštění židovského náboženství, o němž mluví tato kapitola, je tak důležitý, že jej přenecháme autorovi židovské rasy:

„25. květnem 1844 datovaný dokument, který byl řádnou konstitucí izraelského kultu, vyvolal veřejnou pozornost. Jenom nemnozí pochopili důležitost organizace, stavící Židovstvo pod přímou autoritu křesťanského ministra. Konzistoř má sídlo v Paříži. Je složena z laiků a řídí světské i duchovní zále-

⁹³ „Univ. isr.“, 1867, V, str. 196.

⁹⁴ „Univ. isr.“, 1867, VI, str. 279.

⁹⁵ Sanhedrin činil pravý opak toho.

⁹⁶ „Univ. isr.“, 1867, IX, str. 391-393; „Courrier du Bas-Rhin“, 29. 3. 1867.

žitosti kultu. A této konzistoři jsou tedy podřízeny všechny departementální, které o své správě skládají účty prefektovi!“

A řečené konzistoře, „jež se podle možností snaží vyšachovat rabíny, jsou složené z obchodníků, právníků, umělců a bohatých mužů, kteří jsou nepochybně úctyhodní, avšak jsou jim naprosto neznámá teologická studia i povinnosti synagogy“.

„Duchu i liteře Starého zákona zcela se příčí organizace měla za následek naprosté zesvětštění náboženství. Židovstvo, pohlcené politickým elementem, dnes tedy samo sebe vidí řídit jako obyčejnou pobočku občanské administrativy. Ale izraelité, fascinovaní oficiální podporou, za jejíž předmět se považují, ještě nadšeně tleskají této podivné situaci, které říkají pokrok a nechtějí pochopit, že lidská podpora je velice křehkou základnou, a to obzvláště v době, kdy se celá společnost stává kořistí ustavičné změny.“⁹⁷

Závěr

S výše řečenou organizací, která dokumentuje povahu věcí a staví židovské náboženství do závislosti na občanské i křesťanské moci, musejí postupně pohasnout všechny farizejské tradice. Musejí buď zmizet, nebo směle přijmout boj.

Jinak řečeno, aby Židé mohli takový zázrak uskutečnit a přitom zůstat židovskými, musí se rabínské náboženství vrátit k Mojžíši a prorokům, což se rovná prohlášení, že je třeba se stáhnout do předsíně náboženství Kristova. A učinit něco takového, aniž by se muselo zaklapat na dveře Církve, vejít tam a zcela se v ní ztratit, to je i při veškeré zručnosti a obratnosti židovského náboženství zcela neproveditelný, silácký kousek.

Mluvíme-li však o ohavnostech židovské ortodoxie, která snad již z naší Francie mizí, nemůžeme ji porozumět dříve, než poznáme a pochopíme, co je to Talmud.

Čtvrtá kapitola

Talmud

Talmud! I přes zaslouženě špatnou pověst bychom neměli věřit, že takové děsivé monstrum je zcela bez krásy. Říkáme to raději hned, abychom se nemuseli opakovat: Přestože je jako celek ohavný a jeho labyrint nám připomíná hemžení ohavného a odpuzujícího hmyzu, má v sobě i místa ušlechtilá, a to zvláště pro oko a ucho Žida jako neodolatelné vábení Sirén.

Talmud! Tento souhrn od religiózních vědomostí a předpisů až po nesmírné absurdity a nepopsatelné ohavnosti je ještě snaha vychvalovat a doporučovat. V kultivovaných zemích jsou však jeho pomatenosti a zběsilosti již zmírněny; pomalu se končí s tiskem takových nemorálností a objevují se i náznaky snahy odpoutat se od

⁹⁷ Předtím si jednotlivé obce volily samy své pastýře nebo alespoň na jejich volbu měly značný vliv; „Arch. isr.“, 1867, II, str. 483.

jeho neblahých principů, které od časů Kristových byly až do dnešních dnů jako jediné směřodonné pro skutečnou židovskou ortodoxii. Ta však je podle všeho již silně otřesena! Podivuhodná strnulost Izraele tedy přestává existovat.

Nicméně byť i Žid kráčí vpřed nebo zůstává stát, řekněme si hned klidným tónem, kterým mluvíme o prokázaných skutečnostech: Klíčem Židovstva je Talmud, a kdo neví, co opravdu Talmud je, není schopen dešifrovat dějiny a proniknout do Jidášova tajemství. Jak je tudíž zformována sfinga s janusovskou tváří, jejíž ústa se současně smějí i zlořečí? A ty, synu Jákobův, co nám o něm povíš?

„Ti, kteří by chtěli považovat Talmud za druhý zákon Židů,“ říká na naši otázku pan Bédarride, „by si jen namlouvali věc, jež nespočívá na ničem reálném.“⁹⁸

A Talmud skutečně není druhým zákonem Židů; je v jejich duši *prvním*, je zákonem, který všechno ostatní ovládá a potlačuje.⁹⁹ Jaká pravda je v Židovstvu triviálnější, než tato? Talmudisté nás učí, že studium Talmudu, tj. ústního zákona a rabínských tradic, je důležitější než studium Bible, a že je větší zásluhou věnovat se prvnímu. Taková je zcela obecně pravda synagogy: „Můj synu, dbej slov zákoníků více než slov zákona, protože mudrci překonali znamenitostí proroky!“ A rabín Isaak Abnab nás v knize „Hamida Golah“ poučuje, že židovským náboženstvím je ústní zákon neboli tradice otců, a nikoli psaný zákon Mojžíšův:

„Poznáním ústního zákona uzavřel Bůh svůj svazek s Izraelem, jak je psáno: Abrabanel a znamenití mistři synagogy vyslovili stejný názor. V Talmudu obsažený ústní zákon osvětlil nejasnosti mosaického zákona, říkají nám, a vyplnil jeho mezery. Všichni ti, kteří jsou stoupenci mistrům synagogy odporujícího mínění, budou uvrženi do pekelného ohně. A konečně rabíni také učí, že pokud některé pasáže Talmudu přesahují rozum, je to důsledek slabosti lidského chápání, protože po hlubším zamyšlení poznáme, že neobsahuje nic jiného, než čistou pravdu.“¹⁰⁰

„Kdo přestoupí předpisy zákoníků (rabínů), budiž potrestán přísněji nežli ten, který poruší zákon Mojžíšův; porušovateli mosaického zákona může být odpuštěno, ale znesvětitel principů rabínů musí být potrestán smrtí.“¹⁰¹

„Mojžíšův zákon je dnes pro Židy už jen formálním zákonem. Talmud, tedy kniha, jež má u národa největší autoritu, se skládá z Mišny, vlastního textu, a z Gemary, která je jeho vysvětlením. Jejich spojení tvoří dokonalé a úplné těleso tradiční doktríny a náboženství.“¹⁰²

A jsou-li tyto věci zjištěny a konstatovány, popřejeme pak i sluchu pochvalným slovům, která dokonce ještě dnes slyšíme o svaté knize židovského náboženství?

⁹⁸ *Les Juifs en France*, str. 39.

⁹⁹ A přesto Mišna, první díl *Talmudu*, znamená druhý zákon. Viz níže na svém místě.

¹⁰⁰ Surenhusius, *Mischna*, díl IV; Rupert, *Synag.*, Paris 1859, str. 16; *Essais hist. et crit. sur les juifs*, Lyon 1771, I, str. 70.

¹⁰¹ Drach, *Du deuxième lettre d'un rabbin*, str. 332; Maïmonides, kap. Veén tsarih lo guedhim; Lucius Ferrari, *Prompta biblioth.*

¹⁰² A. Laurent, člen Orientalistické společnosti, *Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'à 1842 en Egypte, en Syrie...*, Paris 1846, II, str. 351; Rohrbacher, *Hist. universelle de l'Eglise*, 1851, XV, str. 481.

„Talmud není pouze církevní a občanský kodex Židovstva,“ říká v hlavním městě Francie tiskový orgán soudobé ortodoxie, „nýbrž je dílem nejvyššího významu pro každého učenice. Nelze popřít, že autoři Talmudu se velice zasloužili o Židy. ... V něm obsažené morální principy dodaly Židům takovou umírněnost, tolik šlechetných pocitů, vroucnosti a religiózní zanícení, ctnosti a dobročinnosti, že nestranný pozorovatel izraelského života nemůže nepoznat důležitost tohoto velkého díla, a každý lidumil hluboce lituje, že tu a tam je nespravedlivě popírána hodnota takového díla.“¹⁰³

I když v nás opovážlivost takového chvalozpěvu vyvolává doslova mrazení v zádech, popřejme přesto na okamžik pozornost vrchnímu rabínu Trenelovi, řediteli rabínského semináře, jehož jsme již výše viděli vyzdvihoval Kristem tak pranýřované ctnosti farizejů, které zde nazývá „důstojnými představiteli izraelských citů a myšlení“.

„Talmud měl vždy své hrubé pomlouvače i horlivé obhájce. Byl po dva tisíce let a je dodnes předmětem uctívání pro izraelity, byl pro ně religiózním kodexem... Na druhé straně ovšem i často odpadlíkům a hanobitelům našeho kultu sloužil jako arzenál, z kterého se vyzbrojovali k našemu poražení. Díky Bohu si však již pravda začíná razit cestu a poslední tiché mručení nesnášenlivosti je umlčeno hlasem zdravé kritiky.“¹⁰⁴

Jak se zdá, již vůbec nic neschází tak zbožnému holdování, a představitel odporce ortodoxie, tedy tiskový orgán protestantismu v Izraeli, nám ze své strany vykládá o Talmudu v řeči, která je s ním samým jakožto nositelem pokroku často v příkrém rozporu. Zde jsou jeho slova bez komentáře:

„Obrovské shrnutí principů od Raviny a Rav Aschiho se mezi Židy rozšířilo s přímo zázračnou rychlostí. Od samého počátku bylo uznáváno jako opravdový a upřímný výraz tradičního zákona. Náhle se na východě i na západě vynořily početné školy, v nichž byl Talmud objektem vážných studií; jeho kasuistická ustanovení byla přijata všemi obcemi, a na trojitou hradbu, kterou rabíni Palestiny a Babylónu postavili kolem Tóry (psaného zákona), nenarážel žádný nerozvážný, který by jimi chtěl proniknout. Dnes již těžko říci, jak došlo k takové přeměně. Jisté je, že na břehu Eufratu rozkvetlé dílo bylo rázem v rukou Židů, žijících na březích Rýna, Dunaje i Visly.

Příchyllost Židů k Talmudu musela přirozeně upoutat i pozornost nepřátel na toto gigantické dílo. Talmud se tak stal všemi nespravedlnostmi obtíženým obětím beránkem. Jeho učení se připisovaly všechny hříchy a všechny zločiny, z nichž byli izraelité obviňováni, a o jeho principech se rozšiřovaly pobuřující pomluvy, které měly často za následek mnohé vraždy.“¹⁰⁵ – Vraždy, jejichž skutečnou příčinu tak zřetelně ukazuje Talmud, jakmile o něm stránku po stránce poznáváme pravdu.

„Podníceni fluidem svobody,“ říká nám citovaný rabín, „se chtěli ti, kteří jsou nazýváni reformovanými, jedním rázem osvobodit ze všech pout, a Tal-

¹⁰³ „Univ. isr.“, 1866, XII, str. 568, 570.

¹⁰⁴ „Univ. isr.“, 1867, str. 452. Budiž zde hned řečeno, že právě Talmud je nejvyšším kodexem nesnášenlivosti a je také svými stoupenci podivuhodně následován. To nás učí samotný Izrael.

¹⁰⁵ Rabín Lazarus, „Arch. isr.“, 1867, XII, str. 544-545.

mud, který se od počátku těšil nesporné autoritě, byl zavržen a odložen. Někteří, hrdí na to, že z ghetta našli přístup do zlatého salonu, se dokonce neostýchali vinit Talmud za své utrpení.“

V Izraeli se tedy ukazuje Talmudu nepřátelské hnutí, a to i na vzájemně hodně vzdálených místech.

„Když jsem se vrátil do Pešti,“ píše izraelitský cestující, „šel jsem kolem tamější synagogy. Emancipace a dobrá situace Židů, které zde jako bezmála i ve všech zemích Evropy každým dnem rostou, jim jak ve veřejném a vědeckém, tak i ve společenském ohledu zajistily vliv, jenž se prakticky rovná převaze. A je-li tomu tak, že Mojžíšův zákon i Talmud již nejsou po chuti jejich moderním stoupencům, a také že došlo k rozkolu mezi ortodoxními a vzpurnými, přesto jsou obě strany v různých bodech jednotné, a společně se také starají o zřízení nádherné synagogy.“¹⁰⁶

Poslechněme si ještě, co se pokrokoví Židé již nebojí říkat o Talmudu:

„Víš se, že naši souvěrci v rakouském hlavním městě již po čtyřicet let mají svůj kult skvěle zorganizovaný. Vídeňská synagoga platí v celé Evropě za příklad respektu, dobrého vkusu i pokroku. Nuže, to již pro naši dobu nestačí, a je to považováno za zpátečnické, za nehodné ducha doby.

Židovský list města, ‚Neuzeit‘, publikoval seriál článků s titulkem ‚Reakce ve Vídni‘:

„Obce, v nichž se nespokojují s kritikou kultu, nýbrž napadá se i Talmud, Šulchan aruch, tradice a celý izraelitský život. Autor nejenže vystavuje praktikující Židovstvo spolu s talmudským učením posměchu a opovržení židovského i křesťanského publika, ale bohužel dělá ještě víc: dává na srozuměnou, že izraelitská rodina morálně upadá, vykazuje zřetelné oslabení pocitu cti i na-prostou dekadenci. Autor obviňuje naše religiózní zákony, že velký počet izraelitů vhání do náruče odpadlictví. Mluví jako misionář.“¹⁰⁷

Zde tedy vidíme Židovstvo odhalené samotnými Židy, a nejen to – je zde i otevřený políček do tváře od svého obhájce Renana, zuřivého odpůrce věčného božství Kristova: „Nespolečenský, všude cizí bez vlasti, bez zájmů jako člen sekty,“ říká protikřesťanský spisovatel, „se talmudský Žid často stal metlou všech zemí, kam jej osud zavál.“¹⁰⁸

Kdo by se po těchto přiznáních ještě odvážil spolu s panem Bailem tvrdit, „že se ani v morálce, ani v zákonu Židů nenachází žádná zkaženost“?¹⁰⁹ – A který jen poněkud rozumný člověk by si od nynějška dovolil zatracovat papeže, imperátory, krále i státní úředníky, kteří zavrhli Talmud a ohavný židovský zákoník předali plamenům?

Tak např. z panovníků přikázal král Ludvík Svatý spálit Talmud a „Židy, kteří by se výnosu vzpouzeli, k jeho splnění donutit nebo potrestat podle zákona“. Od-souzení svaté knihy vyvolalo u Židů velké bědování, ale ochránce křesťanské kul-

¹⁰⁶ „Arch. isr.“, 1866, XIII, str. 563.

¹⁰⁷ „Univ. isr.“, 1866, IV, str. 152.

¹⁰⁸ „Arch. isr.“, 1866, XII, str. 534.

¹⁰⁹ *Les juifs aux dix-neuvième siècle*, Paris 1816, str. 19.

tury zůstal pevný. A když pak Židé v době Louise Hutina¹¹⁰ trvali na svém návratu do Francie, dekret z června 1315 pravil, že „jim musejí být vráceny všechny zákony s výjimkou Talmudu, protože tato kniha je ohavná“. Listy papežů Honoria IV. a Jana XXII. nám v živých barvách líčí nesmírný odpor a hnus civilizovaných národů ze Židů.

„Se zármutkem jsme postřehli,“ píše jeden z těchto papežů, „že Židé odložili Bohem Mojžíšovi daný zákon a osvojili si jiný, o němž předstírají, že jej přijali od Boha, což je nepravdou. Plné nedůstojností, obsahuje toto velké dílo kromě nesčetných ohavností i zaklínání a hrozné kletby Židů na adresu křesťanů, které každý den opakují při výkonu svého kultu. Zbavme se té bezbožné a všem prokletím vzdorující knihy.“¹¹¹

Nyní si však prozkoumejme založení židovského náboženství, a nejprve zde budeme čerpat z pramene, z něhož cítíme jen svědomitost a pravdivost.

Francouzský rabín a konvertita Drach byl vynikajícím žákem největších učenců, mj. i proslulého vrchního rabína Davida Sinzheima, nasiho, tedy předsedy Velkého sanhedrinu za Napoleona I. Drach říká:

„My, kteří jsme se kvůli úřadu dlouho učili Talmud a důkladně se zabývali jeho doktrínami poté, co jsme již prodělali dlouholetý speciální kurs u nejvýznamnějších izraelitských učenců tohoto století, a mluvíme tedy o Talmudu s odbornou znalostí a nestranností, my vám řekneme, co jej doporučuje a co ztrácuje. ... Talmud je hebrejsko-rabínské slovo a znamená učení, studium. V užším smyslu slova se jím označuje zákoník Židů, na němž v různých epochách pracovali nejuznávanější učenci Izraele. Talmud je kompletní civilní i religiозní kodex synagogy. Jeho hlavním účelem je vysvětlení Mojžíšova zákona podle ústní tradice.“¹¹²

Přesto „čtenář Talmudu často narazí na tak podivná zmatení a bludy, do nichž může lidský rozum upadnout; sám se zastydí nad neuvěřitelným cynismem rabínů. I když se Církev právem pohoršovala nad zlomyslnými a hloupými pomluvami, které bezbožná nenávist farizejů chrlila na všechny jí uctívané religiозní záležitosti, dokázala tam křesťanská teologie i nasbírat různá data, jež jí vysvětlila některá nejasná místa Nového zákona, a tím mohla svého odedávného religiозního protivníka přesvědčit o svatosti katolických dogmat.“¹¹³

Pod označením Talmud rozumějí rabíni často jen Gemaru, doplnění Mišny, učení, o kterém rabíni tvrdí, že jeho text pošeptal na Sinaji Bůh do ucha Mojžíšovi. Je přirozené, že vedle psaného zákona existují i ústní tradice, sloužící jak k pevnějšímu vstěpení smyslu Bible, tak i Božích předpisů, jež nebyly zapísány, a tedy díky tradici jsou zachráněny před zapomenutím.“ Vždyť synagoga, „když ještě byla církví Boží, nikdy nebyla protestantská, nikdy nepředa-

¹¹⁰ Délamare, *Traité de la police*, 1705, I, str. 282-284. Syn a nástupce francouzského krále Filipa Sličného, viz dále v textu; pozn. překl.

¹¹¹ Baronius, *Annales ecclesiasticae*.

¹¹² Drach, *Lettres d'un rabbin converti*. Tedy nezbytně chybný výklad Mojžíšova zákona, protože ústní tradice jsou lživé.

¹¹³ Drach, *Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, Paris 1844, I, str. 123-124.

la Boží slovo nějaké rozhodující lidské autoritě, která je nezbytně ovlivněna osobní libovůlí a vášněmi. Takového druhu je tradice, svěřená starším a učitelům národa pod autoritou na Mojžíšově stolci sedícího velekněze.¹¹⁴

Avšak tak, jak rabíni, tj. farizeji, tito opovážliví padělatelé skutečné tradice, všechno podivně přehánějí, stejně tak říkají, že Bůh předal Mojžíšovi nejen celý Starý zákon, nýbrž i Mišnu a obě Gemary.¹¹⁵

Existují ostatně dva Talmudy – jeruzalémský a babylónský, uvádějící všechny chyby prvního. Druhý Talmud neobsahuje jen blouznivosti, směšné podivnosti i pobuřující oplzlosti, ale také ohavné rouhavosti o věcech, svatých křesťanskému náboženství.

Babylónský Talmud, sestavený rabíny Aschim a Abinou, byl tedy uzavřen v šestém století naší éry a ihned přijat celým Izraelem!“

„Všechno to, co obsahuje babylónská Gemara,“ říká rabínský Mojžíš, Maïmonides, „je pro celý Izrael povinné. Každé město či krajinu zavazuje řídit se učením Gemary stanovenými obyčeji a rozhodnutími jejích institucí, protože Gemara jako celek je přijímána celým Izraelem. Jsou to učitelé, kterým se po generace až zpět k Mojžíšovi dostávalo úplného zákona.“¹¹⁶

Žid, který dobromyslně věří, že jeho ohavná tradice sahá zpátky až k prvnímu zákonodárci Hebrejců, může tedy v jistém smyslu poctivě tvrdit i nepravdu, že zákon Mojžíšův je zákonem jeho národa.

Ale jakkoli Talmud zjevně odporuje a protirečí mosaickým knihám, Židovi stačí, že je rabíny posvěceným dílem, a nemusíme se obávat znovu zde opakovat, že se v očích skutečně ortodoxních Židů vždy těšil té nejvyšší autoritě. Drachovy závěry nám potvrdí vážený pan Achille Laurent, člen Orientalistické společnosti:

„Babylónský Talmud je jediný, jímž se řídí. Sestává ze dvanácti foliových svazků. Oba Talmudy však, jak bylo velice dobře řečeno, rdousí a potlačují zákon i proroky! Jsou religiózním kodexem Židů a výrazně se odlišují od starých. Jsou zde sloučeny všechny možné víry, a kdo má trpělivost i kuráž prokousat se touto nekonečnou směsí, najde tam ustavičně působící příčinu odporu národů proti rozptýlenému Izraeli.“¹¹⁷

„Je to kniha, kterou studují a vykládají všichni ti, kteří si mezi Židy nárokují titul učence. Podle jejich komentářů již není text Bible historickým vyprávěním, sbírkou vznešených zákonů, nýbrž pouhou alegorií, kterou Gemara vysvětluje tím nejpodivnějším, ba až směšným způsobem. A z těchto výkladů pocházejí i chiméry kabbaly, nebezpečné bludy magie, převzaté od Chaldejců a Peršanů. Podle Židů je Gemara dovršením a dokonalostí, a také to znamená její jméno v hebrejštině. Ve skutečnosti však tento komentář popírá Mojžíšův zákon svým směšným výkladem i proti všem lidem zaměřenými principy nenávisť.“¹¹⁸

Jeden z nejznamenitějších autorů práce o dějinách Církve nám říká:

¹¹⁴ Tedy skutečná autorita papeže. Drach, *Harmonie*, I, str. 125.

¹¹⁵ Tamtéž, str. 126.

¹¹⁶ Předmluva ke knize *Jad-Hazaka*, viz Drach, *Harmonie*, I, str. 164.

¹¹⁷ Tutéž myšlenku vyjadřují také Bonald, *Juifs*, a Rohrbacher, *Histoire de l'Eglise*, XV, str. 483.

¹¹⁸ Laurent, *Relation des affaires de Syrie*, II, Paris 1846, str. 352-353.

„Rabíni, židovští učitelé, se naprosto nesnaží otevřít vlastní oči pravému poznání, ale naopak usilují zaslepit svoje soukmenovce i sebe samé. ... Židé staví svůj Talmud nad Mojžíšův zákon. Zabývat se Biblí je jim zásluhou nebo také není, zabývat se Mišnou je zásluhou, za kterou přijde odměna, avšak není větší zásluhy nad studium Gemary!“¹¹⁹

V Talmudu se nacházejí „obscénní příběhy dokonce i o patriarchách a prorocích, což lidstvo stejně tak uráží, jako pobuřuje.“¹²⁰ – Talmud nestojí jen nad Mojžíšem, nýbrž dokonce i *vysoko nad samotným Bohem*, tedy že troufale hlásá převahu rabínů nad svým Stvořitelem! Své tvrzení hned doložíme příkladem, protože jinak by mohlo působit nevěrohodně.

Petr Ctihodný, opat z Cluny, napsal proti takovým Židům traktát pěti knih, a v poslední se zmiňuje o studu, že se musí zabývat absurdními a odpornými povídkami Talmudu. Na otázku „Co dělá Bůh v nebesích?“ Talmud odpovídá: „Pilně čte Talmud a baví se o něm s učenými Židy, kterými se obklopil.“ – Kdysi přišla řeč na různé druhy malomocenství, a jeden ze Židů se zeptal, zda je třeba jistou nemoc považovat za malomocenství nebo ne. Bůh byl určitého mínění, ale na neštěstí pro něj rabíni jiného. V průběhu bouřlivé debaty bylo rozhodnutí případu předáno rabínu Nehemiasovi, protože země ještě neměla štěstí. Bůh zamýšlel povolát anděla Tobiáše, aby přinesl do nebe duši moudrého. Avšak anděl zastihl rabína čtoucího v Talmudu, a ta četba byla tak svatá, že do ní ponořený nemohl zemřít. Anděl se tudíž viděl nucen použít lsti; na příkaz Páně vyvolal přes domem takový hluk, že se rabín na okamžik odvrátil od Talmudu a mohl být usmrcen.

Duše rabína se hned vznesla k nebeským příbytkům. Nalezla Boha plně zaměstnaného sporem, v kterém hájil svůj názor proti učení Židovstva, a proto zvolala: „Ne, tato nemoc naprosto není malomocenství!“ – Bůh se zastyděl za svou porážku, ale neodvážil se postavit proti výroku tak velkého učence, a záhy jej bylo slyšet volat: „Ach, moje děti mne přemohly!“

To je pouze jedno z rabínských vyprávění, jimiž se Talmud jen hemží. Zde je vidět satanská pýcha farizejů, kteří staví svoje slovo nad Boží.¹²¹

A nebudeme-li pochybovat o slovech jedné z největších autorit, bývalého rabína a velkého učence Dracha, pak již víme, že se téměř všichni vůdci Izraele spokojují se studiem takového šmejdu.¹²²

Člověk jedná ve všem podle své víry. Čemu věří, projevuje se každodenně v jeho činech, často i nevědomě. Víra je tedy pravidlem mravů a zdrojem jeho morálky. A bez nebezpečí omylu můžeme říci: V každém religiózním národě odpovídá jeho hodnota průměru hodnoty víry. U Židů, kde víra a zákon byly po dlouhou řadu století jedno a to samé, u tohoto národa, který žije jen svým náboženstvím, byl Talmud největším podněcovatelem protispolečenských mravů a zdrojem nesmiřitelné nenávisti vůči křesťanům. Zakrýt jeho ohavnosti a ostudné předpisy, všelijak je zamaskovat, nikdy však zrušit, byla logicky hlavní starost Židů, kdykoli se z hostitel-

¹¹⁹ Rohrbacher, *Hist. universelle de l'Eglise*, V, 1850, str. 78; *Talmud*, traktát Baba Mezia, fol. 33.

¹²⁰ Tamtéž, XV, str. 483.

¹²¹ Tamtéž, XV, str. 481-482.

¹²² Drach, *První list*, str. 83.

ských národů ozvaly hlasy nelibosti, odporu a rozhořčení. Některé texty proto zmizely z monstrózního kodexu a nebyly již publikovány. Ale v obavě, že by židovský svět mohl nad ztrátou zoufat, pospíšili si rabíni s ústním předáváním kompromitujících pasáží, a jejich výuka nahradila vypuštěné texty.

„Je naší povinností,“ píše zmíněný orientalista, „ukázat na nelidské a intolerantní zásady, které rabíni učili proti křesťanům, pohanům i konvertovaným Židům, jež prozradili tajemství synagogy a prokázat nesprávnost rozhodnutí sanhedrinu roku 1807, aniž bych se tím dotýkal toho, co jsem řekl o ostatních. Avšak křesťanské milosrdenství mně zapovídá, pokud by se to nejevilo jako nezbytně nutné, pobuřující pasáže publikovat. ... Spokojím se s upozorněním svých bratrů na jejich velké množství...“

Talmud i další díla rabínů obsahují mnoho ohavností a odporných předpisů proti křesťanům a křesťanství. Avšak od té doby, „co se v Evropě rozšířila znalost hebrejštiny, židovští tiskaři z opatrnosti všechny takové pasáže vypustili a namísto nich nechali v tisku prázdné mezery. Začali používat různých náhradních označení pro minim, gojim, nochrim (křesťany) mešummedim, mumrim (pokřtěné Židy)“ a namísto „vypuštěných pasáží učili pouze ústně, co pozměněná slova mají znamenat. Mnohdy si do svých exemplářů Židé znovu ručně vpisovali vypuštěná místa a politické korektury. Druhý případ je ve výtisku Talmudu, který osobně vlastním. Helvicus v traktátu o paragrafech chaldejské Bible na str. 10 píše, že ve svém exempláři Talmudu, který zapůjčil známému Židovi, později objevil perem početné vepsané korektury“.

Je tedy chybou, když nám obhájci židovské rasy říkají: „Jestliže se izraelité zavrhují jako Židé, jsou trestáni za to, že se narodili v jiném náboženství, což se rovná překročení všech pozitivních a lidských zákonů.“¹²³ – To rozhodně ne, pokud se nám navrhuje adopce Židů, aniž bychom se starali o to, zda nadále trvají „na svých pověřivých praktikách“, jež „rabíni svévolně přidali k Mojžíšovým předpisům“, ¹²⁴ zvláště je-li tato pověra krutá a vražedná, což by znamenalo zasadit jedovaté býlí do zahrady otcovského domu a pošpinit jeho kulturní obraz.

Proto dokonce i Žid v sdružení, které se snaží o regeneraci Židovstva, řekl nedávno panu Cerfbeerovi:

„Musíme si pospíšit opustit starý chrám, pokud nechceme být pohřbeni pod jeho troskami.“¹²⁵ – Proto také autorita filosofické publicistiky, pan Klüber, od Žida dříve, než mu může udělit občanské právo, požaduje ujištění (které by bylo většinou našich současníků považováno za urážlivou výzvu inkvizitora), kdyby se je odvážil formulovat katolík. Žádá „dobrovolné, autentické a neodvolatelné zřeknutí se talmudismu i všeho toho v Židovstvu, co by vláda prohlásila za neslučitelné s blahem státu, jehož nejvyšší moc by nebyla v rukou Židů“.¹²⁶

Povšimněme si, že se Židé dělí do třech zřetelně rozlišitelných kategorií: na indiferentní, reformované a talmudisty, a musíme znovu výslovně upozornit, že právě ti

¹²³ Bail, *Des Juifs aux dix-neuvième siècle*, Paris 1816, str. 16.

¹²⁴ Hallez, *Des Juifs en France*, Paris 1845, str. 5-6.

¹²⁵ *Les Juifs, leur histoire...*, Paris 1847, str. 12.

¹²⁶ *Deutsches Bundesgesetz (Německý spolkový zákon)*, § 516, 4. vydání.

poslední tvoří ve světě zdaleka převážnou většinu rozptýleného národa. To oni jsou „nerozborným jádrem národa, které nakonec setrvá ve své zarputilosti“.

Epocha konce času může být velice blízká a potrvat hodně dlouho. Všimněme si, že roku 1831 bylo v Německu založeno sdružení Židů a křesťanů, jehož cílem je položit základ pro religiózní, mravní a společenskou kulturu Židů. A ve zprávě řečeného sdružení, která je rozhodně nezaujatá, se nachází pasáž, jež může naše slova výrazně podpořit: „Pokud Židé zůstanou Židy, je jejich všeobecná emancipace nemožná.“¹²⁷ – Nepochybně ano, protože Talmud, zákon, který ovládá svědomí ortodoxních Židů, je smrtí křesťanské kultury! Velkou otázkou je tedy případ Talmudu: Kdy bude židovské svědomí a myšlení spočívat na jiném základu? Jenom pak může totiž zmizet asociální Žid.

Neobratní obhájci židovského národa by měli už konečně epochu obecného pomatení lásky a obdivu Izraele přestat nepřipisovat zřejmému zmetku jejich teologie. Takto mluvit a psát, znamená být sám zahalen hustou duchovní mlhou, nebo být ochoten rozejít se svým stoletím, protože velebení Talmudu ze strany Židů je skutečností všech epoch. Až dodnes zahrnuje talmudská doktrína velký počet předpisů, jež musejí vyvolat oprávněný hněv a opovržení každého slušného a poctivého člověka. Talmud – což musíme ustavičně opakovat – není teologickým dílem, které by synagoga mohla beztrestně zavrhnout, nýbrž je výrazem samotné rabínské synagogy... Talmud potírá Mojžíše, vládne samotnému Bohu, je nejvyšším zákonem, občanskou i religiózní normou Židů, a byl jí od té doby, kdy jej pustil do světa duch nenávisti a lži. A nikdy takovým nepřestal být až do našich dnů pro každého člověka ze Židovstva, který schvaluje svými otci následovanou pravověrnost!

Nyní se budeme zabývat některými projevy morálky Židovstva, jež jsou dílem Talmudu a nesou jeho smrtící plody. Díky tomu lépe porozumíme i důležitosti vypouštění určitých pasáží, které rabíni prikazovali sazečům dogmatických knih. Kapitulu o Talmudu ukončíme následujícím tvrzením jednoho z jeho největších obdivovatelů.¹²⁸

„Kabalistická doktrína, která představuje dogma vysoké magie, je v knize Sepher-Jezirah, obsažené v Zoharu i v Talmudu.“¹²⁹ V nezdravých a ohavných temnotách magie tudíž musíme hledat jedovaté kořeny talmudského díla, na kterém od Kristových časů lpělo srdce Žida.

Talmudští Židé tvoří „nerozborné jádro národa“ a Talmud je jejich nejvyšším zákonem, zdrojem víry Židů, jejich pocitů i směrnicí mravů, neboť až tehdy, kdy bude Talmud odstraněn ze světa, přestane být Žid asociálním člověkem. Jinak řečeno, blíží se boj na život a na smrt mezi talmudskými Židy a křesťanskou společností, boj, jehož výsledek není příliš vzdálený, boj mezi Židy a lidmi jediné kultury, která by dokázala spasit svět, kdy k nám zkušenosti a rozum promlouvají tak pravdivou řečí.¹³⁰

¹²⁷ *Deutsche katholische Enzyklopädie*, překl. Goschler, Paris 1861, XII, str. 452-453.

¹²⁸ Eliphas Lévi, *Dogme et rituel*, 1861, str. 93.

¹²⁹ Eliphas Lévi, *Histoire de la magie*, str. 28.

¹³⁰ „První vydání Talmudu nám poskytují úplný text tohoto kodexu, jako např. Talmud z Krakova, Benátek 1520 a Amsterodamu 1600. Je tedy třeba sáhnout zpět až do velkého rabínského rejstříku z Benátek (ve 4 dílech, tištěn u Bomberga), abychom narazili na protikřesťanské pasáže komentátorů Bible.“

Některé z těchto mravních pravidel, která uvádím, se nacházejí pouze ve zmíněných vydáních. *Talmud*, Aboda-Zara, fol. 4 v Thosephotu, fol. 10, fol. 26, Sanhedrin, fol 57 atd.

Maïmonides, traktát o vraždě, kap. IV, § 10; o modloslužbě, kap. X, § 1; o vzbouřeneckých učencích, kap. III, § 1, atd. Drach, *Duexième lettre*, str. 300-301.

Ve vydání Talmudu (1581) od Frobena, tiskem v Basileji, cenzoři Marcus Marinus, Italus Braxensis a Petrus Cavallerius odstranili pasáže, hrubě napadající památku našeho Spasitele. Křesťané jsou tam líčeni jako „stoupenci nejohavnějších neřestí“ a kde se také prohlašuje, že „předpisy o spravedlnosti a milosrdnosti k bližnímu se nejenže nesmí uplatňovat na křesťany, ale bylo by to dokonce zločinem“. – Po nějaké době od těchto výpustků se Židé domnívali, že je znovu musí zavést do krakovského vydání Talmudu. Protože však tyto pasáže vyvolaly pobouření hebrejštiny znalých křesťanů, židovská synoda v Polsku opět r. 1631 nařídila cenzuru. Zde je text jejího okružního listu:

„Pod trestem exkomunikace nařizujeme netisknout v budoucích vydáních Mišny nebo Gemary nic, co by se ať v dobrém, nebo špatném smyslu vztahovalo na Ježíše z Nazaretu. Příkazujeme ponechat bílá místa, pojednávající o Ježíši z Nazaretu. Kroužek (značka o) na jejich místě rabíny a učitele upozorní, jak mládež ústně vyučovat. Díky takovému preventivnímu opatření již učenci mezi nazarény (křesťany) nebudou mít záminku k našemu pronásledování.“ – Drach, *Harmonie*, I, str. 167-168.

(Ještě dodávám, že tato cenzurovaná místa jsou na konci 19. století [!] Židy znovu sbírána jako „perly a drahokamy“ a potají šířena.) Pozn. němec. překladatele.

Druhá část

Pátá kapitola

I. Talmudská morálka v praxi

Kabbala je duší Talmudu, a Talmud je modelem svědomí ortodoxních Židů. Podívejme se proto, zda z Talmudu zrozená morálka má nějaký vztah ke křesťanské, nejušlechtlejší morálce, jaká svět ozařuje, nejvlídnější i nejsilnější morálce, jež řídí a ovládá i přírodu. Půjde o snadné a současně velice zajímavé studium, které nám poskytne dostatečně zřejmé výsledky. Strom se pozná podle ovoce, a my stále jasněji můžeme pozorovat úpadek obecné morálky Izraele, jehož mravy sv. Chrysostomus (Zlatoústý) označil za přímo ďábelské. Poslechněme si proto pozorného pozorovatele obludných obyčejů:

„Dříve končivaly pusty Židů hádkami a rvačkami, dnes volnomyšlenkářstvím a výstřednostmi. Lze tyto lidi vidět tančit bosé na veřejných místech, kteří předstírají, že se postí, ale jejichž činy jsou stejné jako těch, kdo se oddávají opilství. Poslyšme, jak prorok nabádá k postění: „Uložte si půst, svolujte slavnostní shromáždění, shromážděte starší do domu Hospodina svého Boha.“¹³¹ – A dnešní Židé svolávají zženštilé masy, bandy sprostých prostitutek, a táhnou s celým tím divadlem do synagogy, protože jejich synagoga se ničím neliší od veřejných míst! Ale co to říkám? Synagoga není jen místem divadla a domem prostituce, je i útulkem banditů, doupkem divé zvěře. „Dům, který je nazýván mým jménem, se stal úkrytem lupičů,“¹³² říká Pán.“

A dále se tam praví: „Žijíc jen pro svůj břich, dychtiví okamžitých požitků, s mravy, jedním slovem rovnými obyčejům sviní a kozlů, znají Židé jedinou věc: prostopášnost a nemírnost v pití. I nejposlednější putyka je méně sprostým místem, než synagoga. Synagoga vlastně není jen přístřeším pro zloděje, nýbrž domem démonů; totéž bychom mohli říci také o duši Židů.“¹³³

Proslulý biskup z Voltourre, Simon Maïol, spolu s dalšími historiky nechal dokonce i v samotné epoše renesance znovu zaznít hroznému svědectví, které ve čtvrtém století vydal Jan Chrysostomus, když ve svém díle vystupuje proti mravům následovníků farizejské tradice.

„O ničemnosti Židů“, zní titul, pod nímž jeho dílo vyvolalo velký rozruch. Vyjadřuje tam přání, aby křesťané konečně zpozorovali podvody a pomluvy, které tito neblazí lidé nastrojují. Vyzývá je, aby odmítali vábení a léčky z rukou Židů.“¹³⁴

„Tito zrádci, nejhorší darebáci zaprodávají naši vlast i naše síly Turkům, a my je zde trpíme, my je ještě živíme! To znamená hrát si hada na prsou.“¹³⁵

„Zkušenost nám neustále dokazuje, že Židé od prvního do posledního vždy pronásledovali křesťany neúprosnou nenávisť, a že kdykoli měli příležitost jednat beztrestně, jako jeden muž se na ně vrhali podobní harpyjím, které se nemohou nabažit vysávání krve.“ Dávejte si pozor „na jejich úslužnost a pře-

¹³¹ Joel, 1,14.

¹³² Jeremiáš, 7,11.

¹³³ S. Jean Chrysostome, *Oeuvres complètes*, překl. abbé J. Bareille, str. 349.

¹³⁴ III, str. 7.

¹³⁵ Tamtéž, str. 809.

hnanou poníženost, protože se o to více musíte obávat, že vás omámí a oklamou.¹³⁶ Jen pohleďte na tisíce lstivých způsobů, jimiž provozují lichvu! Svými pletichami se vás snaží pohltit. A sotva se objeví darebáci, zloději a prostitutky, dům Žida se otvírá sám od sebe a považuje je za vítané hosty. A protože tito lidé nabízejí Židovi ukradené věci, který je okamžitě kupuje za směšně nízkou cenu, podporuje tím zločince a pomáhá jim ve zlých skutcích. Jako metla všech slušných lidí jsou Židé podněcovatelé syna proti svému otci, dcery proti matce, služebníka proti svému pánovi“.¹³⁷

Takto tedy mluví i století renesance. Říká více než dost, a tyto velké, odvážné a prospěšné pravdy i po mnoha stoletích přesně zrcadlí slova velikého církevního Otce.

Je tedy na nás vyzkoumat, zda religiózní století Ludvíka XIV. a tak málo religiózní regentství nejsou také poznamenány zločiny Židů. Sáhňeme za tím účelem po „*Traité de la police*“, monumentálním díle, jehož autor pod vlivem Lamoignona a Colberta i pod ochranou samotného regenta líčí vztah Židů ke křesťanům. Dostává se tam Židovi i té sebemenší chvály, z níž by se dalo soudit na změnu jeho mravů? Nikoli, a bez jediného slova o osobnosti potomků Jákobových kniha mlčí, jako by nebylo o čem novém mluvit, jako by v Evropě Žid nadále pevně a nepohnutě setrval ve své talmudské víře – a mravech. A takový je skutečně soud dějin. S pohnutím čteme důvody, které v roce 1212 papeži Inocenci III. diktovaly proslulý list, a jež roku 1394 určovaly soudní pravomoc krále Jana:

„Nevděčnost Židů je tak veliká,“ zvolal papež, „že tento národ, jehož přítomnost musí křesťanská zbožnost snášet s takovou dobrotou, se svým dobrodincům odměňuje jen kletbami a zločiny.“¹³⁸

A když uplynulo jedno a půl století od citovaného listu, říká historik:

„Osmadvacet let, po která jim král Jan roku 1360 dovolil bydlet ve Francii, i šestnáct let prodloužení, jež jim přiznal král Karel V., měly vypršet teprve v roce 1396. Avšak zločiny a jiné ohavnosti, jichž se Židé každodenně dopouštěli, přinutily Karla VI. zkrátit povolený termín. Již 17. září 1394 vydal rozkaz, jímž jsou Židé z jeho země navždy vypovězeni, a je jim pod trestem smrti zakázáno v nich pobývat.“¹³⁹

Od konce 14. století uplynula ještě další dvě, a „*Traité de la Police*“, vracející se k záležitostem Izraele, o roku 1705 píše:

„Na počátku minulého století přišlo z Holandska a Portugalska do Francie několik Židů pod záminkou obchodu. Král se o tom dozvěděl, což jej přimělo vydat v dubnu 1615 výnos, jímž vypověděl ze země všechny Židy pod hrozbou trestu, o kterém rozhodli jeho královští předchůdci.“¹⁴⁰

Král a ochránce francouzského lidu byl tedy konfrontován se stejnými zločinci jako předešní panovníci, a Francouzi museli dál spatřovat v Židech ustavičné souže-

¹³⁶ Tamtéž, str. 810.

¹³⁷ Tamtéž, str. 920.

¹³⁸ Str. 821-822. Viz hrozné podrobnosti, o nichž papežův list mluví.

¹³⁹ Str. 285.

¹⁴⁰ I, str. 285.

ní. Nemůžeme však uvěřit, že by zmíněné zákony zabránily alespoň jistému počtu těchto dotěrných nomádů proniknout do království a zahrnout se tam; jaká hranice, jaká hráz je pro židovskou rasu neproniknutelná? Je však i příznačné, jaký byl nejvyšší zemský pán těchto vyznavačů Talmudu, které vrchní státní prokurátor, Filip Orléanský, roku 1717 nazval „příšerou občanské společnosti“.¹⁴¹

Nyní si otevřeme knihu, obsahující cizoložnou morálku, podívejme se na člověka, kde je popisován tak, jak vyšel z ruky stvořitele, a uvidíme, co se z důstojnosti lidské přirozenosti stane skrze slovo Talmudu.

„Poté Bůh nechtěl dát Adamovi společníci dříve, než by si to ten sám přál, neboť kdyby jej měla později svěst k hříchu, Bůh by mohl tvrdit, že Adam nemá právo mu cokoli vyčítat (!). Avšak po takové opatrnosti vůči tomu, jehož stvořil podle obrazu svého, nechal Bůh před zraky pána země defilovat všechna stvoření. A prvním činem talmudského Adama je pohana přirozenosti,¹⁴² kterou Mojžíšův zákon trestá nemilosrdně smrtí...“

Adam, který si pak hledal společníci, upadl do podivného zmatení. Avšak Bůh, dalek toho, rozhněvat se na něj, prvnímu talmudskému člověku vytvořil z jeho žebra dvacetiletou Evu.¹⁴³ Jací však byli naši prapředci? Podle obecného názoru rabínů jevila pramáti lidí náklonnost k hadovi, který ji lstivě svedl k překročení božího nařízení. Netvor do Evy vložil svůj jed, který pak předala potomstvu...“¹⁴⁴

Takové tedy byly podle ctihodných doktorů Talmudu mravy našich prapředků v ráji a ve stavu nedotčenosti! Adamův trest přišel až po jeho poklesku, tj. když jedl ze zakázaného ovoce. Mimo jiné se sto třicet let postil, nejedl a nepil, a odloučil se od Evy. Takové přehánění nemoudré přísnosti mělo za následek zoufalou reakci, protože jednoho dne uviděl Adam Lilith, ženského démona, která se mu líbila, zatím co opuštěná Eva se také setkala s démonem mužského pohlaví, a on se jí rovněž zalíbil. A takto vznikla zlá, z démonů pocházející lidská rasa.¹⁴⁵ – Jak podivné blouznění knihy, která nám naivním tónem dává k dobru bajku o neblahém a osudném pohlavním styku mezi člověkem, démonem a zvířetem.¹⁴⁶

Člověk jedná podle své víry, a pokud je čestný, jeho víra plodí i jeho činy. Absolutnost talmudského zákona je pevně zakořeněna v srdci ortodoxního Žida a ovládá dokonce i otce, který se neostýchá ohrozit mravní nedotčenost svého syna tak nechutnými bajkami.

Tak např. pasáž Talmudu o Adamově pohlavním styku se zvířaty je opakována v „příručce“, jež se dává číst dětem k učení. A tento komentář, jediný, který se v židovských školách vyučuje, obsahuje množství podobných ohavností, jež učitel musí žákům vysvětlovat. V prvním dílu, zabývajícím se Genesis, je sedmadvacet takových míst, na něž si s jistotou vzpomínám, ale myslím, že jejich počet je ještě větší.

¹⁴¹ Bližší k tomu v některé z dalších kapitol.

¹⁴² Lv 18, 23-29; 20, 15-16.

¹⁴³ Drach, *Lettre seconde*, str. 310-311.

¹⁴⁴ *Talmud*, traktát Jebamoth, fol 103; Aboda Zara, fol. 22; Drach, *Harmonie*, II, str. 321. Viz také: dr. Boudin, *Etudes anthropologique*, Kult hada, Paris 1864.

¹⁴⁵ Drach, *Lettre seconde*, str. 316.

¹⁴⁶ Viz *L'Eglise et la Synagogue*, str. 131-136.

„A bohatý izraelita v Paříži,“ pokračuje r. 1827 učený orientalista Drach, „propustil vychovatele svých dětí, který se pohoršoval nad svatou knihou Židovstva. V čem spočíval jeho zločin? Mladý muž si dovolil ve svých vyučovacích hodinách tato pobuřující místa vypustit! To by znamenalo urážet naše moudré učitele,“ prohlásil otec rodiny, „kdybychom věřili, že jejich spisy obsahovaly nějaké škodlivé věci.“ A mladý vychovatel učinil zvláštní zkušenost: Bez ohledu na svou mimořádnou učenost nemohl u francouzských Židů najít zaměstnání a upadl do bídy, aniž by našel zastání u svých souvěrců. Až křesťanské milosrdenství mu pomohlo k návratu do Berlína, jeho rodného města...“¹⁴⁷

Jestliže je Talmud v Židovstvu příčinou morální korupce, musíme ještě zjistit, zda rovněž není místem, kde má svůj původ nenávist Židů proti jim rasově cizím. Každá z dalších kapitol nás průběžně poučí o prapodivných mravech, jejichž principem je rabínská tradice.

II. Žena u Žida

Nuže, co dělají ctihodní doktoři Talmudu z dcer jejich Evy? A do jakého stavu rovnosti nebo podřízenosti muži ji klade svatá kniha? Může se chránit proti naslouchání jejích bratrů učení, může bránit korupci, kterou toto učení v jejích srdcích působí? A stačí konečně k zachování její čistoty přenechat ji ignorantství a opovržení, jež Talmud o ženě tak jasně vyjadřuje?

Ne, milý křesťane, odpovídá nám Žid, ty neznáš Izrael; naprosto ženu neodstrukujíc, „zůstává Talmud věrný myšlence Písma“. Jen si poslechni několik pěkných zásad, „a možná pak zmlknou i pomlouvači našich principů“.

„Muž má svou ženu mítí v úctě, protože požehnání se nachází v domě člověka jen kvůli jeho ženě.“ – „Ztráta první ženy je stejně bolestná, jako by bylo zničení Boží svatyně.“ – „Ti, kteří se neožení, nepoznají štěstí, do jejich domů nevejde Boží požehnání a nikdy se nebudou těšit čisté radosti.“ – „Všechno závisí na ženě,“ říká kniha Midrasch Jalkut. – „Samo nebe pláče nad tím, kdo se odloučí od ženy, které jako první přísahal.“ – „Poslední slovo dosvědčuje, jak vysoko je u nás svoboda ženy: Rabíni příkazují, aby se muž neoženil dříve, než se dívky zeptá a zjistí její přání. To je napomenutí, kterého by mnohdy měli zapotřebí i otcové, kteří nejsou izraelity.“

Nezapomínejme, „že se židovské ženy ukazují na veřejnosti, na promenádách, v modlitebnách i ve školách svých synů, kde rovněž slyší slova učitele“, a že „před soudem mohou podávat stížnosti a žaloby“.¹⁴⁸

Tím je „odmítnuta jedna z nejvýznamnějších výtek, předhazovaných Židům cizinci“, jež se vyjadřuje následující slovy: „Izraelitský zákon dělá ze ženy méněcennou bytost; upírá jí všechna práva, zbavuje svobody a předává ji bez ja-

¹⁴⁷ Drach, *Lettre seconde*, str. 311.

¹⁴⁸ „Arch. isr.“, 1866, XXI, str. 938-941.

kékoli ochrany jejímu pánovi; neponechává jí ani útěchu účasti na religiózním zákonu.¹⁴⁹

Sama se poučovat o svých povinnostech, hledat v modlitbě sílu k jejich konání, vštěpovat ji svým dětem a podněcovat je k návštěvě školy, to je to, co Talmud od ženy vyžaduje. A nám se pak říká, že ji Talmud vylučuje z religiózního zákona!¹⁵⁰ – Opravdu, jak nedůstojné! Takto mluví mudrci Izraele.

První odpovědi historie na to budiž písemnost, kterou přebíráme z židovské ruky. Měla za autora předního ze vzorů židovského světa, prvního předsedu „Alliance israélite universelle“ a jednoho z dočasných pánů Francie od zřízení II. francouzské republiky.

Pan Crémieux, tak se jmenuje, v rámci své organizace prohlásil:

„Necht' přijde stížnost z kterékoli strany, dostane se jí naší pomoci. Dostali jsme do svých rukou burzy a založili školy v Mogadoru,¹⁵¹ Tangeru, Konstantinopoli, Damašku a Bagdádu. Naše ‚Alliance‘ je už všude. Nevím, jak rychle oživne instinkt děti Orientu, jejichž pokrok nás uvádí v úžas. Velice nás zaměstnávají i dívčí školy. Chápu, že hlavně na ženách závisí osud našich dětí a mám-li plně vyjádřit svou myšlenku, nenahlížím, proč by měly být drženy ve stavu poníženosti.

Od své egyptské cesty jsem se přesvědčil o stavu jejich poddanosti. ... Zatímco mně Židé v synagoze prokazovali pocty, na něž nikdy nezapomenu, vyloučené ženy se mým očím téměř neukázaly. Rozhodl jsem se postavit proti takovým rodinným zvykům. Jste snad muslimové, že tak jednáte se svými ženami?“¹⁵²

Připojme k těmto větám ještě slovo učeného muže, který se zřekl židovství, tedy konvertovaného rabína Dracha (1844):

„Talmud,“ říká nám bývalý rabín, „jež ve všem staví ženu na úroveň otroka, uznává muže za pána své manželky do té míry, že i kdyby sám porušoval nejprísnější manželské zákony, přesto jej žena nesmí zažalovat, a manžel má právo zlomit jakýkoli její odpor. Může s ní zacházet, ‚ať už s jejím souhlasem nebo proti její vůli, jako s kusem masa od řezníka‘. Je bez práva na stížnost odsouzena všechno strpět, protože ten, kdo si maso koupil, je také může užít podle své chuti a nálady.“¹⁵³

Pánové talmudské tradice ortodoxním Židům takové podivné věci dovolují a dokonce přímo předpisují, ale přesto muži zakazují stýkat se s nevěřícím, protože ten je v jejich očích pouhý dobytek. Konkubinát však jejich morálku nijak neleká: konkubína může žít pod rodinnou střechou, jenom se s ní muž nesmí oženit, a ona nesmí být nevěřící. Taková je rabínská přísnost mravů!

Ramban (Moses Nachmanides), jehož autorita v synagoze je tak veliká, se podivuje, „jak se vůbec může pochybovat o dovolenosti této věci“: „Nemohu pochopit,“ říká dále, „jak lze o tom pochybovat, když jistě jde o zákonem do-

¹⁴⁹ „Arch. isr.“, 1866, XX, str. 897.

¹⁵⁰ „Arch. isr.“, 1866, XXII, str. 993-994.

¹⁵¹ As-Sawírah v Maroku; pozn. překl.

¹⁵² „Arch. isr.“, 1867, I, str. 14-16.

¹⁵³ Harmonie, II, str. 334-335; Talmud, traktát Sanhedrin, fol. 58; traktát Nedarim, fol. 20.

volený obchod“. Rabín David Adubraham opakuje Rambanova slova a potvrzuje je mnoha Maïmonidovými výroky. A to podle smyslu, který rabíni dávají slovům Genesis: „Budtež plodní a množte se; je nezbytné vzít na sebe jářmo manželství, aby byla splněna předpověď o rozmnožení lidského pokolení.... A požadovaným zapomenutím mravního zákona tak nemrava a zbabělý svůdce s velkou zásluhou plní Boží předpis jako ten nejctnostnější člověk.“¹⁵⁴

Když jiná žena žije pod střechem ženatého muže, aniž by tím porušila talmudský mrav, přesto si musí dávat pozor, aby nebyla tak nestydatá a neukázala dychtivým mužským zrakům ani jedinou kadeř svých vlasů, protože by to byl zločin proti náboženství!¹⁵⁵ Manžel by pak měl právo okamžitě ji vyhnat z domu a dát jí propouštěcí list;¹⁵⁶ způsobila by tím skandál ve vyvoleném národě!

Nebo například další bod: Veřejné modlitby v synagoze a mnoho dalších obřadů vyžadují přítomnost deseti osob, protože podle mínění rabínů tento počet na sebe přitahuje Boží pozornost. Avšak „kdyby se sešlo devět mužů a třeba milion žen, nebylo by to opravdové shromáždění, jelikož ženy nejsou nic“. Kdyby však mezi ně přibyl chlapec ve věku třinácti let a jednoho dne, potom se všechno změní a „shromáždění je svaté“.¹⁵⁷

Žena je doslova nic v poměru k manželovi, jemuž se koří, nic v poměru ke svému synovi, nic vůči vlastnímu muži, jenž ji staví mezi preferovanou konkubínu a hrozbu propouštěcího listu! Je tak málo, „je vyloučena ze všech obřadů kultu; aniž by se tím dopustila hříchu, nepotřebuje znát religiózní předpisy“. A ten, „který svou dceru učí svatému zákonu,“ říká Talmud, „je vinen, pokud jí vypráví jeho obscé-
nosti!“¹⁵⁸

To nepochybně, protože kdyby se nám předložil zákon, plný takových ohavností, pak by bylo naší první starostí odstranit jej z očí a dosahu našich dcer, a stejně jako rabíni bychom se cítili vinnými učením obscenit, kdybychom jim jeho studium předepisovali. Jenže běda, jaké to převrácení přírodního zákona – nikoli z respektu k své ženě ukrývá talmudský Žid před ní svůj odporný kodex, ale z respektu právě k této knize!

Několik let poté, co nám Drachovo pero odhalilo tato tajemství a víchř revoluce stále více otrásal zdánlivě nepohyblivou vírou Židů, jistý malíř židovského původu nám výstižně osvětlil výše líčené:

„Židovská žena nebyla vždy a všude nic jiného, než otrokyně, na níž dopadal hněv jejího muže, byla nástrojem jeho choutek, terčem výsměchu k odra-
gování jeho vlastních starostí a potíží.

Zatížena všemi domácími povinnostmi, určená k rozmnožení rodiny, se Židovka zdá být zrozená jen k tomu. Žena nepatří ke společenskému stavu Židů, její narození se na rozdíl od mužů nezaznamenávalo do členských seznamů

¹⁵⁴ Drach, *Harmonie*, I, str. 208.

¹⁵⁵ Tamtéž II, str. 373-374; „Arch. isr.“, 1868, IV, str. 184.

¹⁵⁶ Tamtéž. Koketní ženy obcházejí zákony mravnosti nošením paruky.

¹⁵⁷ Drach, *Harmonie*, II, str. 335-336.

¹⁵⁸ Dokonce i ve Francii mají ženy židovské víry vyhrazenou v synagoze zvláštní část. Buďto se-
dět v jiné místnosti nebo na galerii, která je zamřížovaná a opatřená závěsem. *Harmonie*, II, str. 334.

obce, dívky nebyly učeny žádné dovednosti, vědě, řemeslu, ani morálce nebo náboženství; byly učeny pouze k utrpení a mlčení. Vstup do chrámu jí byl až do manželství zakázán, a je těžké chápat její oddanost, ba fanatismus, jestliže víme, že Židovstvo na ni pohlíželo jako na nezbytný kus nábytku, který nezasluhoval nijaké pozornosti!¹⁵⁹

Sotva se vdá, „je židovská žena brzy v obecně nečistém stavu své kasty. Na neštěstí ohnivý temperament charakterizuje její orientální přitažlivost, a to je pro mnohé z nich překážka, kterou ovšem lze snadno odstranit a vydat se všemožné mravní korupci, aniž by ji od toho zadržel religiózní moment“.¹⁶⁰

Izrael však pokračuje dál a od několika let prochází přeměnou se závratnou rychlostí všude, kde se chce Žid uvolnit z okovů Talmudu. Avšak i Židovka, tato spoutaná lvice, se rychle emancipuje z područí, v kterém ji manžel po tak dlouho držel. Vrhá se do víru světa, kde září její hrdost i vášně, a „v plesových sezonách vynikají princezny z domu Davidova nade všemi bohatstvím svých toalet“,¹⁶¹ tj. po našem řečeno, přeháněním a důsledkem nesmírného luxusu, který je pohlcuje.

Tak jako každá jiná žena nepotřebuje Židovka ani tak tyranii, která ji nutí k dobrým mravům tím, že jí znemožňuje špatnosti, jako mnohem spíše moudrý zákon, jehož mírnost by jí pronikla až do duše, který však bohužel zatím pořád ještě není. Žije sice stejně jako její bratr Žid v (nenáviděné) křesťanské atmosféře, avšak její vliv je tím méně postačující, čím více se samotná křesťanská atmosféra také rozkládá. Všude, kde ji nedrží konvence společenského postavení, dostává se její zranitelnost do rozporu s hodnotami vlastní víry; její činy jsou jasnou nákazou.

S tímto fenoménem se okamžitě setkáváme tam, kde se začneme zabývat židovskou morálkou. A ponecháme-li stranou oprávněné pobouření některých interesovaných spisovatelů židovské rasy, přesto nám i soudní archivy dodávají nezvratná svědectví pravdy. Vyplyvá z nich jasně, jak přívrženci Talmudu zásobují civilizovaný svět vyvrheli proletariátu i prostitucí. Odpovědnost za ta slova nepadá na nás, nýbrž na Židy, kteří nám sami tyto vady odhalují.

„Již po čtvrt století – a více zpět nemůžeme zacházet – se moralisté právem ptají, co je příčinou toho, že ve všech velkých městech Evropy se mezi ženami špatného života nachází více Židovek než křesťanek? Tato otázka je naneštěstí odůvodněná, protože v Paříži, Londýně, Berlíně, Hamburku, ve Vídni, Varšavě a Krakově se nachází tak zvaný polosvět, a dokonce i v nevěstincích je více Židovek než křesťanek v poměru k celkovému počtu obou skupin. Pokud o takových věcech mluvíme, pak výhradně s přáním, aby byl nalezen lék, jak tomu bylo v případě jiných soužení.“¹⁶²

Židovstvo se v morálce nejvíce příliš rigorózní; k právu na plnou tolerantnost v mravním ohledu postačí být izraelitou. Uvedeme si jediný názorný příklad z citovaného religiózního časopisu:

¹⁵⁹ *Harmonie*, II, str. 338; *Talmud*, traktát Sota, fol. 20; Maïmonides, Traktát o studiu zákona, kap. I, § 13.

¹⁶⁰ A. Cerfbeer, *Les Juifs, leurs histoire, leurs moeurs*, str. 49-52.

¹⁶¹ „Univ. isr.“, 1867, VII, str. 295.

¹⁶² „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 711.

„Nedávno zemřela umělkyně, slečna J. F., narozená jako izraelitka, čehož si byla vždy dobře vědoma...“ Její pohřeb „byl izraelitský přesně tak, jak její duše nikdy nepřestala být. A i když jako mnoho žen také ona ve své divadelní kariéře podlehla některým sklonům, přesto zachovávala zbožné tradice domáckosti a štědrosti“.¹⁶³

Stačí tedy zůstat izraelitkou, a všechny slabosti před touto zásluhou o Izrael mizí nebo váží jenom velice málo. A zde máme to, co nám momentálně stačí poté, kdy jsme si ukázali nicotnou cenu Židovky v Talmudu.¹⁶⁴

III. Bližní u Žida

Nyní je před námi otázka zjistit, koho vlastně Žid považuje za svého bližního. Ale má vůbec takového? Klademe tedy neobyčejnou otázku:

Je na tomto světě člověk, který by povstal a prohlásil: „Nemám žádného bližního a právo i povinnost žádného nemít čerpám ze svého religiózního zákona!“ – Ano, pokud se hrozný zákon, řídící a ovládající svědomí Žida, musí brát vážně, pak takový člověk existuje, je jediný na světě, a je jím Žid! Udělejme si ve věci jasno: Je to člověk čistě talmudské ortodoxie, což znamená bytost, stvořenou jen pro sebe samou. Mimo sobě rovných, kromě svých soukmenovců a souvěrců je mu každé lidské stvoření cizí, ztrácí v jeho očích hodnotu člověka, a jako pouhý dobytek klesá i pod úroveň židovské ženy, kterou přirovnává ke kusu masa, koupeného za pár grošů od řezníka, jak jsme výše viděli.

Čím je tedy v duchu židovské rodiny zbytek lidí?

V Talmudu čteme: „Potomci Abraháma, Pán vás slovy Ezechiela vyznačil, vy jste mým stádem..., to vy jste lidmi; naproti tomu ostatní národy tohoto světa nejsou lidmi, nýbrž zvířaty.“¹⁶⁵ Bobba „Bar“ Abuha potkal proroka Eliáše na hřbitově gójů (tj. křesťanů) a řekl mu: „Jak to, že jsi na tomto hřbitově?“ – „Eliáš mu odpověděl: „A co ty, neučil ses zákonům o čistotě? Je v nich přece následující ustanovení, že hroby gójů neznečišťují, protože Pán pravil Izraeli: Vy jste ovcemi mých pastvin, vy máte vlastnost člověka, avšak ostatní národy světa jsou jen dobytkem.““¹⁶⁶

Rabín Schila se zuřivě vrhl na člověka (Žida), který se spustil s Nežidovkou, a udeřil jej. Poškozený rabína obžaloval u vlády, avšak útočník prohlásil: „Ten bídák souložil s oslicí.“¹⁶⁷

Proslulý rabín Menachem trvá „v mnoha pasážích svých spisů na zásadě, že vlastnost být člověkem přísluší pouze Židům“, a neomylný Maïmonides ve

¹⁶³ „Arch. isr.“, 1868, II, str. 528.

¹⁶⁴ Poznámka o rozvodu. V provincii Oran se mohou izraelité rozvádět, „přestože uzavřeli manželství na radnici s jinou ženou“. Politováníhodná volnost, „protože tento princip zvýhodňuje rozvody, které jsou i tak bohužel příliš časté“. „Arch. isr.“, 1868, str. 183. Zde je Židovi vytvořena neoprávněná výsada a ve prospěch jeho náruživosti narušena rovnost před zákonem!

¹⁶⁵ Bartolucci, III, str. 555.

¹⁶⁶ *Talmud*, traktát Baba Mezia, fol. 114 recto, vyd. Amsterdam 1645; L. Ferrari, *Prompta Biblioth.*, III, ord. IV, trakt. 8; Laurent, *Affaires de Syrie*, II, str. 395.

¹⁶⁷ *Talmud*, traktát Berachoth, fol. 88 recto; Laurent, II, str. 373.

svém traktátu o vraždě rozhoduje, že kdyby izraelita zabil dokonce i proselytu, „nemůže jej za to židovský soud odsoudit“. – Zákon o vrazích sice trestá „takové, kteří vztáhnou ruku na svého bližního, ale tento (Nežid) není naším bližním. Je tedy zbytečné dodávat, že nelze odsoudit izraelitu za zabití Nežida (góje)“.¹⁶⁸

Když Noachita – osoba, žijící podle předpisů Noema, ale cizí Abrahámově rase – zabije jiného noachitu a ten se před činem stal proselytou, „nepodléhá trestu. Kdyby však dotyčný zabil izraelitu a poté se stal proselytou, musí být popraven“.¹⁶⁹ Pokud je křesťan, pak na něj platí všechno v mnohem přísnější míře, protože „Židům je přikázáno vidět v křesťanovi jen dobytek a také jednat s ním jako s obyčejným zvířetem“.¹⁷⁰

Mravní zákony, jak jsou vyličený v rabínské tradici a později sebrány do Talmudu, přiměly církevního Otce ke zvolání: „Vaše povaha se rovná vzteklému psu!“ – A v našich dnech i panu Micheletovi, jinak zuřivému odpůrci křesťanského kněžstva, přesto uklouzl následující výrok: „Žid je špinavý člověk, který by se neměl dotýkat žádné ženy ani zboží, je to člověk zkázy a pustošení, jež každého a všechno poplve.“¹⁷¹ – A konečně když i takový patron Židů jako pan Bail uvádí nápis, který býval častý v mnoha městech, např. ve Frankfurtu u vchodu na promenádu: „Židům a sviním vstup zakázán“,¹⁷² pak jej klidně cituje, aniž by se nějak pohoršoval nad takovou urážkou, protože jedna z doktrinálních židovských knih říká to, co dříve věděli všichni, že „Nežidé jsou svině“.¹⁷³ Odpovědět na tuto skutečnost by znamenalo jednat se Židem podle jeho zákona odplaty: „Nejhorší nepříteli lidského pokolení, to ty sám tomu chceš. Protože jsi svým zvrhlým zákonem rozšířil na všechny národy nenávist a opovržení, pak ti odpovíme jen tvým vlastním slovem: Táhni, žádný člověk není bližním Žida, a ortodoxní Žid není ničím jiným než dobytkem, prasetem!“

My se rozhodně neřídíme surovým zákonem odplaty a odmítáme jej, ale přesto chceme vědět, jakým způsobem a do jaké míry se může projevit nenávist, kterou vůči křesťanům vštěpuje Talmud Židům.

Po drancování, k němuž vede podvod a lichva, je skutečně vražda tím věčným zatracením, o němž každý skutečně ortodoxní Žid přemýšlí vůči členu Církve.

V časech, kdy Kristovo učení začalo být na vzestupu, vymysleli si jeho smrtelní nepřátelé, farizeji, ráz na ráz nové tradice, z nichž některé byly určeny k živení zuřivých pocitů synagogy vůči Umučenému. Připojili je k těm, které jim vytýkal již Kristus, a křesťané se v jejich očích stali pouze ohavnými odpadlíky, jen ctiteli padoucha. Poté farizeji prohlásili, že pronásledování těchto lidí je aktem spravedlnosti, a nová morálka byla také nejhorlivějšími Židy uvedena do praxe. – Svatý Pavel

¹⁶⁸ Laurent, II, kap. II, čl. 11, str. 374-375; Rohrbacher, *Histoire de l'Eglise*, Paris 1851, XV, str. 483.

¹⁶⁹ *Talmud*, traktát Sanhedrin, fol. 71; Laurent, II, str. 375; Drach, *L'Eglise et la Synagogue*, str. 26-50.

¹⁷⁰ L. Ferrari, *Prompta Biblioth.*, ord. 4, trakt. 8; Laurent, II, str. 395.

¹⁷¹ Hallez, *Des Juifs en France*, Paris 1845, str. 37; Michelet, *Histoire de France*, Paris 1852, III, str. 110.

¹⁷² Bail, *Des Juifs*, str. 28.

¹⁷³ Jalkut-re-Ubeni, fol. 10, col. 3; Laurent, II, str. 374.

byl před zázračným obrácením jedním z nejzuřivějších nástrojů této víry, a synagoga zařadila do své pravidelné bohoslužby proslulou kletbu Birhhat-Hamminim, v níž duše pokorně Boha prosí, aby ráčil vyhladit nevěřící.¹⁷⁴

Gemara tam později vsunula různé pasáže, podle nichž se ctnosti spravedlivosti a milosrdenství nesmí vztahovat na křesťany, a že by byl dokonce zločin, kdyby ti měli být jejich objektem. A traktát Aboda Zara zcela jednoznačnými slovy zakazuje zachránit Nežida před smrtí, vrátit mu ztracenou věc a vůbec mít s ním soucit.¹⁷⁵ Stejně kategoricky hřímá i orel synagogy Maïmonides na ty, kdo se nechtějí podrobit článkům věroučných principů: „Je-li někdo tak zkažený, že by popíral třeba i jenom jediný z nich, stojí tím již mimo Izrael, a je nařízeno jím opovrhovat a zahubit jej.“¹⁷⁶

Všechny vášně i slabosti upřímně ortodoxních Židů jsou tedy podněcovány k posilování nenávisti. A Buxtorf zdůrazňuje, s jakou zarputilostí zapřísahají ženy synagogy Pána, aby jim vydal do rukou veškeré bohatství ruinovaných křesťanů a rozpoutal ve všech jejich zemích nejstrašivější ničivou válku.¹⁷⁷ – „Nekonečná hanba těm, kdo je (křesťany) zplodil, nechť jsou jejich matky pokryty potupou a vyvrženy, protože konce křesťanství lze dosáhnout pouze jeho rozkladem.“¹⁷⁸

Máme však oči otevřené, abychom si nepovšimli, že pod mírným a přesto pronikavým vlivem křesťanské kultury – jakkoli bolestě pociťujeme její současnou zkaženost – se zhoubné požadavky talmudské víry Židů již poněkud zmírnily. Vzdálen reality tohoto světa by však byl ten, kdo by si namlouval, že pozoruhodná moc Talmudu není zakořeněna v samé podstatě převážné většiny Židů. Až příliš často jsme museli konstatovat důkazy židovské věrnosti ohavným předpisům, jež ve 13. století zformuloval rabín Isaïa¹⁷⁹ a které se nakonec v 19. století v části Evropy téměř přestaly používat: „Na izraelitu, který se obrátí k jinému kultu, se hledí jako na křesťana, který musí být svržen do jámy, a pokud tam spadne sám, není dovoleno jej vytáhnout.“¹⁸⁰

Mezi nejvýraznějšími příklady nesmiřitelné nenávisti Židů ke konvertitům – vybíráme zde z první čtvrtiny našeho století – je především únos dětí proslulého orientalisty Dracha. Jen s nechutí zde reprodukuje některé části z dojemného vyprávění těžce zkoušeného otce.

Srdce až dosud loajálního rabína cítilo paradoxní rozkolísanost talmudské víry. Každodenní zkoumání stále více uvolňovalo zdánlivě neporušitelný svazek, vzdalovalo jej starým rodičům, mladé rodině, společenským vazbám, velkým úspěchům v rabínské nauce i skvělé budoucnosti, která mu kynula z cimbuří synagogy...

Zřekl se tedy své víry. Sotva se však nešťastník vyznal jako křesťan, když vešla zrada do jeho domu, příbuzní jej prokleli a vytvořilo se kolem něj veliké spiknutí. Sílu mu dodávala jen nová, pevná víra. Otcovské srdce však měl zasáhnout citelný

¹⁷⁴ Maïmonides, traktát o modlitbě, kap. II, § 1; Drach, *Harmonie*, I, str. 166; Baronius, *Annales eccl.*, str. 1286, č. XXIV, str. 1320, č. XXVI, atd.

¹⁷⁵ Fol. 13, fol. 20; traktát Baba Kamma, fol. 29.

¹⁷⁶ O Mišně, traktát Sanhedrin, kap. X.

¹⁷⁷ Pfefferkorn; *L'Eglise et la Synagogue*, str. 23-27.

¹⁷⁸ Tamtéž, str. 22.

¹⁷⁹ Sbírka Aboda Sara.

¹⁸⁰ *Cod. Vatic. hebraic.*, n° 184, str. 65; *L'Eglise et la Synagogue*, str. 31.

úder – únos jeho tří malých dětí. A tento nelidský čin byl veden jejich vlastní matkou! Židé, informovaní domluveným heslem, propůjčili všechny své síly k tak opovržlivému podniku, a únosci postupovali s takovou jednomyslností a shodou, že ani ta nejenergičtější opatření vlády nevedla k žádné stopě. Byli na silně frekventované cestě z Paříže do Londýna a policie je tam nikde nemohla odhalit!

„Po dlouhé dva roky zůstalo polici utajené to, co vědělo každé židovské dítě, a to nejen ve Francii, ale i v Anglii a vůbec všude, kde žije rozptýlená Jákobova rasa. Jedním slovem, nesporná obratnost a zkušenost francouzské policie ztroskotala na hluboké mlčenlivosti, kterou zachovávají Židé vůči gójům vždy, kdykoli se jedná o národní věc!“¹⁸¹

Unaven a zklamán marným čekáním, vydal se Drach sám hledat své děti. Oficiální údaje dovolovaly předpokládat, že se uprchlíci odebrali k německé hranici po průchodu Métami, hlavním stanem francouzských Židů. Bylo usneseno vybrat Mochu za stěžejní bod pátrání. Blahobytná a početná židovská obec města je v stálém spojení se všemi izraelity Německa i Francie. Mnoho židovských obchodníků zde obvykle dělá zastávku na svých poutích, a vedle vystaveného zboží rovněž dávají k dobru i cestou posbírané novinky. Drach všude pozorně naslouchal, „ale jakkoli doma vystaven mnoha nebezpečím, zde byl cizí, a jej pronásledující Židé byli ještě vlivnější a početnější než ve Francii“.

Ani po deseti měsících stále ještě nic nezjistil! Nadarmo využíval jako pomocníků členy mohučské policie i Žida, který se k němu přidal v Paříži!

„Co zmohla nejrozumnější opatření všech vlád proti spiknutí národa, který po celém světě rozprostřel stejně velkou, jako pevnou síť, a má nesmírný vliv všude, kde je jméno izraelitů ve spojení se skutečným děním!“¹⁸² Ale nebe bylo Drachovi nakonec nakloněné. Jednoho dne vyhledal mladého izraelitu, kterého souvěrci v jeho hrdosti zranili, a ten mu prozradil židovské tajemství. Jeho rodina je v Londýně. Drach tam odjel, zapřisahal svou ženu k návratu, oživoval vzpomínky a dával všemožně najevo otcovskou lásku k dětem, ale nesmiřitelná Židovka jej odmrštila. Jen stěží od ní dosáhl svolení obejmout svoje děti, a to ještě pod přísným dohledem té, která mu nikdy nemůže zapomenout, že z ní udělal ženu pouhého dobytka, tedy křesťana! Jak zase získat zpátky své děti? Kdyby se obrátil na britskou soudní pravomoc, byly by mu děti přirčeny. Avšak při zjištění „prvního kroku tímto směrem by Židé, skuteční páni jeho rodiny, použili všech svých mocných prostředků, aby navždy zmizel ze světa. Měl snad své děti překvapivě unést? I to se zdálo být nemožné u lidí, jako jsou Židé!“

Drach se však přesto rozhodl pro druhou možnost, a nemožné se mu podařilo. – Čistě náhodou jsme byli bezděčně zasvěceni do konce celého drama. Drachovy děti (dvě děvčata a jeden chlapec) byly vráceny zpět do Francie. Místem ústraní se jim stal starý zámek v samém středu naší země, a zde jsme se seznámili s učeným a ustaraným bývalým rabínem, který nás čas od času navštěvoval. Když potom smutné události roku 1830 v Evropě znovu nastolily žhavou éru revoluce, odjel Drach ra-

¹⁸¹ Drach, *Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, I, str. 77. Zamysleme se nad roli, kterou musejí hrát lidé ve vedení tajných společností! Pak porozumíme moci i obratnosti židovských pohlavů, kteří v zájmu tajemství dokáží vést lidi své rasy se stejnou silou, jako prohnanstí.

¹⁸² Drach, *Harmonie*, I, str. 79.

ději „z obavy před novým útokem na své děti“ do ciziny, aby tam mohl dokončit jejich výchovu. Pokud jde o jeho ženu, vzepřela se všem výzvám a prohlásila, že „už nechce o tom nešťastníkovi slyšet“. Zapřela tedy nejen svého muže, ale i vlastní krev, jenom aby nemusela v srdci strpět, že by návratem k rodině poklesla na úroveň dobytka, tedy křesťana!¹⁸³

Skutečnost, jejíhož data (1823) bychom si měli povšimnout, je náhodně vybrána z mnoha jiných podobných a důležitých případů. Nejde tu o nějaký výťah z letopisů šestého, devátého nebo dvanáctého století. Již tato samotná událost vyvolává vzpomínku na dramatické vyprávění z pera Viktora z Coddenu.

Židovské dítě, říká nám tento izraelita, se při hře s křesťanskými dětmi zatoulalo do kostela, a přes výtky rodičů se tam zase vracelo. „Takové jednání vyvolalo hněv matky do té míry, že z obavy, aby se dítě neobrátilo na křesťanství, se rozhodla je potají zabít. Svůj záměr také provedla.“¹⁸⁴ Nelze najít, dodává náš konvertita, žádný jiný nespravedlivější a zarputilejší národ, než jsou Židé. A my skutečně vidíme, že ještě nedávno byl až do krve pronásledován křesťan, odporný dobytek, který roku 1807 označili doktoři velkého sanhedrinu za bližního Žida.

Ostatně samou skutečností talmudské výchovy, která jej zasvěcuje k vyhubení národů,¹⁸⁵ je Žid trpělivý a lépe než kdokoli jiný umí čekat. Dokáže svou lstivost a houževnatost znamenitě spojit s mlčelivou nenávistí. Alespoň jeden příklad:

„Když křesťan navštíví Žida,“ říká jiný rabín, který se stal mnichem, „přijme jej srdečně a při odchodu pak vyprovází až před dům.“ Současně musí izraelita při tom v duchu ustavičně říkat: „Nechť všechny nemoci, strasti a zlé sny, určené mně nebo mé rodině, přejdou na hlavu tohoto křesťana!“ A když Židé vidí nést křesťana ke hrobu, říkají: „Sainm kad gemuhor trii, tj. dnes zemřel jeden hanebník, kéž by zítra zemřeli dva.“¹⁸⁶

Fanatismus židovské nenávisti se Talmudem stává vynucenou povinností, hotoovou ctností. Nechme tedy jednu talmudskou duši vylíčit sebe samu v celé své zarážející prostotě:

„Ty sám dobře víš,“ říká Žid křesťanskému průvodci, „kolik známek vlídnosti jsme si prokázali tam, kde jsme vedle sebe stáli jako bratři. Věz však také, že i přes známky přízně, již jsem ti prokázal, nebyla o nic menší nenávist, kterou jsem choval v srdci. Jako odměnu za tvé služby bych ti chtěl dát následující radu: Nikdy nevěř Židovi, nechť je jakkoli velké přátelství, které ti dává najevo.“¹⁸⁷

Tedy nenávist, zkázu a smrt křesťanskému individuu, a pokud uvěříme konvertitovi Pfefferkornovi, který se později zase vrátil k židovství, Žid nenavazuje žádné jiné styky s křesťanem, než se záměrem jej podvést.

¹⁸³ Jeden z několika urážlivých dopisů, které napsala Drachovi, obsahuje mj. nakreslené znamení dýky. Drach, *Harmonie*, I, str. 73-86.

¹⁸⁴ *L'Eglise et la Synagogue*, 16. století, str. 210-211.

¹⁸⁵ Delamare, *Traité de la police*, I, str. 279.

¹⁸⁶ *Ruine de la religion hébraïque*, od konvertovaného rabína, 3. vyd. 1834; Laurent, II, str. 386-387.

¹⁸⁷ *L'Eglise et la Synagogue*, str. 201. 16. století, str. 210-211.

„Marně bychom hledali nepoctivější sektu,“ tvrdí dále, „nežli sekta odpor-
ných Židů! Ve dne v noci se tito lidé zabývají pouze hledáním cest a prostřed-
ků k zničení křesťanské moci. Užívají všech druhů podvodů a zvláště rádi se
obklopují aurou laskavosti, přátelství a milého jednání.“¹⁸⁸

S nenapodobitelnou dobrosrdečností jistý upřímný obhájce Židů, který však pro-
studoval jen povrchně nejdůležitější část svého tématu, soudí takto:

„V zásadě neobsahují učení Židů žádná dogma, neslučitelná s religiózními
i společenskými institucemi ostatních národů. Není pravdou, že by považovali
křesťany za své nepřátele. Tato populární bajka je odmítána všemi poučenými
a vzdělanými lidmi. Dobročinnost a humanita jsou hlavními zásadami židov-
ské víry...“¹⁸⁹

Poněkud střízlivější ve své chvále je jiný spisovatel:

„Všichni ti, kdo studovali stav Židů v provinciích, kde jsou početnější a te-
dy i snáze sledovatelní, např. ti, kdož se dostali do bližšího styku s alsaskými
Židy, vědí velice dobře, že jejich vztah k mase domácího obyvatelstva zůstal
nejen odtažitý, ale přímo nepřátelský, a že si plně a nesmíšeně udrželi svou
fyziognomii, mravy i charakter... Duševně i fyzicky zůstali Židé po tisíciletí
nezměnění, a lze je snadno poznat podle vzhledu i činů.“¹⁹⁰

„Religiózní otázka je nejhlubším důvodem zarputilé uzavřenosti, jaká vždy
charakterizovala židovskou rasu, a Sixtus ze Sieny, pokřtěný Žid z 16. století,
odkazuje na pasáže Talmudu, kde jsou následující ustanovení: 1. Příkazuje-
me, aby každý Žid třikrát denně proklet křesťany a prosil Boha o jejich vyhu-
bení, a aby kněží zvláště v synagoze tuto prosbu vyslovovali z upřímné nená-
visti ke křesťanům; 2. Bůh Židům nařídil zmocňovat se křesťanského majetku
i zboží, jak je to jen možné, a to podvodem i násilím, lichvou i krádeží; 3. Ži-
dům je přikázáno pohlížet na křesťany jako na dobytek a také jednat s nimi ja-
ko s pouhými zvířaty; 4. Židé nemají pohanům činit ani dobré, ani špatné, nic-
méně všemožně se snažit zabíjet křesťany; 5. Kdyby Hebrejec, který by chtěl
zabít křesťana, nedopatřením zabil Žida, bude mu to odpuštěno; 6. Pokud Žid
uvidí křesťana na úbočí propasti, musí jej okamžitě do ní svrhnout.“¹⁹¹

A pokud mu jeho religiózní kodex dělá zásluhu z okradení křesťana, protože do-
bytek nemůže být jeho bližním, jiná kapitola knihy „O lichvě“ nás poučí o plynou-
cích z toho skutečnostech.

Dokonce i dobromyslný obhájce Židů, pan Bail, nám neváhá sdělit, že „ze dva-
nácti krádeží a podvodů, projednávaných před soudem v Lipsku, bylo jedenáct spá-
cháno Židy“!¹⁹² – A protože pan Bail nerozpoznal vliv víry na činy, pokračuje: „Jak

¹⁸⁸ Pfefferkorn, *L'Eglise et la Synagogue*, kap. XI, str. 208-211. Tvrzení tohoto Žida jsou důležitá, protože téměř slovo za slovem opakují výroky biskupa Maïola, Delamareho a Baronia.

¹⁸⁹ Bail, *Des Juifs aux dix-neuvième siècle*, Paris 1816, str. 62-69.

¹⁹⁰ *L'Eglise et la Synagogue*, str. 232-233.

¹⁹¹ Sixt. Senens., *Bibl. sancta*, ord. I, str. 124; Ferrari, *Prompta Bibl.*, in *Thalm.*, ord. II, traktát I, 5 ad.; Rohrbacher, *Histoire*, XVI, str. 407.

¹⁹² Bail, *Des Juifs*, str. 24.

se zdá, nelze už jednoznačněji konstatovat vliv otroctví nebo emancipace! Ve Francii jako svobodní jsou Židé řádnými a počestnými lidmi.¹⁹³

Řádní a počestní? Jaká radost, kdybychom tomu mohli uvěřit. Místo toho bohužel vidíme, že o tři čtvrti století později, v roce 1847, sám spisovatel židovské rasy proti tomu tvrzení vystupuje slovy, jež vyvolala tak velké pozdvižení, že je nemůžeme nechat zmizet beze stopy:

„Izraelité Francie se musejí mít na pozoru, protože dávají najevo nešťastnou reakci, jejíž důsledky se snažíme zmařit svými radami a varováním. Nevšimli si, jak silně je u nich uvolněna a opuštěna morálka. Již pouhé seznámení se statistikou snadno ukáže pravdivost a důležitost našeho varování.“¹⁹⁴

Statistická studie pana Cerfbeerera dokazuje, že počet odsouzených Židů dvakrát převyšuje počet ostatních potrestaných občanů! A byť i již sám řečený dvojnásobek o mnohém vypovídá, je pro Židy příznačné, „že jde o zločiny mnohem hlubší zkaženosti“, kterým holdují. Zločiny podvodu, pašeráctví, padělání peněz, fingovaných bankrotů, machinací s odvody rekrutů... slovem všechny možné druhy švindlů v té nejhorší podobě.

A vezme-li se navíc v úvahu, „o kolik jsou Židé úskočnější a lstivější než křesťané svou povahou, charakterem, inteligencí i zatajovanou výhradou, která jim dovolu-
je považovat občanskou přísahu za nepřilíš závaznou, pak lze snadno pochopit, že Židů, jež vyklouznou veřejné spravedlnosti, je možná ještě víc než těch, kteří sedí za mřížemi a jistě nejsou těmi nejnebezpečnějšími!“

Právě řečené se týkalo Francie. „A pokud jde o německého izraelitu, je právě on všeobecným typem. Je lstivý, lačný a hamižný, bez víry i bez zákona, přestože fanaticky oddaný židovské věci, pochází-li navíc z nižších vrstev svého národa.“¹⁹⁵ – K těmto konkrétním slovům pak ještě pozoruhodně důkladný německý publicista Hermann Kuhn dodává několik řádků z listopadu 1866:

„Podle vídeňských kriminálních statistik tvoří Židé většinu potrestaných, přestože mají reputaci těch nejjobratnějších v umění trestu se vyhnout. Lze si tedy představit, jak se asi musejí smát moralizování polooficiálních listů, které se snaží obnovit pocity cti a povinnosti, a posilovat úctu k obecnému dobru. ... Když je však židovským tiskem každý princip křesťanské morálky zavrhován a není zde již žádná poctivost v obchodních vztazích, pak takové zlo není možné léčit honosnými frázemi a zbožnými přáními.

Veliký vídeňský list (*Die Presse*), řízený Židy, měl za volební heslo slova: „Rovné právo všem!“ Avšak přiznat všem rovné právo, jež neuznává ani morálku, ani povinnosti křesťanů, to znamená vychovávat z lidí upíry, nechráněné v mezích křesťanskou morálkou a provozující nekalou konkurenci.

Téměř každý týden se před vídeňským soudem odehrává skandální proces s podvodníky nejhoršího druhu, kterými jsou ve většině případů Židé. Nejed-
pornější zlodějny a nejnestydatější podvody jim mnohdy vynášejí obrovské peníze. Nezákonná kořist je již dávno v bezpečí, a když si nějakou dobu pose-
dělí ve vězení, mohou se z ní pak podle libosti těšit. Ovšem obživa a střežení

¹⁹³ Tamtéž, str. 24.

¹⁹⁴ *Traité de la police*, I, str. 278.

¹⁹⁵ Cerfbeer de Mendelsheim, *Les Juifs, leur histoire, leurs mœurs*, Paris 1847, str. 2-3, 39.

obžalovaných nebo odsouzených Židů stojí značné částky, a okradení křesťané mají privilegium platit je ve zvýšených daních.“¹⁹⁶

Můžeme se po tom všem ještě divit, když v „Historii válečného tažení do Ruska“ od pana de Ségura čteme následující?

„Ve Vilnu zůstalo dvacet tisíc nemocných, zraněných a zcela vyčerpaných Francouzů. ‚A opravdu,‘ říká generál Ségur, ‚Litevci, které jsme opustili poté, co jsme je zkompromitovali, některé Francouze podle svých sil shromáždili a pomáhali jim, kdežto Židé, které jsme chránili, je od raněných odháněli a překáželi jim v pomáhání. A Židé dělali dokonce ještě víc – pohled na takovou bolest v nich vyvolal starou hamižnost. Protože jejich ohavná lakota, spekulující s naším neštěstím, si nechávala sebemenší pomoc platit zlatem, byly by stránky historie poskvrněny vyprávěním tak ohavných podrobností. ... Že nešťastné zraněné tahali do svých obydlí a tam je okrádali, že je před příchodem Rusů nemilosrdně ponechávali venku na mrazu a že si navíc tito odporní barbari z toho ještě dělali zásluhu, když je před očima Rusů mučili, pak tyto nevýslovné zločiny musejí být zachovány pro paměť nynějšího i příštích století. Dnes, kdy jsou naše ruce bezmocné, je možné, že rozhořčení na tyto netvory je jediným trestem na tomto světě, ale v nebesích již najdou svou odplatu.“¹⁹⁷

Uvádíme přesné datum publikace a citovaná čísla nám říkají, jak je nutné při hledání příkladů židovského milosrdenství a kultury se vrátit zpět do čtrnáctého nebo patnáctého století, o kterých obhájce židovské věci říká: „Zločiny a další hrůznosti, jichž se denně dopouštěli, donutily Karla VI. je stíhat.“¹⁹⁸

Závěr

Ortodoxním Židům počítá Talmud jejich ohavné nepravosti za zásluhy, a religiózní předpisy jim nedovolují považovat za bližního člověka, odporujícího Talmudu...

IV. Modlitba Kol Nidre

Zatím jsme však pořád ještě neřekli všechno o víře Židů, zdroji jejich morálky. Zvláště nás znepokojí zákon, který stanovuje, že sakramentální rozhodnutí tří Židů je vyšší než Mojžíšův zákon, vyšší než svědomí celého lidstva! Tři muži sami o sobě ruší neměnné pojmy zákona, jež příroda i kultura vložila do srdce každého člověka, a současně povyšují na zákon to, co prostě nemůže být právem, co ruší dobrovolně dané slovo a každého Žida zprošťuje všech závazků vůči křesťanům. To je skutečnost, která si nesporně zasluhuje být známa.

¹⁹⁶ Hermann Kuhn, „Le Monde“, 27. listopad 1866.

¹⁹⁷ Rohrbacher, *Histoire de l'Eglise*, Paris 1852, XXVIII, str. 155.

¹⁹⁸ Hallez, *Des Juifs*, str. 64; *Traité de la police*, I, str. 285.

Lež! Podlá lež! Tak zvolá rozhořčeně izraelita. Neznáte Židovstvo a hanebně je pomlouváte! Stálo by vás jen nepatrně námahy být spravedlivými; přečtěte si třeba jen pár řádků v tiskovém orgánu pokrokového Židovstva a pak suďte:

„Židovství je neprávem obviňováno, když se říká, že svým vyznavačům dovoluje porušovat právo ve vztahu ke všem neobřezaným. Rovněž není spravedlivé prohlašovat, že při každém svátku Jom Kippur (velkém odpuštění) říkají izraelité modlitbu, která je předem zbavuje závazků a přísah, jež v příštím roce na sebe vezmou... Sice znáte formulí modlitby, ale obecně si nikdo nedá práci zjistit, na co se vztahuje. Nemohlo by se z ní dělat obžalovací spis, kdyby se vědělo, že nepojednává o závazcích vůči svým bližním, ani o přísahách před soudcem, nýbrž pouze o slibech a předsevzetích, která člověk dává sám sobě.“¹⁹⁹

Formule Kol Nidre má izraelity předem vyvázat z nerozvážných slibů, jež člověk na sebe často bere, aniž by se staral o to, zda jsou splnitelné, a také se mnohokrát nedodrží. Pokud takový slib nedodrží, protože je jenom těžko splnitelný, nedopustí se tedy hříchu. Nemluvíme zde o hodnotě řečeného obřadu, ale je důležité zdůraznit, že se nijak nedotýká závazků vůči jiným lidem, ani přísahy.“²⁰⁰

Modlitba Kol Nidre se netýká závazků, uzavřených s bližním. Toto slovo je jednoznačné a srozumitelné. Zde je však anticipované slovo rabína, znechuceného nepřátelskou doktrínou Talmudu:

„Talmud jasně říká:²⁰¹ Tři muži, povýšení nad Izrael za tribunál, mají stejnou autoritu jako Mojžíšův zákon.

Díky židovskému soudu tří je každému Židovi dovoleno využít předem výsady, kterou mu poskytuje Kol Nidre ohledně všech závazků vůči křesťanovi. Nikdy nebude s pohanskou bytostí navázáno žádné společenské pouto slibu nebo závazku, žádný kontrakt, aniž by se Žid cítil oprávněn jej kdykoli zprůtrhat. A v takovém případě zůstává jeho svědomí v klidu, židovsky čisté, pokud je ortodoxní.

Dokonce i v našich časech (1827) jsou soudem tří vydávány propouštěcí listy z manželství, a libovolní tři Židé, z nichž každý může být nahrazen i jiným, mají plnou autoritu vyvázat Žida z přísahy a všechny jeho závazky i sliby prohlásit za neplatné, a to jak minulé, tak i budoucí.“²⁰² – A aby bylo svědomí Žida dáno ještě více volnosti, „existuje všechny sliby a závazky anulující ceremonie – zvaná Hapharat-nedarim – opakována každoročně pro každého Žida.

Dříve než předzpěvák v synagoze zanotuje první prosbu, vymažou tři muži mocí své autority všechny sliby, závazky i přísahy každého z přítomných, a to jak z uplynulého, tak i nadcházejícího roku. Tento obřad se nazývá Kol Nidre. Někteří rabíni jsou názoru, že prohlášení za neplatné by mělo platit pouze pro budoucnost, ale výsledek je stejný, protože obřad se opakuje každý rok. Byli

¹⁹⁹ *Talmud*, traktát Orach Chajjim, kap. DCXIX.

²⁰⁰ „Arch. isr.“, 1866, XXIII, str. 1081-1083.

²⁰¹ Traktát Rosch Haschana, fol. 25; Kol Scheloscha uschloscha.

²⁰² Drach, *Lettre deuxième*, str. 82-83.

se svým náhledem ostatně vítězně odmrštěni jinými doktory, jež dokázali, že je možné řečenou výhodu uplatňovat stejně tak dobře na minulost jako na budoucnost.

Zavazující se nebo přísahající ovšem nemusí čekat až na příští svátek Jom Kippur. V současnosti (1827) jako i v minulosti Židovi, který své svědomí zatížil až příliš sliby a přísahami, postačí nechat tři své bratry ve víře vytvořit soud. A před takovým tribunálem pak jen vysloví nad sliby a přísahami lítost, a prohlásí je za vzaté zpět. „Jsou tak početné,“ říká nakonec, „že je ani nemohu jednotlivě vypočítat. Kéž by ve vašich očích, ó rabíni, vypadaly tak, jako bych je všechny vyjmenoval.“ Z libovolných tří Židů vytvořený soud „prohlásí bez dalšího všechny sliby a přísahy za neplatné, neúčinné a nesložené“.²⁰³ – A ze své strany zase vyvázaný zbavuje závazků muže, kteří jej zprostili všech slibů a přísah. Může být něco pohodlnějšího a jednoduššího?“

U Židů existují určité řečnické obraty a zvláštní formule, doprovázející akty, jimiž se přísaha zbavuje platnosti.

„Křesťan, který není o těchto podrobnostech informován, věří přísaze, zatímco nesvědomitý Žid podal nepravdivou výpověď. Je naprosto jisté, že Maïmonides, tj. přední autorita Židovstva, i rabín Cozen vypracovali mnoho dalších subtilních chytráctví, jen aby své souvrce osvobodili od nutnosti dodržet přísahu.

Když např. ti, kdo se chtějí zbavit přísahy, zajdou v noci před svátkem Jom Kippur do synagogy, stačí jim držet v ruce knihu zákona a pronést následující slova: „Já, Izák nebo David, prohlašuji před Bohem i před vámi, že všechny přísahy, které bych během příštího roku někomu složil a zavázal se je dodržet, zatímco by nesouhlasily s mou vůlí, mají být neplatné a nebudou ani hříchem, když je nedodržím.“ A tato formulka mění křiklavé znásilnění přísahy v legitimní akt. Zde máme přesně to, co rabíni a Talmud dokázali udělat z lidského svědomí!“

Proto také mohl učený konvertita Pfefferkorn napsat:

„Mnohdy se stává, že při půjčkách dojde mezi křesťanem a Židem ke sporu, a při nedostatku písemných dokladů je Žid povinen přísahat.“ – Potom Židovi není zatěžko přísahat falešně, protože Talmud osvobozuje jeho svědomí a náboženství jej chrání!

„Někteří Židé tvrdili, že ústní zákon, který mezi nimi panuje, je stejný jako ten, jenž upravuje jejich vztahy ke křesťanům. Proto nás nenazývají gójové, nýbrž gherim. Nenechme se tím však oklamat. Gój je Nežid, ať už pohan nebo křesťan, gherim je židovský proselyta. Z pohledu zákona jsou konvertovaní cizinci bratři, jež přestali být dobyt看, vstupem do synagogy nabyli vlastností člověka a teprve pak je pro ně ústní zákon závazný.“²⁰⁴

Pod takovými světly Talmudu se objasňují dějiny, a proto také chápeme zoufalství i hněv národů, nepřetržitě vysávaných a zbídačovaných lidmi, kteří se tím nepřátelštěji staví proti lidské přirozenosti, čím více si osvojují ducha religiózního zá-

²⁰³ Tamtéž, str. 82-83; 304-305.

²⁰⁴ Rupert, *L'Eglise et la Synagogue*, Paris 1859, str. 54-61.

kona. Rozumíme a děkujeme dostatečně moudrým a pevným vladařům, kteří své národy chránili proti takovým barbarům. A proto pokud jde třeba o Španělsko, jež je poskoky Židovstva tak hanebně pomlouváno, rozhodně nebudeme bédovat nad údajně nelidskými výnosy panovníka, který jimi chránil své poddané. Naopak obdivujeme aragonského krále Jakuba I., když jej slyšíme číst výnos, podle nějž se horní hranice úroků stanoví na dvacet procent, a zakazuje se sebeméně věřit židovské přísaze. Zkušenosti i znalost jejich morálky, dodává monarcha, již jasně prokázaly, jakou cenu má v židovských ústech tak zapřísahaná víra.²⁰⁵

Zde máme příležitost hlouběji pochopit Žida v tom, co nazývá svým svědomím. Jeho vzetí pod přísahu se nazývá *more judaico*. Jistý přítel židovského národa publikoval výtah z protokolu soudního dvora v Kolmaru, datovaný 10. únorem 1809. Ten vzácný dokument zde doslovně reprodukuje:

„Vezmeme-li v úvahu císařské dekrety, týkající se privilegií Židů, dále rozhodnutí apelačního dvora v Brunšviku-Lineburku, císařské výnosy z Dolního Rakouska, magistrátu Frankfurtu ze 7. prosince 1705 i z dalších německých měst, pak z nich vyplývá, že Žid, donucený ke složení přísahy, přichází v doprovodu deseti jiných Židů, z nichž každý musí mít nejméně třicet let. Ještě předtím se v synagoze musel s pokrytou hlavou a obličejem v dlaních postavit před oren,²⁰⁶ zahalen v tallis,²⁰⁷ oblečen do arba canphor se cissis²⁰⁸ a ozdoben tephillinem schel rasch a schel jad.²⁰⁹

A poté my cascherové slavnostně odneseme sepher thoru²¹⁰ na almenor,²¹¹ odkud právě přísahající odešel.

Na to je thora vložena do rukou Žida, který s pravou rukou na ní položenou říká: ‚Nevezmeš nadarmo jména svého Boha.‘ Poté, co mu rabín vysvětlí přísahu a vypočítá klatby v případě křivé přísahy, opakuje Žid pouze následující formulku:

„Adonai (Pane Bože), stvořiteli nebe, země i všech věcí, který jsi mým Bohem tak, jako i všech přítomných, odvolávám se k tobě ve chvíli, kdy je třeba říci pravdu. Přisahám, že ... atd. Prosím Tě, ó Adonai, o pomoc a potvrzení pravdy. Avšak v případě podvodu a zamlčení pravdy nechť jsem na věky proklet, spálen ohněm jako Sodoma a Gomora, a pokryt všemi kletbami, jak stojí psáno v Tóře. Nechť mi Věčný, který stvořil listí i trávu, již nikdy nepomůže v mém konání; jestliže však říkám pravdu a jednám dobře, nechť je mně Adonai nápomocný.“²¹²

Pokud židovská morálka spočívá v tom, že považuje za zásluhu obelhávání, podvádění a poškozování křesťanů, k čemu je potom takový pozérský obřad přísahy *more judaico*? Židé ji považují za křiklavou nespravedlnost, a třebaže tato přísaha

²⁰⁵ Opatření, která již po dvanácti letech nebyla postačující. Jakub I. panoval v době, kdy zemřel Maïmonides, skutečný Mojžíš talmudských Židů. Sami dobře vidíme, co z nich udělal.

²⁰⁶ Schránka na způsob křesťanského tabernáku.

²⁰⁷ Pokrývka k zahalení hlavy.

²⁰⁸ Jistý druh liturgického pláště s osmi trásněmi.

²⁰⁹ Kožený řemínek, kterým si Židé při modlitbě omotávají hlavu a levou paži.

²¹⁰ Skutečný zákoník, pět knih Mojžíšových.

²¹¹ Čtyřhranné pódium v synagoze.

²¹² Hallez, *Des Juifs*, str. 352.

čas od času může zapůsobit pověřčivě, přesto nijak neruší ohavné předpisy Talmudu, ani slova Kol Nidre.

Jisté je, že stejně jako různé formy všeobecného a legitimního pohrdání národy, nejsou ani tyto zajímavé formule přísahy more judaico podle obyčeje Židů zdaleka zrušené a odstraněné ve všech státech Evropy. My jsme svědky toho, že se izraelité stále ještě rozhořčují a nechávají unášet zuřivostí všude tam, kde mohou mluvit bez zábran: Otevřeně hlásají naprostou nevíru v čestnost židovských slibů a přísah.

Nemůžeme jinak, než tyto smutné stránky uzavřít slovy obhájce židovské věci: Poté, co bez újmy přestáli bouře staletí, „uchovali si Židé své pověřčivé obyčeje téměř nezměněné, jež však jsou zcela neslučitelné se životními podmínkami moderní společnosti“.²¹³

V. Lichva

Člověk, který říká: „Jsi jen Žid“, vás uráží a zdvihá ruku k úderu. Jsou-li v životě společnosti lichva i krádež aspekty jednoho a téhož zločinu, pak Žid a lichva jsou – ať už právem nebo neprávem – k sobě neodolatelně přitahováni po dvacet století, a až do našich časů žádná moc tuto sílu nedokázala překonat!

Žid lichvář! Kdo by měl troufalost tvrdit tak křiklavý paradox? Vždyť Žid jím nemůže být! Jako svědka takové nemožnosti se dovoláváme izraelity Bédarrideho, interpreta slov velkého synedriu z roku 1806.

„Lichva nemůže být dovolena Mojžišovým zákonem, kde se mluví pouze o přiměřené úrokové míře.“²¹⁴ – Ve velkém tiskovém orgánu Židovstva, „Archives israelites“, čteme doslova:

„V roce 1807 chtěl velký sanhedrin rozptýlit omyl, který Židům přisuzuje provozování lichvy s Nežidy, a vysvětloval, že text o půjčování cizincům na úrok se vztahuje pouze na cizí národy, s nimiž se obchoduje a jež samy izraelitům půjčují peníze.“²¹⁵

Každý izraelita je povinen milovat noachity jako své bratry,²¹⁶ navštěvovat jejich nemocné, ctít jejich mrtvé, pomáhat jejich chudým stejně jako potřebným Izraele, a že není žádný druh milosrdenství, jehož by se mohl ve vztahu k nim zprostit.“

Velký sanhedrin čerpal svoje slova „z ducha a litery Písma svatého“. Opakuje pouze text Deuteronomia: „Nepůjčíš svému bratru na úrok peníze, obilí aniž čeho jiného.“ A nakonec sanhedrin ještě nařizuje²¹⁷ „jako religiální příkázání nečinit do budoucna v otázkách půjček žádný rozdíl mezi spoluobčany a souvěrci“.²¹⁸

²¹³ Tamtéž, str. 262-263.

²¹⁴ *Les Juifs*, str. 465. Pořád a pořád jen Mojžišův zákon, přestože židovským zákonem je Talmud.

²¹⁵ „Arch. isr.“, 1867, I, str. 35.

²¹⁶ Noachité, řídící se Noemovi danými předpisy.

²¹⁷ Jakým právem to dělá? Jaká je jeho religiální autorita? Nemá žádnou, a zvláště ne vůči Talmudu!

²¹⁸ „Arch. isr.“, 1867, XVIII, str. 830-835.

Po dlouhá staletí však nebyl zákoníkem Židů Mojžíšův zákon, ale Talmud; byl jeho vírou, životním pravidlem, „nerozborným jádrem národa“. Vtiskněme si hluboko do paměti axiom židovské ortodoxie:

„Taková, kteří opovrhují předpisy učenců, musejí být potrestáni přísněji než ti, kdož přestupují Mojžíšův zákon. Přestupník mosaického zákona může být zproštěn obžaloby, porušovatel doktrín rabínů – tj. Talmudu – však musí být potrestán smrtí.“²¹⁹

Zeptáme-li se historie, dostaneme odpověď, blížíci se tvrzení, které se nám Žid sanhedrinu snažil namluvit? Již několik letných pohledů stoletími nám to vyvrátí. Současný a naprosto ne křesťansky smýšlející spisovatel, pan Delaunay, nám totiž říká: „Jako všude, ve všech epochách, a stejně tak i dnes, provozovali Židé v Alexandrii obchod a *lichvu*.“²²⁰

Toto zvýraznění není právě bezvýznamné, pochází-li od takového autora. My se však chceme podívat na Francii a podniknout dostatečně důkladnou zkoušku.

Narazíme na fenomén, jenž nám ukazuje, až k jak neuvěřitelnému stupni se vyšvihla vše pohlcující moc tohoto národa: Král Filip I. vyhnal r. 1096 Židy z Francie, říká nám „*Traité de la police*“,

„a všechna ostatní knížata učinila stejně, každý ve svém státě“ – tak nesnesitelnými se stali tito lupiči. Nicméně „již po několika letech se vrátili do Francie za podmínek, které pro jejich bezpečnost byly velice příznivé a zvyšovaly váhu jejich služeb. Byla na ně uvalena daň, a král je rozdělil knížatům i pánům svého dvora. Pod takovou ochranou nyní ještě horlivěji pokračovali ve svých obchodech, a protože platili dohodnuté peníze, měli právo vlastnictví. Byli tak pevně spoutáni se svými pány, že ti je považovali za součást svých domén. Byli prodáváni a dáváni jako hypotéky věřitelům“.

Můžeme porozumět národu, který by si zachoval jistou sebeúctu a jemuž by byl s výjimkou několika států svět otevřený, ale jenž by se v zájmu uspokojování své lačnosti s lehkým srdcem podřídil těmto zneuctívajícím a přísným zákonům, ba považoval by je za privilegium? Dokážeme pochopit, že se jim podřídil, aniž by to vedlo k jeho rozkladu? Chápeme-li to, pak si ovšem děláme velice chabý a falešný obrázek o zdrojích židovského génia. „A skutečně,“ pokračuje autor „*Traité de la police*“, zůstaly „věci tak, jak byly, i za časů Ludvíka VI. a Ludvíka VII. Židé dál pokračovali v obohacování. Nezměrná lichva, kterou provozovali, rychle uvedla většinu zboží i majetku křesťanů do naprosté závislosti na Židech!“²²¹

Takto se svobodní lidé Francie stali sami majetkem a věcmi těch, které mezi sebe kdysi pustili jako své nevolníky! Z poníženosti služebníků se stala vláda nevyhnutelných a strašlivých lichvářů, proti nimž proslulý opat z Cluny, Petr Ctihodný, zaslal králi Ludvíku VII. (1137-1180) neohroženou žádost, protože nešlo o těch věcech dále mlčet. Důrazně se postavil proti přímo neuvěřitelnému lupičství této rasy, která ve svých rukou soustředila všechny poklady Francie.

Nastal čas spravedlnosti; nechci jejich vydání na smrt, „ale požaduji,“ píše opat, „aby jejich ničemnost byla potrestána odpovídajícím způsobem. A jaký

²¹⁹ Lucius Ferrari, *Prompta Bibl.*, III, str. 297; Rohrbacher, *Histoire univ. de l'Eglise*, XV, str. 483.

²²⁰ „L'Univers. isr.“, 1867, str. 71.

²²¹ Delamare, I, str. 281.

je nejvhodnější způsob trestu? Co by bylo spravedlivější, nežli vzít jim všechno, co svými podvody nahromadili? Kradli a loupili jako zloději, a co zde říkám, je každému zcela zřejmé.

Nikoli polní prací, nikoli řádnou službou v armádě, ne výkonem čestného a užitečného povolání jsou jejich sklady přeplněné zbožím, jejich sklepy vínem a truhlice zlatem i stříbrem. Co všechno nahrabali, co jim úskoky a lsti umožnily vyrvat křesťanům a co za tak směšné ceny koupili od zlodějů! Když lupič v noci ukradne posvátné kříže, vzácné kadidelnice a kalichy, uniká křesťanům před trestem k Židům. A když u lidí této rasy nachází politováníhodné bezpečí, chystá se k novým zločinům a předává Satanově synagoze to nejsvětější, co odcizil naší Církvi. Zvrhlost Židů při porušování božích zákonů je ostudou pro nás i pro samotného Ježíše Krista.

A co konečně dodat k tomu, že se řečený zlotřilý obchod bezpečně provozuje pod ochranou stejně starého, jako ďábelského zákona? Ten totiž připouští, že Žid není povinen vrátit u něj nalezenou kradenou věc a že jej nikdo nenutí vydat zloděje, jemuž k zločinu napomáhá svými penězi! Tak zůstává nepotrestáno ohavné hanobení svátostí Židy, jež by u křesťana mělo za následek trest smrti v oprátce!²²² Takové je jeho privilegium!“

Jakmile na trůn nastoupil Filip August, ozývaly se ze všech stran protesty proti Židům. Byli obviňováni, že „národ lichvou zruinovali, že se machinacemi zmocnili nesčetných významných pozemků a téměř poloviny všech pařížských domů, a také že do zástavy přijímali posvěcené předměty a tím je zprofanovali“.

Filip August, „nakonec přesvědčený o škodlivosti Židů, je roku 1182 ze svých zemí vyhnal, zabavil jejich majetky s výjimkou nábytku, uvedl své poddané znovu do držení jejich dědictví, jež jim bylo zcizené, a až na pětinu jim prominul i jejich dluhy“,²²³ protože tehdejší barbarské právo respektovalo dané skutečnosti. Ani peníze, ani moc nezabezpečily lupičům vlastnictví zboží, které se jim dostalo do rukou lstí a násilím. To, co zloděj ukradl, patří jemu nebo bližním? A co ovoce lichvy, není to snad plod krádeže? Tyto otázky tehdy nevyvolávaly sebemenší pochybnosti, a vládci křesťanské společnosti zabavili Židům pouze nepoctivě nabyté bohatství, část zboží, jehož se zmocnili lichvářským vykořisťováním křesťanů.

Řekli jsme část zboží! Vždyť bez ohledu na kvílivé lamentování a bolestný pokřik byli Židé stále oproti křesťanům ve výhodě, a také přes pronásledování, které vládě plačtivě vytýkali, je jejich až nepochopitelná houževnatost a obratnost přivedla zpět a znovu usadila mezi svými pronásledovateli. Jejich bezpečnost tam byla dostatečně velká, byť i ne vždy proti bouřím lidových pozdvižení, takže vynakládali veškeré úsilí na dosažení přistěhovaleckého povolení do jimi tak pomlouvaného království. A pokud byl jejich osud mezi křesťany horší než mezi muslimy a pohany, kdo jim bránil navždy se mezi nimi usadit?

Ovšem Židé, poháněni divokou žádostivostí znovu se vrátit do Francie „zažádali o vstupní povolení a nabízeli za ně velké částky... Potíže státu, vyvolané potřebou peněz na válku proti Vlámům a Angličanům, dodaly tehdy Židům znamenitou příležitost a jejich nabídka byla přijata“ (1198).

²²² Bližší k tomu v knize *L'Eglise et la Synagogue*, str. 145-147.

²²³ *Traité de la police*, I, str. 281

Čtrnáct let po návratu Židů do Francie napsal papež Inocenc III. ohledně jejich zločinů a nevděčnosti „vynikající okružní list z roku 1212, který si zaslouží přijetí do kanonického práva“. A dalším „breve z roku 1213 nabádá papež všechny světské mocnosti nutit Židy k vrácení peněz z lichvy křesťanům; v opačném případě jim má být zakázán jakýkoli obchod“.²²⁴

Je tedy křiklavě nespravedlivé, když horliví historici při každé příležitosti obviňují vladaře, kteří jsou a mají být pány i ochránci svých národů.

Přečtěme si nyní list „Archives“, který dobře ukazuje, s jak láskyplnou péčí se v oněch barbarských časech Kristův náměstek staral nejen o spravedlnost ohledně odporného zločinu židovské lichvy, ale i jak mírnil výbuchy oprávněné reakce ze strany křesťanů, dbal na náboženskou svobodu Židů a konečně i na garantování jejich půjček v zákonem stanovených mezích.

„Některé lidi bezpochyby zarazí,“ napsal roku 1865 učený archivář z Aube, „když mezi papežem přijatými osobnostmi narazí také na Židy z Champagne, kteří své žaloby přinesli až ke stolci nástupce svatého Petra a požadovali bulu, která by křesťany přiměla ke splácení dluhů a zabránila, aby se Židům namísto peněz dostávalo ran a kopanců (1247). Bula z předchozího roku vyjadřovala starost Theobalda IV. o zájmy Židů z Navarry i hájení před násilným křtěním židovských dětí.“²²⁵ Připomeňme si však také, že Inocenc III. v listu vyzýval Blanku Navarrskou k potlačování židovské drzosti. A tento i podobný list králi Filipu Augustovi pak možná vyvolaly proslulý výnos, v němž se Židům zakazuje brát týdenní úrok vyšší než dva denáry z livru, tj. 43,45 franků ze 100 za rok.“²²⁶

Byla taková úroková míra lichva nebo ne? Nechme to zatím stranou a zalistujme dál v citovaném díle, spočívajícím na autentických dokumentech.

„Jakob z Dampierre, v roce 1222 pohlavár Židů v Troyes, měl mezi svými lidmi bratry Jakoba a Soneta Haquiny. Ti vlastnili v židovské čtvrti Troyes pozemek, který prodali panu Itierovi la Brosse. Jejich otec Vaalin byl jedním z největších bankéřů města. Ten půjčil peníze vévodovi Burgundskému, který mu zárukou rychlého splacení peněz přislíbil okamžité užívání příjmů z výročních trhů v Champagni. Opatství Saint-Bénigne v Dijonu bylo tou dobou ve velkých potížích; roku 1196 si od Vaalina vypůjčilo 1 700 livrů, což činilo 34 448,50 franků s nárokem na 172 242 franky. Úroková sazba byla tři denáry z livru týdně, tj. 65,62 franků ze 100! Opatství po jedenáct let nic nesplácelo, takže počáteční dluh s úroky – bez úroků z úroků – dosáhl enormní částky 9 825 livrů, což se tedy rovnalo 199 103,95 franků s dalším nárokem na 995 519,75 franků, tedy téměř milion! Aby se tak tíživého dluhu zbavili, byli mniši nuceni prodat svou državu v Morains.“²²⁷

Tyto údaje jsou konkrétní a jednoznačné. Jasně z nich vyplývá, že lichvařící Židé si kromě zástav uměli pro případ potřeby zajistit i jiné záruky, a že tedy „lichva-

²²⁴ Delamare, *Traité de la police*, I, str. 280-282.

²²⁵ Později si o proslulém Mortarově příběhu povíme víc.

²²⁶ A. de Joubainville, Arch. de l'Aube, *Histoire des ducs et comtes de Champagne*, Paris 1865, II, str. 598.

²²⁷ Tamtéž, str. 828-830.

ření jim bylo zdrojem nekonečného bohatství“. Dnes je základem pro výpočet úroků rok nebo čtvrtletí. Křesťanští bankéři v Champagni počítali s kratšími lhůtami, obdobími mezi šesti výročními trhy, tedy zhruba dvěma měsíci. Avšak „pro židovské bankéře byl základem výpočtu úroků týden. Mnohé úřední listiny hrabství zakazují křesťanským bankéřům takové jednání,²²⁸ protože křesťanům nebylo dovoleno obchodovat jako Žid, a jak říkají samotné „Archives israélites“, bylo dobré mít „v Židovi předem zatracený objekt, který by provozoval řemeslo prokletce!“²²⁹

„Poté, co Židé požadovali úrok tři denáry týdně, byli nespokojení, že se nyní musí omezit na dva, tedy na 43,75 franku ze 100. Za tuto reformu patří dík společnému postupu Filipa Augusta, Blanky z Navarry a Guy de Dampierre (1206).“²³⁰

Avšak Církev musela dbát – a také vždy dbala – na dobro věřících, a závěry všeobecného lateránského koncilu ohledně Židů „měly za cíl držet na uzdě jejich lichvu a nestydatou chtivost“. Bylo rozhodnuto, že musí na svém oblečení nosit viditelně znamení, aby byli rozlišitelní od křesťanů, jak již bylo běžné v některých provinciích. Dále bylo Židům zakázáno zastávat veřejné úřady, „protože by jejich moci mohli zneužívat ke škodě křesťanů“.²³¹

Rasa zločinců byla od té doby veřejně odlišena, a toto označení o nich ze strany Církve říká totéž, co i v tak liberální epoše regentství vévody Orleánského prohlásil generální prokurátor království, který tyto lidi označil za „příšeru občanské společnosti“!

Talmudský Žid, z religiózní povinnosti i vypočítavosti křesťanům nepřátelský, jim nemohl vládnout, soudit je, poroučet jim na bitevních polích ani být jejich zákonodárcem, protože Církev i zdravý lidský rozum se proti takový zřůdnostem postavily.

Avšak bez ohledu na nepřetržitý boj všech společenských sil se židovskou tyranii se žádný zákonný akt nemohl dostat Židům opravdu na kobytku, a tak již brzy výnos Filipa Sličného (1299) musel znovu vystoupit proti jejich lichvě. Nařizoval, že se má vracet jen skutečně vypůjčený kapitál. Avšak provádění královského výnosu bylo do té míry liknavé a počet stížností tak velký, že Filip Sličný v roce 1306 vyhnal Židy z království a jejich majetky nechal zabavit. Všechny pokusy o návrat těchto lidem proklínaných zločinců narážely u monarchy na neslyšící uši. A přesto jim ke konci svého panování dovolil vymáhání konfiskacím nepropadlého zboží a ve své povolnosti zašel tak daleko, že jim dal za tím účelem k dispozici dokonce i úřady.²³²

Jedním z prvních vládních počinů Louise Hutina, syna a nástupce Filipa Sličného, však bylo povolání Židů zpět do Francie! Ve výnosu, kterým jim znovu otevřel dveře do království, se Židům dovolovalo brát týdenní úrok dvanáct denárů z livru. A dále se tam říkalo, že „ze třinácti roků povoleného pobytu mohou poslední využít k inkasování všech dluhů pod královskou ochranou“, atd.

²²⁸ Tamtéž, str. 834.

²²⁹ „Arch. isr.“, 1867, XXIV, str. 1113.

²³⁰ A. de Joubainville, IV, str. 834.

²³¹ Rohrbacher, XVII, str. 441; *Traité de la police*, I, str. 280.

²³² Hallez, *Des Juifs*, str. 51.

Dekret tohoto monarchy byl pro Židy až příliš příznivý, než aby nevyvolal okamžitou a krvavou reakci, „avšak kronikáři, kteří nám tak podrobně vyprávějí hrozné detaily o trýznění a vyhnání Židů, se ani slůvkem nezmiňují o jejich návratu do Francie. Je pravděpodobné, že se vyhnání s ostudou vrátili pěkně potichu, protože na deset výnosů vyhnání přichází sotva jedno povolení k návratu, a obyčejně až z dalšího dekretu o vypovězení se zjišťuje, že byli ze země vykázáni“;²³³ tak hluboko bylo v povaze Francouzů nedbat na žádná výjimečná opatření!

Tentýž autor, který se jinak snaží o obhajobu židovské cti, přesto dodává, že „ničemné zločiny Židů, kterých se každodenně dopouštěli“, donutily Karla VI. zasáhnout. Dekretem ze 17. září 1394 je navždy vypověděl ze svých zemí. Další pobyt ve Francii jim byl zapovězen pod trestem smrti²³⁴ a toto poslední opatření mělo podle slov téhož obhájce židovské věci zcela jiný charakter i výsledek než předcházející. Jeho motivem nebyla „ani ziskuchtivost, ani touha po rabování, což je zřejmé z toho, že všechny dluhy jim musely být splaceny. Francie za Karla VII. vstoupila do epochy velikosti, řádu a blahobytu, v níž se i bez potřeby Židy vyhnat nebo povolat zase do země plnila státní pokladna“.²³⁵

Pravdou zůstává, že se Židé věrní svým zvyklostem okamžitě znovu snažili o návrat do Francie, a také že Ludvík XIII. později vydal nový výnos vyobcování. Ale metští Židé i jejich souvěrci z Alsaska-Lotrinska rozuměli umění jak výnos obejít. „Je tomu skutečně tak, že při výbuchu revoluce nebyla v zemi žádná židovská obec – nebo jak říká Delamarre, židovská čtvrť – s výjimkou provincií. Avšak pokud jde o jednotlivce, ti byli roztroušeni všude, a historie nám uchovala památku na bohatého bankéře Samuela Bernarda“;²³⁶ Rothschilda éry Ludvíka XIV.

Nyní se podíváme na Alsasko. Nejprve však si zde dovolíme krátkou poznámku k ediktu, který velice liberální vévoda Leopold v roce 1728 směřoval na Lotrinsko. V něm byly „všechny ve prospěch Židů vystavené dluhopisy, půjčené peníze i veškeré ostatní závazky prohlášeny za neplatné“.²³⁷

Taková přísnost zákonů všech vlád starověku i nové doby, křesťanů i nekřesťanů, nám dostatečně jasně ukazuje, jakým zlem byli neúnavní vyznavači Talmudu. Dodejme ještě, že ve Francii krátce před tím, než vévoda Leopold vydal svůj edikt, tj. kolem 19. června 1717, bylo i za regentství málo křesťanského a stejně tak málo morálního vévody Orléanského notářům nařízeno

„dlužní úpisy ve prospěch Židů neověřovat jinak, než při vyplacení hotových peněz v jejich přítomnosti. Vrchní státní návladní prohlásil, že podle nesčetných stížností na lichvu, kterou nenasytní Židé utlačují potřebné křesťany, je nucen jejich podlé praktiky odhalovat a vyzvat všechny kompetentní autority, aby ve svých resortech vymýtily tak nelidský a trestuhodný zločin. Vévoda dále uvedl, že při pátrání po zdroji této hrozné nákazy zjistil, že spočívá ve finančních půjčkách, kde se židovská lest a židovský úskok množí ze dne na den, a druhý zločin že spočívá v ustavičném, podvodném a falešném vyúčto-

²³³ Hallez, str. 53-58.

²³⁴ Delamare; Hallez, str. 63.

²³⁵ Hallez, str. 64-65.

²³⁶ Hallez, str. 68-69; *Traité de la police*, I, str. 285.

²³⁷ „Arch. isr.“, 1867, III, str. 119.

vání dlužních úpisů. Dodal, že se tato obludnost občanské společnosti proměnila v soudních rozhodnutích dokonce na zasloužený výdělek“.²³⁸

A řekněme si hned, že jedním z mála míst Francie, které Židy trpělo, bylo Alsasko. Ukážeme si, co o té staré a důležité provincii říká spisovatel židovské rasy, který si dal za cíl přivést bratry své krve na cestu poctivosti a spravedlivosti.

„Lichva přihrála Židům do rukou dobrou polovinu Alsaska; vskutku hrozné soužení naší země. Lichva je tu provozována se stejnou drzostí jako beztrestností a malý vlastník je tím žravým netvorem pohlcen. Bylo by zapotřebí celé knihy k výčtu všech nestoudných a podlých prostředků, kterých Židé užívají na získání pozemků, jež vzbudily jejich chtivost, a my nevíme, zda jsou v našich moderních zákonech dostatečné předpisy na zastavení postupu takového zla! Nejsou to již Židé, kdo se halí do smutečního závoje, nýbrž rolníci, kteří nosí smutek kvůli zločinům Izraele.“²³⁹

Nemůžeme tím být příliš udiveni, protože jsme četli Napoleonem I. vydané nařízení z 30. května 1806. Ve snaze poněkud zastřít vinu Židů, začíná následovně:

„Vzali jsme v úvahu zprávy z mnoha departementů naší říše, v nichž se říká, že jistí Židé, jež nemají žádné povolání kromě lichvaření, uvedli neúměrnými úroky mnoho obdělávatelů půdy do velké bídy atd., atd.“²⁴⁰

Od restaurace Bourbonů, jejichž politika a meč kdysi vybudovaly Francii, před kterou i po samotné invazi Evropa zmlkla, se jeden z největších publicistů katolicismu vyjádřil k stavu židovské otázky v Alsasku. Čtěme pozorně jeho slova a uvažujme o nich:

„Všude jsou lidé, jejichž záludná pomoc ruinuje každého, kdo ve své slabosti u nich hledá útočiště, avšak nikde jinde než v Alsasku – jediné provincii Francie, zcela vydané na pospas Židům – nenajdeme část obyvatelstva, zabývající se speciálně tímto ničemným finančním obchodem, který zpočátku nabízí neblahé ulehčení těm, kteří si chtějí půjčit, aby se zbavili nepříteli velkých potíží, ale pak se nedostanou ze spárů lichvářů dříve, než jsou oloupeni o veškerý svůj majetek. A kdo viděli Alsasko s jeho hezkými vesnicemi a pracovitým obyvatelstvem, možná užasnou nad obrázkem, který podává autor brožury ‚Myšlenky o židovské lichvě v Alsasku‘. – Asi neuvěří většině v ní popisovaných případů, dokud je nebude mít potvrzené autoritou zemského zastupitelstva a svědectvím jeho poslanců. A dokonce i Národní shromáždění muselo bez ohledu na svou vášeň pro liberalismus vydat dekret ohledně mnohem méně naléhavého případu – jehož realizaci zabránilo zhroucení státu –, aby Židé v Alsasku skládali účty ze svých kreditů. Výnos z roku 1808 anuloval část takových dluhů a zrušil žalovatelnost dalších...“²⁴¹

Důsledně protikatolický a revolucionářský spisovatel, Michelet, tedy mohl bezesporu plným právem zvolat:

²³⁸ *Ordonnances d'Alsace*, I, str. 188. „Tyto výtky člověka,“ říká Hallez, jehož sympatie k Židům byly dostatečně známé, „jsou stejné, jaké lze dodnes ustavičně slyšet z úst všech obyvatel Alsaska (1845)“, str. 124.

²³⁹ Cerfbeer de Mendelsheim, *Les Juifs, leur histoire, leurs mœurs etc.*, Paris 1847, str. 39.

²⁴⁰ Hallez, str. 297.

²⁴¹ De Bonald, *Mélanges littéraires*, II, Paris 1819, str. 254-255, XI. svazek díla Adriena Le Clére.

„Ve středověku byl ten, kdo věděl, kde najít peníze, skutečný alchymista, opravdový čaroděj; byl to Žid nebo Položid, Lombarďan, nečistý Žid, který nenechal na pokoji žádné zboží ani ženu, hanebný člověk, na nějž každý plival, ale na kterého se musel v tísní obrátit! Špinavý a tak úžasně se množící národ, který však vyřešil problém prokletého bohatství. Osvobození směnkami, jsou nyní Židé volní, jsou skutečnými pány! Od jednoho políčku a kopance k druhému nyní vystoupili vzhůru a sedí na trůnu světa.“²⁴²

Poté, co jsme zčásti náhodně vybírali z hory autentických dokumentů, poslechněme si ještě jednou izraelitu Bédarrideho a jeho slova v rozporu s dějinami všech národů i Církve, jež nám v mysli vybaví pevné odpovědi Velkého sanhedrinu Napoleonovi I.:

„Ne, náš zákon nelegitimizuje lichvu, a v tom bodě pro nás neexistuje žádný rozdíl mezi Židem a cizincem. Ale co to říkám? Židé jsou přímo nabádáni považovat Francouze za své bratry! Naší povinností jsou skutky milosrdenství vůči křesťanům, a mnohdy jsme přímo zavázáni půjčovat potřebným bez úroku. Náš zákon již svým duchem i slovy zavrhuje předsudky, kterých je objektem.“²⁴³

Naše odpověď: Na takové chladnokrevné popření lichvy, v němž se snoubí originalita s opovázlivostí, se spokojíme se zopakováním obvinění, tj. uznáním chyby, kterou jsme výše charakterizovali. Je nepochybně poněkud zvláštní, ale volíme je zde s tím větší důvěrou, že vyšla ze židovského pera, kterému již děkujeme za některá přiznání značné hodnoty. Když Židé „provozovali finanční obchod, pak pouze proto, že byl považován za hanebný a zakázaný religiózním zákonem křesťanů. Bylo nepochybně shledáno jako dobré a pohodlné, mít již předem zatracovanou korporaci, zatíženou touto odmítanou živností“.²⁴⁴ – Židé tedy přiznávají, že se celým srdcem vrhli do náručí bezectných lichvářských výdělků, které každý jiný člověk odmítal. Tato nechtěně řečená pravda je údernou zbraní pravdy!

Lidské konání se řídí religiózním zákonem. ... Podle ortodoxní židovské víry se Boží zákony skládají ze šesti set třinácti přikázání. Sto osmdesáté čtvrté a sto čtyřicáté páté přikazují za prvé lichvařit s Nežidy, a za druhé modly a modláře – mezi nimiž figurují i křesťané – bez milosti hubit, což je lichvou mnohem bezpečnější, než železem.

Lichva je ostatně i v očích rabínů velice závažná a opovrženíhodná chyba, což jim v neurčitých řečech dovoluje ji zatracovat – ovšem je pro ně proviněním jenom mezi Židy! Ten, kdo není židovské krve ani víry, s tím je dovoleno lichvařit, protože neplatí za člověka, není považován za bratra. A židovská teologická suma „Šulchan Aruch“ rabína Josepha Caro konstatuje, že půjčovat Nežidovi na lichvářský úrok je zákonem dovoleno! „Šulchan Aruch“ je od rabínů neoddělitelný kodex, je normou všech rozhodnutí a usnesení.²⁴⁵

²⁴² Podle Halleze, str. 37-38.

²⁴³ Bédarride, *Les Juifs...*, str. 401-405.

²⁴⁴ „Arch. isr.“, 1867, XXIV, str. 1113.

²⁴⁵ Článek 159, § 1-2.

Víme, říká Talmud, že je dovoleno přivlastnit si to, co Nežid (gój) ztratil, protože vrátit góji ztracenou věc znamená ukázat se nehodným Boží milosti.²⁴⁶ Kdo gójovi vrátí ztracenou věc, dopouští se hříchu, neboť to znamená posilovat ruku bezbožníků, a omyl při účtování v gójův neprospěch je totéž, jako by něco ztratil.²⁴⁷ – Tato zlodějská morálka je zcela jasná, a my z historie vidíme, že byla Židy užívána po všechny časy. Rabíni kromě jiného říkají:

„Protože život modláře (a tím je v jejich očích křesťan) je ponechán libovůli Žida, je tudíž jeho vlastnictvím!“²⁴⁸ – „Majetky křesťanů,“ podle talmudského traktátu Baba-Bathra, „se rovnají pouštím bez pána, nebo písku na pobřeží; první, kdo se jich zmocní, je jejich skutečným majitelem.“²⁴⁹ – Stejně je tomu také s penězi gójů, které lichva přivádí do jejich opravdového domova, do pokladnice Jákovova syna. V souladu s touto myšlenkou pak Talmud dodává:

„Učí se a vykládá takto: Když mají spor izraelita a Nežid, pak dáš za pravdu svému bratru, a Nežidovi řekneš: ‚Tak to určuje náš zákon.‘ Jsou-li zákony národů příznivé izraelitům, pak dáš znovu za pravdu svému bratru a Nežidovi řekneš: ‚Tak stanoví váš vlastní zákon.‘ A pokud nenastane žádný z takových případů, tu musíš na Nežida použít úskoků a lstí, aby proces znovu vyhrál izraelita.“²⁵⁰

Stručně řečeno, „Bůh Talmudu Židům přikázal okrádat křesťany všemi možnými způsoby o jejich majetky, ať už chytrostí, nebo násilím, lichvou či krádeží.“²⁵¹ Lichva je tudíž pro vyznavače Talmudu aktem svatosti, činem, který jej na tomto i onom světě přibližuje ctnostem svých otců.

Těchto několik málo ukázek jistě dostatečně omluví naše ohromení, když ustavičně slyšíme žaloby na nesnášenlivost a ignoranci křesťanů, na tmářství a barbarství staletí, v nichž Církev darovala světu plejádu učitelů, plným právem považovaných za slávu a ozdobu své epochy, jako Albert Magnus, Peter Lombardus, Bonaventura, Tomáš Akvinský a Bernhard, šlechtné potomstvo školy z Alkuina, založené velkým císařem západu, kteří nikdy neustali v potírání obludností Židů, avšak současně chránili syny Izraele před bezdůvodným násilím.

Pohled duchaplného autora knih „Juifs rois de l'époque“ rozhodně nebyl zaměřen jen tímto směrem. Hlavně analyticky porovnával výlevy talmudské zbožnosti se skutečnými činy Izraele. Přes veškerou snahu o nestrannost však nakonec nedokázal ovládnout své pobouření nad pány lichvy a zvolal:

„Pryč, ty lichvářská bando, soužení lidstva od počátku věků, které vaše nenávisť vůči ostatním lidem i nenapravitelná pýcha vnášíjí do celého světa a

²⁴⁶ Traktát Baba Kamma, fol 2; Sanhedrin, fol. 76.

²⁴⁷ Maïmonides, traktát o krádeži a ztracené věci, kap. XI, čl. 3-4.

²⁴⁸ R. Joseph Albo, *Fondement de la foi*, díl III, kap. XXV.

²⁴⁹ Pfefferkorn, *Dissert. philolog.*, str. 11; *L'Eglise et la Synagogue*, str. 30.

²⁵⁰ Traktát Baba Kamma, fol. 113. A proto dávejte křesťanům za soudce ortodoxní Židy!

²⁵¹ L. Ferrari, *Prompt. Bibl. Talm.*, ord. 1, traktát 1, odst. 4. – Kdyby se někdo ptal, odkud pochází bohatství Židů v Damašku (1840), „ukázalo by se, že z lichvy, která jim s 24, 30 i 33 % dávala základ blahobytu v souladu s předpisy Talmudu“. Baudin, kancléř francouzského konzulátu v Damašku; viz Laurent, str. 293-294.

mezi všechny národy!“ Ano, pryč, „protože veškeré vaše darebáctví je chvályhodné, jde-li o podvedení toho, kdo není vaší víry“.²⁵²

A tato morálka také ukazuje opravdu „pokrok“, že se Židé od rozboření chrámu stali prvním národem pastýřů, ne však prostých pastýřů skotu podle příkladu svých předků, nýbrž pastýřů zlatých dukátů, nadaných magickou mocí pohltnout mléko i strdí zemí hostitelských národů.

Šestá kapitola

Talmudská vražda

„Děsivě zákeřná vražda pátera Tomáše může být dávána za vinu jenom nějakým ohavným vrahům, a žádný seriózní člověk již dnes neuvěří, že by se Židé v některé zemi cítili svým náboženstvím oprávněni obětovat křesťana.“ – Tak zazněla na katolickém kongresu v Mechelnu (1865) řeč pátera Bonaventury,²⁵³ z níž je náš citát. Projev učeného a bohabojného muže je živoucím dokladem katolického milosrdenství vůči Židům. Může však zmíněnou řeč potvrdit historie, která všechno ví a musí také vyslovit?

Talmud, jak jsme bezpochyby ještě nezapomněli, je svědomím ortodoxního Žida, a kabbala, „matka okultních věd“,²⁵⁴ je duší Talmudu. Tato připomínka postačí k rozptýlení nesporně šlechetných námitek, jež se samy od sebe ozvou proti ohavnostem v této kapitole, avšak cestou čiré pravdy si musíme připomenout, že Žid od Kristovy smrti holduje obyčejům religiózní zběsilosti a fanatismu, z nichž jej obviňují dějiny, a také že se i později omezuje na pokračování v díle svých otců. Pokračuje ve zločinu modloslužby a posvěcené antropofagie jako napodobovatel svých předků poté, co je dříve potíral. Stále živé a strhující líčení těchto bludů je obsaženo v Bibli.²⁵⁵

Tyto věci zde byly řečeny, aby ducha čtenáře připravily na následující ohavnosti. Či nemá snad člověk právo říci Židovi: „Talmudská doktrína ortodoxních Židů je hrozná v porovnání s křesťanstvím, je doktrínou lichvy, rabování, loupeže a vraždy“? Nemá člověk se zdravým rozumem právo zhrozit se nad zákeřnými vraždami, které mohamedánský i křesťanský svět po všechny časy Židům vyčítal? A neříká snad historie, listuje-li se jejími stránkami, že není jediná země, ani jediné století, které by neukazovalo v jasném světle spoustu obviňujících skutečností?

Avšak dnes, tak říkajíc pod střechou Žida, v ústředích evropské kultury, se zákeřná vražda vytrácí jako věc náboženství, a přestává se tak označovat... Je to nesporně pokrok, a to i vzdor mužům, ženám i dětem, kteří v jistých velkých městech Evropy každoročně beze stopy mizí v mnohem větším počtu, než se má obvykle za

²⁵² Toussanel, *Les juifs rois de l'époque*, Paris 1847, XII; Fournier, *Nouveau monde*, str. 421.

²⁵³ Díl I zápisů kongresu, str. 410.

²⁵⁴ Ragon, *Maçon. occulte*, Paris 1853, str. 78; Eliphas Lévi, *Histoire de la magie*, Paris 1860, str. 23.

²⁵⁵ Bible, Kniha Moudrosti, kap. XII ad.

to. Samozřejmě, že nezapomínáme na podíl možných nehod, případů osobní msty, atd. Mlčíme zde o nám neznámých věcech, aniž bychom ovšem zapomínali, jaké následky z těch nám známých musejí vzejít. Abychom tedy zůstali na pevné zemi, po krátkém nahlédnutí do minulosti si ukážeme dokumenty, které potvrzují, že páchaní rituální vraždy bylo ještě včera přesně tím, co se dalo dříve pozorovat všude.

Žid zná každý z těch dokumentů, ale dává si dobrý pozor projevit při jejich předložení zuřivost a pokaždé jen odpovídá:

„Slova církve i historie se v průběhu staletí ukázala jako pouhé pomlouvání, když byli Židé obviňováni z lichvy. Nuže, tím spíše je tomu tak, kdykoli je Židům předhazována zákeřná vražda jako výkon jejich religiózního příslibu.“

Poslechněme si však alespoň krátce historii. Žid jede cestou a spatří tříleté dítě. Nikdo není v dohledu... a proto je unese. „Hledáte svého syna?“ říkají nešťastnému otci nevidění svědci únosu, „snadno jej naleznete. Dejte se tudy, Raphael Levi jel kolem a držel dítě zabalené v plášti.“ Jejich slova přivedou hledající na stopu dítěte, ale k čemu jen? Byla už nalezena pouze mrtvolka v lese u Glatigny nedaleko místa únosu.

Ohledání těla ukázalo, že dítě rozhodně nebylo rozsápáno dravou zvěří, jak Židé houževnatě tvrdili, ale že zločin byl dílem lidské ruky. Na Raphaela ukazovaly nejen nejzávažnější indicie; později se do rukou policejního důstojníka dostal i dopis, psaný samotným vrahem synagoze v Métách, s následujícím textem:

„Vytrpím smrt jako dítko Izraele a posvětim jméno Boha. Vydal jsem se do neštěstí, v kterém se nacházím, abych prokázal službu obci, a velký Bůh stůjž při mně.“²⁵⁶

Ohledně tohoto zločinu i některých obvinění podobné povahy nám židovský advokát Bédarride říká:

„Neblahý stav země přinutil krále Jana žádat mnoho od svých poddaných, a konsekventně zase mnohé Židům povolit. Lid tedy musel na takové nadřžování pohlížet se závistí! Ze všech stran se ozývaly žaloby! A neomezovaly se ovšem na předhazování lichvy Židům; neexistovala snad jediná bajka, jakou jen bylo možné si vymyslet, aby se znovu nepřipomínala. Nejčastěji se mezi nimi opakovalo tvrzení o znesvěcování hostie, vražda dítěte na Velký pátek a otravování studní. Tyto směšné pohádky, vymyšlené ze zloby a poté z ignorance opakované, byly nakonec považovány za pravdu. A věřilo se jim natolik, že není ani jeden jediný historik z oné doby, který by je znovu nevyprávěl jako skutečné události.“²⁵⁷

A dokonce i v 17. století, tedy v epoše, kdy ve všech státech byla odmítána tato absurdní obvinění, vymyšlená zlovolně proti Židům, se v městském parlamentu Mét našlo několik radních, kteří jim uvěřili. Rozhodnutí rady odsoudilo větší počet Židů k smrti upálením, protože prý o velikonocích zardousili jako oběť dítě ze vsi Glatigny. Pro tuto epochu tak podivné rozhodnutí nám dostatečně jasně ukazuje, jaký byl v 17. století duch veřejnosti vůči alsaským Židům.“²⁵⁸

²⁵⁶ Calmet, *Histoire de Lorraine*, III, str. 751.

²⁵⁷ Bédarride, str. 130-131.

²⁵⁸ Tamtéž, str. 375.

Takže důstojní členové našeho parlamentu jsou jen lehkovážní soudci, a Židé se z vyvrženců stali nevinnými mučedníky! První závěr z těchto slov plyne takový, jaký Židé beze změny a za všech okolností opakují o své morálce. Tím se však zde nebudeme zdržovat, protože se nám dostal do rukou příliš důležitý dokument, než abychom mohli otálet s jeho publikováním. Vrací nás sice daleko zpátky v čase, ale co na tom záleží? Do dnešních dnů se Žid ve svých zásadách nezměnil, jak nás jednomyslně ujišťují jejich nepřátelé i přátelé!

Za Marie, hraběnky z Champagne a ženy hraběte Jindřicha II., se roku 1192 udála následující skutečnost v doméně jednoho z jejích vazalů.

„Židé z Braisne nasadili křesťanovi trnovou korunu, vodili jej spoutaného ulicemi, bičovali a nakonec i ukřižovali; to všechno se svolením Agnes, hraběnky z Dreux... Hraběnka jej sama Židům předala, protože měl údajně krást a vraždit.

Pobouření bylo všeobecné. Král Filip August, který se právě vrátil ze Svaté země, se osobně vydal do Braisne a nechal osmdesát Židů upálit.“²⁵⁹

Hrozná spravedlnost resp. barbarská msta, ale také trest za zločin, který ukazuje autentický druh víry, religiózní svědomí viníků! Agnes se označila za nevinnou, neboť ten, jejž vydala fanatikům, byl darebák, a ještě horší ničemníci radostně uposlechli příkazu svého kultu a napodobovali pašijové scény; Kristova smrt měla být pro ně beztrestná, protože jim byl předán podle zákona. Není se třeba ničeho obávat, mysleli si, a ukázali se v celé své pravé povaze! Ptáme se tedy zcela prostě, zda existuje určitější a jasnější historický dokument?

Král Filip August tehdy pocítil silný odpor k Židům, přestože byli velice mocní v království, a zvláště v Paříži. Vladař, za jehož panování byl tak příznačný zločin spáchán, se pevně přesvědčil, že Židé každý rok na Velký pátek obětují křesťana. Soudci nevynášeli rozsudky na základě nějakých vyprávění nebo projevů nespokojenosti lidu, a připadá nám nedůstojné obviňovat při každé příležitosti představitele celého velkého národa z ohavných vášní a hloupých předsudků, zatímco klidné studium skutečností by tyto žalobníky muselo přivést k přiznání, že sami předsudkům podléhali, že holdovali omylům, které jsou stěží prominutelné slepým.

Podíváme-li se do historie, ze všech stran slyšíme tentýž hlas. Zvolal tak opat ze Saint Michel roku 1171; po něm hrabě Theobald z Chartres a nechal v Blois upálit několik Židů, usvědčených z rituální vraždy.²⁶⁰

Žádná vědecká autorita na světě se ohledně historie nevyrovná bollandistům. Tito badatelé si svou neúplatnou kritikou vysloužili úctu všech seriózních lidí, a to i z nepřátelského tábora.

V době, kdy zazářila plejáda největších učitelů Církve, jimiž zůstali až do dnešních dnů, tedy v dubnu 1287, říkají nám bollandisté, mladý křesťan ve Weselu padl

²⁵⁹ D'Arbois de Joubainville, *Histoire des ducs et comtes de Champagne*, Paris 1865, IV, 1. část, str. 72.

²⁶⁰ Bollandisté, *Acta SS.*, 27 mart.; dále Rohrbacher, XVI, str. 405-406; Baronius, *Annales*, XXIV; Blanca, *Comment. rer. Arag.*, I, XVIII, str. 683 ad. Bollandisté, příslušníci učené jezuitské společnosti, vydávající životopisy světců ve sbornících *Acta Sanctorum (Skutky svatých)*. Začal je vydávat r. 1643 J. Bollandus (†1665) a vycházejí dodnes; pozn. překl.

pod nožem Židů.²⁶¹ Byl to čtrnáctiletý chudý nádeník jménem Werner. Přívrženci Talmudu jej vzali do služby a pověřili vykopáním zeminy ve sklepě. Jeho zneklidněná hospodyně mu řekla: „Měj se na pozoru před Židy, Wernere, protože se blíží Velký pátek!“ – Mladík na to nedbal, ale byl předem u svatého přijímání. Židé jej pak skutečně ve sklepě přepadli, svázali, umlčeli roubíkem a pověsili na trám hlavou dolů v naději, že se tak zmocní hostie. Jejich námaha však byla marná. Poté jej zbičovali, jeho vlastním nožem mu otevřeli žíly a vytlačovali krev z těla. Mrtvolu nechali na místě viset ještě tři dny, až úplně vykrvácela.²⁶²

O necelá dvě století později referují bollandisté o mučedníku Andráskovi, který byl zavražděn poblíž Bolzana.²⁶³ Židé, přivábeni půvabem dítěte, je unesli, mučili, celé tělo mu znetvořili ranami, a když pak z něj vysáli všechnu krev, ukřižovali je na posměch Kristovu jménu.

Když se Voltairův současník, Benedikt XIV., dozvěděl o tomto činu, po kterém následoval další velice podobný, zmiňuje příběh mučedníka Lorenzina, Židy usmrčeného u Vicenzy, a doplňuje jej vyprávěním o svaté Uršule, mladé dívce, která také padla za oběť barbarům synagogy.

Takové ohavné zločiny ostatně národy příliš nepřekvapovaly, protože tehdy bylo povědomí o Talmudu mezi křesťany všeobecné, a také z toho důvodu, že žádná jiná rasa, nežli židovská si neuchovala beze změny své pradávné obyčeje. Jednou takto Židé poznáni, zdálo se, že tomu tak bude navždy. A opravdu – jak jsme je viděli již v dávných časech, takové jsme je nacházeli i včera před našimi dveřmi. Jde o tvrzení, které dokáže samo sebe, uvedeme-li si zde dvě epizody, dělicí od sebe čtyři století, jež z religiózního i morálního hlediska jako by se udály v tentýž den. ... Druhá epizoda, spojená se jménem pátera Tomáše, předcházela naší době, a první vyznačuje rok 1475, jímž začneme náš příběh.

„V okolí Trientu pobývaly tři židovské rodiny, jejichž hlavy se jmenovaly Tobias, Angelus a Samuel; u posledního z nich žil i stařec Moses. Ve čtvrtek velikonočního týdne, tj. 21. dubna 1475, se jmenovaní izraelité sešli v Samuelově domě, který byl zčásti i synagogou. Během porady náhle Angelus zvolal: „Na velikonoce nám nic neschází kromě jediné věci, a to jaké?“ Přítomní Židé se na sebe podívali a beze slova si rozuměli...

Najít si oběť bylo snadné. Avšak kde uskutečnit pro Izrael tak záslužný akt obětování? U Tobiasa? U Angela? Oba to odmítli s tím, že jejich domy jsou příliš těsné, než aby bylo možné tak důležitou a dlouhodobou operaci uskutečnit, aniž by se věc utajila před služebnictvem. Nejlépe by se to dalo udělat u Samuela. „Lazare,“ řekl Samuel svému služebníkovi, „jsi-li dostatečně ob-

²⁶¹ Hellmut Schramm (*Der jüdische Ritualmord – Eine historische Untersuchung* (Židovská rituální vražda – Historická studie) zde jako místo zločinu uvádí přesněji Oberwesel u St. Goaru.

²⁶² Bollandisté, *Acta SS.*, 19 apr.; Godescard, tamtéž, str. 18. – Ani zdaleka zde nemůžeme uvést všechny podobné skutečnosti.

²⁶³ Jde o otřesnou rituální vraždu třiapůlletého Andream (Andrýska) Oxnera 17. června 1462 na den Božího Těla. Případ je pečlivě zdokumentován v knize kaplana Gottfrieda Melzera, *Das selige Kind Andreas von Rinn – Ein wahrer Märtyrer der katholischen Kirche* (Blahoslavené dítě Andreas z Rinnu – Opravdový mučedník katolické Církve), Durach 1989, Verlag Anton A. Schmid; pozn. editora.

ratný k únosu křesťanského dítěte, obdržíš hned dva dukáty'. Ten však dostal strach, sbalil si věci a uprchl do ciziny.

Ve středu řekli Židé Tobiasovi, který se zabýval lékařstvím: 'Nikdo už nám nedokáže pomoci kromě tebe, protože se stýkáš s křesťany. Nevzbudíš u nich podezření, a my tě bohatě odškodníme.' Nebezpečí však bylo příliš velké a Tobias žádost odmítl. Avšak obec uvalila na jeho hlavu prokletí, a pro případ opakovaného odmítnutí mu zakázala přístup do synagogy... Tobias tedy uposlechl; bylo domluveno, že dveře židovských domů zůstanou nezamčené, aby se tím usnadnil únos dítěte.

Tobias v podvečer vyšel na ulici a potkal něco přes dva roky starého chlapce, který se jmenoval Simon. Dítě bylo nalákáno do domu a pečlivě ukryto, protože se rodiče i městské obyvatelstvo již vydali je hledat. Co se s dítětem stalo? Kdo spáchal únos? – Tehdy ještě lidé věděli svoje; je třeba hledat u Židů! Mezitím však se setmělo.

Židé odvedli dítě do předsíně a Moses, který byl považován za znalce času příchodu mesiáše, přinutil Simona kleknout na kolena, a Židé začali s mučením. Samuel mu ovázal hrdlo šátkem, aby dítě nemohlo křičet, ostatní drželi ruce a nohy, zatímco Moses malého nešťastníka obřezával. Poté dítě nepopsatelně trýznil, vytrhával mu z těla kousky masa, a každý ze Židů to dělal po něm. Proudící krev zachytávali do misek. Kolem hrdla dítěte uvázaný šátek se však uvolnil a zoufalý výkřik znepokojil Židy. Zakryli mu ústa rukama a dítě se zdálo být téměř mrtvé. Moses posadil Samuela po jeho levici. Oba muži roztáhli paže oběti a Židé, vyzbrojení hřeby, se ji rozjařeně chystali ukřižovat: 'To jsme udělali s Ježíšem, ať jsou tedy i všichni naši nepřátelé na věky zničeni...' Po více než hodinovém utrpení dítě vydechlo naposledy. Židé smyli krev z tělíčka vodou, tou pak postříkali své domy, a omyli si v ní radostně ruce i obličaje.

Trientský magistrát dal po pohřešovaném dítěti energicky pátrat a také Samuelův dům byl prohledán od sklepa až po střechu, ale nikdo neobjevil mrtvolu malého mučedníka, ukrytou pod slámou ve stodole. Židé byli zneklidněni a rozhodli se vhodit mrtvé dítě do stoky. Tělo se však nepotopilo a stále znovu se vynořovalo na hladinu.

Vyděšení Židé se rozhodli k troufalému kroku – jako první oznámili biskupovi hrůzný nález. Biskup se dostavil na místo a prohlédl si mrtvolu. Druh i způsob hrůzných zranění zaměřil podezření na Židy. Byli zatčeni, separováni a vyslýcháni, a jejich rozporné výpovědi svědčily o lži. Magistrát však nechtěl přehlédnout žádnou indicii a povolal jistého Johanna, který o sedm let dříve přestoupil ze židovství na křesťanství.

'Je židovským obyčejem,' vypověděl, 'péci ve středu o velikonocích nekvašené chleby a do mouky přimísit krev křesťanského dítěte... Ve čtvrtek a v pátek se poté krev smísí s vínem. Po požehnání stolu Židé říkají kletby proti Kristu i křesťanské víře, a prosí Boha, aby na křesťany seslal stejné rány, jako kdysi na Egypt.'²⁶⁴ Vzpomínám si, jak jsem v mládí slyšel, že před čtyřiceti le-

²⁶⁴ Baronius, *Annal. eccl.*, ann. 1320, XXVI.

ty Židé v Tongresu²⁶⁵ zardousili křesťanské dítě a jeho krev použili o svých velikonocích. Zločin však byl odhalen a po přiznání jich čtyřicet pět skončilo v plamenech na hranici. Můj otec tehdy s několika ostatními uprchl a podařilo se mu zde usadit...‘

Ta slova ještě potvrdila výsledky pátrání soudu. Židé se tedy uchýlili ke lsti a udávali ze zločinu jiné, ale podezření se jim nepodařilo od sebe odvrátit. Jejich bratři v jiných zemích se snažili – ovšem marně – zacinkat zlatáky před soudci a dokonce i před biskupem a rakouským knížetem Zikmundem. Celý svět, stejně jako v pozdějším případě pátera Tomáše, byl jejich pletichami pobouřen, ale nejohrovenější právníci naopak dávali své znalosti do jejich služeb. Bůh však nepřipustil beztrestnost tak ohavného zločinu. Židé byli odsouzeni, za živa lámáni kolem a poté upáleni.“

Mistři svědomitého podávání historie, bollandisté, nám celé drama zachytili se spoustou nesmírně zajímavých podrobností, které zde vzhledem k nedostatku místa nemůžeme uvést.²⁶⁶ Dnes, po téměř čtyřech stoletích, nacházíme tutéž pohnutku ke krvavému činu v nám dostupných spisech o stejně tragické, jako poměrně nedávné historii pátera Tomáše a jeho sluhy.

Orient je domovem duchovní nehybnosti, je také domovinou židovského národa a Talmudu. A přestože se pod vlivem vývoje přece jen u Židů něco pohnulo, v roce 1840 zůstávala židovská rasa v Orientu tím, čím byla po staletí, a také veřejné mínění o ní se nezměnilo až do dnešních dnů. Zdá se tedy být při četbě knihy „Egypt za Mehmeta Aliho“ docela přirozené, že „tragický konec pátera Tomáše nevyvolal v Egyptě žádné ohromení, protože tamní obyvatelé jsou přesvědčeni, že Židé občas zabíjejí křesťanské otroky a odebírají jim krev, již pak přidávají do nekvašených chlebů“.²⁶⁷ Člen Orientalistické společnosti, pan Achille Laurent, tuto myšlenku opakuje jen trochu jinými slovy: „Existuje cestovatel, který by navštívil Anatolii, Malou Asii, Soluň, Smyrnu i Konstantinopol, a neslyšel by tam podobné vyprávění o rituální vraždě, jako v případě vraždy v Damašku?“²⁶⁸

Pokud jde o nás, musíme zde z důvodů stručnosti tak důležitý příběh uvést pod ochranou velké autority, a začít výňatkem o děsivém drama v Damašku z velkých „Dějin Církve“²⁶⁹ od Rohrbachera.

„Talmud,“ říká v roce 1851 náš historik, „nejenže Židům dovoluje, ale radí a dokonce přikazuje křesťana podvádět a zabíjet, pokud k tomu mají příležitost. To je skutečností mimo jakoukoli pochybnost a zasluhující si pozornost celého světa.“²⁷⁰

„Viděli jsme,“ pokračuje tentýž historik v osmadvacátém dílu, „že podle zásad Talmudu a jemu přizpůsobeného učení rabínů si Židé nemohou a nesmějí dělat žádné výčitky svědomí, jde-li o podvedení nebo zabití křesťana,

²⁶⁵ Dnešní Tongern v Belgii poblíž Maastrichtu; pozn. překl.

²⁶⁶ Bollandisté, *Acta SS.*, 24 mart.

²⁶⁷ I, kniha II, kap. III.

²⁶⁸ Laurent, *Affaires de Syrie*, Paris 1846, II, str. 264. Tato velice zajímavá kniha je dnes již velmi vzácná.

²⁶⁹ V originále uvedeno jako *Histoire de l'Eglise*; pozn. překl.

²⁷⁰ Rohrbacher, XVI, str. 406.

a zvláště konvertity, a také že při tom nepocítují žádnou lítost.“ – „A necht' už si je učení synagogy jakékoli, byla v našich dnech odhalena hrozná skutečnost: Vražda kapucínského pátera Tomáše předními Židy Damašku, vražda, spáchaná těmi, kteří byli považováni za dobročinné lidi a zbožného kněze po léta zahrnovali projevy laskavosti a vstřícnosti.“²⁷¹

Zde je ve stručnosti celý ohavný příběh. 5. února 1840 byl páter Tomáš zavolán do židovského domu pod záminkou očkování dítěte. Právě skončil práci a chtěl se vrátit domů; přesto vyhověl naléhavé výzvě „pana D.“,²⁷² nejzbožnějšího Žida v Damašku, a vešel do jeho domu. Pan D. byl Žid, který i křesťany považoval za ctihodné lidi a jež páter Tomáš počítal mezi své přátele“. Nastal večer. Páter byl přijat přátelsky a záhy se objevili dva bratři pana D., poté jejich strýc a dva z nejváženějších damašských Židů. Znenadání byl páter Tomáš Židy uchopen a spoután, umlčen roubíkem a odveden do místnosti, odvrácené od ulice, kde pak vyčkali na soumrak. Nastala noc a přišel rabín v doprovodu holiče S., s nímž obětující počítali k naplnění svého záměru.²⁷³ Holič zbledl strachy, neměl k činu odvalu a ucouvl. Poté obětující srazili pátera Tomáše na zem a nejzbožnější Žid Damašku, ctihodný D., se chystal mu proříznout hrdlo nožem. Chvěla se mu však ruka a tak jej musel zastoupit jeho bratr, který dosud držel páterův vous. Vytrysklá krev byla zachycována do nádoby k pozdějšímu zaslání vrchnímu rabínovi. Poté bylo třeba odstranit stopy vraždy. Sloužící spálili oděv oběti, tělo rozsekali a naházeli do stoky.

Věrným páterovým sluhou zahájené pátrání po pánovi Židy zneklidnilo a sedm z osmi nejváženějších – mezi nimi tři rabíni – rozhodlo, že je nezbytné nechat tohoto muže rovněž zmizet. Zmocnili se jej, obětovali stejným způsobem jako jeho pána a ponechali si z něj jenom to, co jim Talmud prikazoval – jeho krev!

Již dříve bylo „mnoho takových vražd“, říká náš historik, „a přestože byly známé a prokázané, ze strany soudu pachatelům nic nehrozilo, protože jistí Židé měli ve vládě velký vliv.“ – Avšak tentokrát francouzským konzulem informovaný soud dosáhl „po obvyklých zákonných procedurách“ přiznání viníků.

Po této velice znepokojivé zprávě „se evropští Židé divoce rozkřičeli protesty – ne však proti zločincům, nýbrž na adresu obětí, francouzského konzula a soudu“. Hoden země, kterou zastupoval, konal „francouzský konzul neohroženě svou povinnost bez ohledu na židovské nabídky, sliby i výhrůžky. Židé u francouzské vlády požadovali jeho oceňování za antisemitu a odvolání. Současně nabídli zaměstnancům konzulátu velké peníze za zpronevření doličných předmětů procesu“, ²⁷⁴ avšak pravda se nenechala umlčet.

Jedna z nejdůležitějších prací o dějinách Církve nám poskytla výše uvedený souhrnný příběh, a nyní si musíme ukázat několik charakteristických podrobností, které ještě nikdy nebyly Židy tak jednohlasně – i drze – popírány, jako právě v součas-

²⁷¹ Tamtéž, XXVIII, str. 683.

²⁷² Přestože známe úplná jména, vypouštíme je, abychom se vyhnuli všemu osobnímu. Každý si je může snadno zjistit sám. – Jeho celé jméno zní David Harari; pozn. překl.

²⁷³ Pro orientaci uvádím jména všech zúčastněných Židů: rabíni Moses Saloniki a Moses Abu-el-Afieh, bratři David, Isaak a Aaron Harari, jejich strýc Joseph Harari, Joseph Laniado a holič Soliman. Páterův (rovněž zavražděný) sluha se jmenoval Ibrahim Amara; pozn. editora.

²⁷⁴ Rohrbacher, XXVIII, str. 683.

nosti. Protože chceme zůstat nezaújatí, budeme čerpat ze samotných soudních zdrojů, garantovaných panem Laurentem, který procesní spisy publikoval.

Jako první byl vyslýchán židovský holič – šechter. Pod přívalem přesných otázek se „po mnoha vytáčkách a zjevném váhání rozhodl přiznat následující“:

„Pan D. mne nechal zavolat. Šel jsem k němu a našel tam chachama (rabína), ostatní Židy i spoutaného pátera. D. a jeho bratr A. mně řekli: ‚Uškrť toho kněze!‘ Odpověděl jsem, že to nedokážu. ‚Počkej,‘ řekli mi a přinesli nůž. Srazil jsem pátera na zem a spolu s dalšími jsem mu držel hrdlo nad velkou nádobou. D. se chopil nože, zabodl jej páterovi do hrdla, a pak A. dokončil vraždu. Krev jsme zachytili do mísy bez ztráty jediné kapky. Potom byla páterova mrtvola odnesena do jiné místnosti a jeho oděv spálen. Krátce poté přišel sluha M. a sedm výše jmenovaných nám přikázalo ‚pátera rozkouskovat‘. Zeptali jsme se, co se má udělat s těmi kusy. Odpověděli: ‚Hod'te je do strouhy!‘ Rozřezali jsme tělo, jednotlivé kusy dali do pytle, pak jsme je vhodili do stoky a vrátili se k D. Tím byla záležitost vyřízena a oni řekli, že na své náklady sluhu ožení a dají mu i peníze. Potom jsem se vrátil do svého domu.

‚Dobrá, ale kosti by vás mohly prozradit. Co jste s nimi udělali?‘ – ‚Roztloukli jsme je na kameni paličkou hmoždíře.‘ – ‚A hlava?‘ – ‚S tou jsme udělali totéž.‘ – ‚Zaplatili vám?‘ – ‚Byly mně slíbeny peníze s tím, že kdybych o případu někde vyprávěl, řekne se, že jsem pátera zabil já. Sluhovi bylo slíbeno, že jej ožení, jak jsem už vypověděl.‘

‚A jaký byl pytel, do něhož jste dali pozůstatky?‘ – ‚Jako všechny žoky na kávu, z režného plátna šedé barvy.‘ – ‚Co jste udělali s vnitřnostmi?‘ – ‚Rozřezali jsme je, dali do pytle a rovněž hodili do stoky.‘ – ‚Nepropouštěl kávový žok?‘ – ‚Ne, mokrý žok nepropouští.‘ – ‚Když jste páterovo tělo rozsekávali, kolik vás bylo? Kolik nožů jste měli a jakého druhu?‘ – ‚Sluha a já jsme pátera rozřezali a ostatních sedm nám radilo, jak to máme udělat. Měli jsme normální řeznický nůž.‘ – ‚A na jakém kameni jste roztloukali kosti?‘ – ‚Na kamenném prahu mezi oběma místnostmi.‘ – ‚Když lebka praskla, musel se přece vyřinout mozek?‘ – ‚To ano, odnesli jej spolu s kostmi...‘ – ‚Kdy došlo k vraždě, a jak dlouho to trvalo, než krev vytekla?‘ – ‚Myslím si, že to bylo v době lethai; pátera jsme drželi nad nádobou asi půl hodiny...‘²⁷⁵

Sluha M. byl rovněž dotazován a jeho slova se plně shodovala jak s výpovědí holiče S. a ostatních obžalovaných, tak i se všemi výsledky vyšetřování.²⁷⁶ Soud tedy začal se zjišťováním místa, kam Židé odhodili tělesné pozůstatky oběti. U jednoho vstupu do stoky byly odhaleny stopy krve. Dělníci, kteří sestoupili do tunelu, vynesli zbytky těla, kolenní česku, kus srdce, úlomky lebky a dalších kostí i cár čepičky pátera Tomáše. Všechny pozůstatky by-

²⁷⁵ Publikace autentického materiálu, který je uložen na ministerstvu zahraničí v Paříži a proto snadno ověřitelný. Svazek II, str. 24-31, 399. *Relation historique des affaires de Syrie*, 1840-1842 a celý proces proti Židům v Damašku od Achille Laurenta, člena Orientalistické společnosti, 2 svazky, Paříž, vyd. Gaume frères, 1846. Dnes prakticky zmizelé dílo, viz výše. – Neuškodí dodat, že když se Žid Crémieux stal ministrem, nechal všechny autentické materiály „zmizet“. Prastará a osvědčená taktika; pozn. editora.

²⁷⁶ Tamtéž, svazek II.

ly vloženy do koše a předány francouzskému konzulovi za účelem lékařského ohledání.²⁷⁷

Po zavraždění pátera Židé rovněž rozhodli o odstranění jeho sluhy. Podrobnosti ohavného činu najde čtenář u pana Laurenta. My se zde spokojíme s reprodukováním jen některých částí výslechu, týkajícího se druhého dějství tragédie. Zahnán do úzkých přesnými otázkami, říká obžalovaný M.:

„Přiznal se přede mnou už někdo?“ – „Jistě, a vy řekněte také jen pravdu.“ – M.: „Když jsem se vrátil k pánovi, zeptal se mě: Informoval ses o sluhovi?“ „Přisvědčil jsem. Na to mi řekl: Vrat' se a dávej pozor, zda se jej zmocnili a co s ním udělali. Šel jsem k M.; dveře byly zavřené a tak jsem zaklepal. Otevřel mi jeho mállem F.: „Máme ho, půjdeš dál nebo se vrátíš?“ „Půjdu dovnitř, abych se podíval,“ řekl jsem. Našel jsem tam J. P. a A. S. Svázali zajatci ruce za zády šátkem a zacpali mu ústa kusem plátna. Všechno to se odehrávalo na zadním dvoře s latrínami, a do nich také bylo později hozeno maso i kosti. Dveře byly po celou dobu zapřené trámkem. A poté, co mu J. P. a A. S. svázali ruce, byl M. F. atd. povel na zem, tj. oněmi sedmi, kteří se k operaci dostavili. Pak přinesli měděnou mísu, drželi mu nad ní krk, a M. F. jej probodnul dýkou. J., M. F. a já jsme mu přitom drželi hlavu. A. s J. P. mu drželi nohy a posadili se na ně. A. S. s ostatními držel tělo, aby se nemohlo hýbat, než z něj vyteče všechna krev. Když byl sluha po čtvrt hodině úplně mrtvý, šel jsem ke svému pánovi a informoval jej o celém dění.“

„Které se sedmi osob v tu dobu odešly?“ – „Nikdo, než byl zabítý a než vytekla krev.“ – „Čím byl páterův sluha nalákán ke vstupu do domu?“ – „Ze slov J. M. F. jsem vyrozuměl, že jich pět stálo u dveří, když se tam sluha objevil a dotazoval se po svém pánovi, a že mu J. M. odpověděl: Pán je u nás a očkuje dítě; pokud chceš na něj počkat, pojď dál. On vešel a pak se událo, co jsem vyprávěl.“ – „Co se stalo s krví a kdo si ji vzal?“ – „Je pravda, že A. S. naplnil krví láhev, kterou držel v ruce. Použil k tomu nálevky z bílého plechu, jaké užívají obchodníci s olejem. Když byla láhev plná, dostal ji J. A.“²⁷⁸

Je opravdu těžké představit si ještě více naprosto přesných podrobností, než jak zazněly z úst tohoto svědka zločinu. V každém případě ponecháváme samotným soudním spisům, jež si možná čtenář sám vyhledá, aby jej poučily o početných detailech. My mu ukážeme prostě skutečnosti, aby porozuměl motivu, který pak vedl k židovským protestům proti odsouzení pachatelů.

Když začal Izrael hledat prostředky jak účinně protestovat proti vzneseným obviněním, ukázalo se, že jeden z obžalovaných, Žid P., byl rakouským poddaným; šťastná okolnost, která později rakouskému konzulovi poskytla možnost zasáhnout do sporu, o čemž zpočátku vůbec nebyla řeč, protože následujícího dne po objevení tělesných pozůstatků pátera Tomáše se francouzský konzul, pan Beaudin,²⁷⁹ páter François a dr. Salina odebrali k panu Merlatovi (rakouskému konzulovi). Hovor se celou dobu točil kolem dvojnásobné vraždy, a pan Merlato důrazně vyjádřil přesvědčení, že „pro většinu pachatelů byl asi hnací ideou zločinu fanatismus, nicméně

²⁷⁷ Tamtéž, str. 37-38.

²⁷⁸ Tamtéž, II, str. 148-152.

²⁷⁹ Kancléř francouzského konzulátu a obchodník v Damašku.

je názoru, že hlavním motivem ostatních byla myšlenka obchodovat s krví“. A poté, obrácen k francouzskému konzulovi, dodal: „Kvůli tomuto přesvědčení jsem požádal Šerifa-pašu – guvernéra Sýrie – nechat P. pozorovat a pokud to bude nutné, aby dal prohledat jeho dům.“²⁸⁰

Zde musíme ocitovat část důležitého dopisu rakouského konzula v Bejrútu, Petera Laurella, konzulárnímu agentovi téhož státu Josephu Bellierovi v Latakíehu:²⁸¹

„Není mně známo, zda jste informován o hrůzném zavraždění pátera Tomáše Židy v Damašku. Předávám Vám kopii listu, který mně zaslal pan Merlato. Nic však nesmí být zveřejněno (!); nepochybně chápete, proč (!).“²⁸²

A nyní dopis pana Merlata:

„Damašek, 28. února 1840. – Lze tomu vůbec uvěřit? V domě D. A. byla spáchána strašlivá vražda pátera Tomáše! Bídáci, strýc M. A., holič a sluha ubodali nešťastného starce a zachytili jeho krev. Poté, co mrtvolu oběti rozsekali na kusy a kosti roztloukli, naházeli všechno do stoky v židovské čtvrti... Holič a sluha vypovídali, a rovněž ostatní se přiznali. Pozůstatky zavražděného byly nalezeny na vrahy udaném místě, z nichž tři přiznali, že vražda byla spáchána z náboženských důvodů. Nyní se pátrá po místě, kde by mohla být ukryta krev. Stopa po zavražděném sluhovi pátera Tomáše nebyla ještě nalezena, ale soudí se, že jej čekal stejný konec v domě jednoho z vrahů...“²⁸³

Správný předpoklad, který se záhy potvrdil, což ovšem pan Merlato při psaní citovaného dopisu ještě nemohl vědět. Podezření se změnilo v jistotu, a francouzský konzul v Damašku, pan Ratti-Menton, čestný a statečný muž, jehož počínání v této smutné události se dočkalo zaslouženého uznání i ve francouzské poslanecké sněmovně,²⁸⁴ mohl Šerifu-pašovi napsat:

„Musím ještě dodat novou zprávu o intrikách Židů. Sděluji tedy Vaší Excelenci, že svému souvěrci prostředkující Žid požádal prostřednictvím cizího konzulátu o rozhovor s panem C. v důležité záležitosti. K rozmluvě těchto tří došlo s mým svolením, abychom se dozvěděli o záměrech židovského vyjednávače, který přednesl čtyři návrhy. První požadoval ‚nepřipustit jakýkoli překlad ze židovských knih,‘ neboť, jak sám řekl ‚je to potupa pro jeho národ‘.²⁸⁵ Druhý v podstatě jen podporoval první. Třetím návrhem byla na mou osobu směřovaná žádost, abych na Vaší Excelenci vymohl propuštění mâtallema R. F. A konečně čtvrtý žádal o mírnější trest pro obviněné, než smrt.

Pokud by zmíněné čtyři návrhy měly být přijaty, bude vyplaceno pět set tisíc piastrů, tj. sto padesát tisíc v okamžiku souhlasu a zbývajících tři sta pade-

²⁸⁰ II, str. 207. Avšak poté, co pan Merlato obdržel instrukce rakouského generálního konzulátu z Alexandrie a Aleppa, „musel na záležitost pohlížet jinak a stal se obhájcem Židů“; Laurent, str. 216-217. Byl diplomatickou žádostí donucen změnit stranu?

²⁸¹ Dnes Latakia v severní Sýrii; pozn. překl.

²⁸² Tamtéž, str. 288-289.

²⁸³ Tamtéž, II, str. 289-290.

²⁸⁴ 2. června při čtení kap. III zahraničních věcí.

²⁸⁵ Chytřejší Židé si uvědomili, že „již nemohou dementovat, co jim bylo prokázáno: Že jim patří krev všech, kteří pracují o sabatu (křesťané a muslimové)“. Tamtéž, II, str. 292.

sát tisíc po vyřízení případu. Pan C. by poté měl na vůli naložit s penězi zcela podle svého.

Pan C. se zeptal Židů, odkud řečených pět set tisíc piastrů pochází. Žid odpověděl, že částku nepřevzal osobně od nikoho, nýbrž prý se našla v synagoze pod jménem „chudinská pokladna“. Podepsán hrabě Ratti-Menton.²⁸⁶

Pokud jde o J. P., který byl rakouským konzulem předán spravedlnosti, tak ten se „drzým chováním a odvoláváním na politické veličiny rakouské vlády ustavičně snažil imponovat egyptskému soudu a povzbuzovat své spoluobžalované“. Jeho reakce²⁸⁷ ostatně spočívala na tom, co „řekl pan Merlato 7. března o panu Rati-Mentonovi, když vypukl mezi oběma kompetenční spor ohledně Šerifa-paši. Rakouský konzul, který nejprve bez dalšího souhlasil se zatčením P., po svém ústupu náhle prohlásil, že jej nemůže předat egyptskému soudu, nýbrž musí postavit před soud svých nadřízených. Neřekl však již, zda to mají být nadřízení v Aleppu, Alexandrii, Konstantinopoli nebo ve Vídni“.²⁸⁸

Francouzský konzul však zůstal pevně na cestě cti a povinnosti. Jeho postoj byl tudíž Židy a jejich ochránci zuřivě napadán.

„Na obhajobu Židů,“ říká nám Hamont, „začali rakouští konzulové napadat dobrou pověst francouzského státního úředníka! To bývá sice často používaný prostředek, ale z chráněnců Rakouska nesejmul těžké obvinění, které na nich lpělo. Nelze se než divit, že s orientálními mravy seznámený generální konzul požadoval, aby záležitost byla vyšetřena mimořádnou formou. ... Ale čím nakonec jsou Židé v Damašku, že by se kvůli nim musela dělat výjimka z pravidla? Odporní lichváři, dychtivé pijavice a nestydatí kšeftaři jako vůbec všichni v Orientu.“²⁸⁹

Když si však pozorně prostudujeme všechno, co bylo o zmizení pátera Tomáše publikováno, získáme z toho trapný pocit. Čestný úředník a představitel Francie žádá Mehmeta-Aliho o spravedlnost pro jeho poddané. A co se stalo? Evropané Židé se rozkřičeli o vrahách svého národa! Pan Ratti-Menton je hanebně pomlouván a rakouským konzulátem chráněná židovská obec volá na pomoc... a protože se synové Izraele z Evropy i Egypta okamžitě seběhli, byla nad krvavou scénou spuštěna neproniknutelná opona.²⁹⁰ Spravedlnost sešla se své cesty.

„Židé z Damašku nabídli panu Ratti-Mentonovi peníze, což jím bylo rázně odmítnuto.“²⁹¹ Avšak zarputilý agent národní židovské pokladny podnikl nové tažení a židovská věc našla své obhájce! Člen Orientalistické společnosti, který naší veřejnosti zachránil a ukázal úplná a otřesná soudní akta, nám potvrzuje, že zmínění obhájci „byli většinou podplaceni“, ²⁹² a muž, který znal jako

²⁸⁶ Tamtéž, II, str. 88-90. Pod označením „chudinská pokladna“ se tedy ve skutečnosti skrývá národní sbírka, předaná do úschovy synagoze!

²⁸⁷ Viz výše.

²⁸⁸ Laurent, II, str. 219.

²⁸⁹ Hamont, *L'Égypte sous Méhémet-Ali*, I, Paris 1845, str. 375.

²⁹⁰ Všichni významní představitelé západního Židovstva, viz také dále v textu. Hamont, str. 171; Laurent, II, str. 338.

²⁹¹ Laurent, II, str. 339.

²⁹² Tamtéž, II, 266; „Journal de Toulouse“, 10. 7. 1840.

málokdo Talmud i židovský svět, bývalý rabín Drach, řekl následující drtivá slova: „Vrazi pátera Tomáše, usvědčení ze zločinu, i přesto spojeným úsilím Židů všech zemí unikli spravedlnosti; v tomto případě hlavní roli sehrály peníze.“²⁹³

Může však selhání soudu, spočívající na penězích nebo politických intrikách, něco změnit na důkazech a přiznání viníků? My se zde spokojíme citováním badatelských autorit, jež osobně ručí za svá slova i činy. Poté již přenecháme čtenáři, aby si sám udělal o všem úsudek. Přesto musíme ještě zdůraznit, že v táboře nepřátel Církve na sebe nenechaly dlouho čekat soudy příznivé Izraeli, avšak hanobící Francii. Mezi patrony Židů uvidíme pana Maxime d’Azeglia, jehož „znalosti i nestranost“ se projevíly následujícími slovy:

„Obvinění z ukrutností a vraždění dětí, jež jsou proti izraelitům vznášena v méně civilizovaných zemích, jsou pouhé bajky, kterým v tak osvětlené epoše, jako je naše, nemůže nikdo věřit. Smutný případ v Damašku z roku 1840, o němž sir Moses Montefiore a znalec Crémieux²⁹⁴ zjistili celou pravdu, ukazuje naprosto jasně, že takové pošetilství mohou najít následovníky jen v necivilizovaných společnostech.“²⁹⁵

Jakkoli jsou tato slova plná drзости i ignorance, neměli bychom je pouštět ze zřetele, a musíme si položit otázku, jak se stalo, že v rozhodujícím okamžiku soud poté, co obžalované zprostil viny, zklamal i všeobecné očekávání a svůj poslední verdikt zrušil? Stalo se tak z následujících důvodů:

Od návratu do Káhiry nejvyšší úředník a místodržící Sýrie nepřestával „vyprávět o okolnostech případu každému, kdo to chtěl slyšet. Ujišťoval, že Židé zavraždili křesťany, aby se zmocnili jejich krve“.²⁹⁶

A nikdo také nebyl oprávněnější k veřejnému vyjádření svého přesvědčení, než tento vysoký úředník, protože se důkladně seznámil se všemi výsledky vyšetřování a procesu. Jeho vedení „bylo vždy určováno takovým vědomím loajality k zákonu“, že zde „není místo na sebemenší podezření ze zaujatosti“. Výsledkem jím vedené záležitosti bylo konstatování, že do vraždy pátera Tomáše a jeho sluhy bylo zapleteno šestnáct Židů. Dva zemřeli během procesu, čtyři byli omilostněni, protože napomáhali vyšetřování, a deset odsouzeno k smrti.²⁹⁷

Měla následovat poprava odsouzených a ta by musela být vykonána hned po vynešení rozsudku, kdyby francouzský konzul Ratti-Menton neměl nešťastný nápad požádat o jeho potvrzení ještě Ibrahíma-pašu, syna Mehmeta-Alího a generalissima egyptských jednotek v Sýrii. To změnilo stav věci a zachránilo odsouzené, protože právě v tu chvíli přicestovali do Egypta všemocní západní Židé. Tito obratní a zkušené muži ihned zaslali Mehmetu-Alímu prosbu o nové vyšetření případu a o rozhovor s vladařem. Když byli připuštěni k audienci, řekl jim:

„Zatčení jsou volní a vašim bratrům bude poskytnuta dalekosáhlá ochrana.

To je, myslím si, lepší než revize vyšetřování! Cesta do Damašku je v součas-

²⁹³ *Harmonie*, I, str. 79; také Rohrbacher, XXVIII, str. 684 a XXIX, str. 247.

²⁹⁴ Velmistr zednářského řádu a přední izraelita.

²⁹⁵ *L’Eglise et la Synagogue*, str. 266.

²⁹⁶ Hamont, str. 274; Laurent, II, str. 339.

²⁹⁷ Laurent, II, str. 223.

nosti nejistá a obnovit proces znamená znovu rozpoutat nenávist vůči Židům, kterou jsem se snažil uklidnit. Oznámím konzulům svou vůli; ještě dnes večer jim Šerif-paša předá moje příkazy. ... Mám rád Židy, jsou uctiví a přičinliví, a proto s radostí podávám jejich delegátům tento důkaz své sympatie.“²⁹⁸

Zde je ostatně text rozhodnutí Mehmeta-Alího, s nímž se Židé museli spokojit:

„Bylo nám předloženo vyličení pánů Montefioreho a Crémieux, obsahující jejich přání a očekávání. Byly Nám takové zaslány od veškerého mosaického obyvatelstva Evropy a snažně Nás prosí o propuštění svých souvěrců, kteří jsou zatčeni, a dále žádají o zajištění jejich klidu v důsledku zmizení (!) pátera Tomáše a jeho sluhy Ibrahima. A protože vzhledem k velkému počtu tohoto obyvatelstva nepovažujeme za vhodné jejich žádosti odmítnout, nařizujeme, aby všichni věznění Židé byli ihned propuštěni na svobodu. Dále si přejeme, aby těm, jež opustili své bližní, byla po návratu z útěku také zajištěna naprostá bezpečnost. Každý z nich ať se vrátí ke svému řemeslu nebo obchodu a věnuje se své dřívější činnosti. Chceme, aby byli naprosto bezpeční před každým možným napadáním, atd. ...“²⁹⁹

Tedy všechno, o co Židé usilovali: Svoboda odsouzeným vrahům a umlčení soudu, vnuknuté židovskou všemocností Mehmetu-Alímu. Obnovit vyšetřování případu by bylo ze židovské strany čirým šílenstvím.

Od evropských Židů by po výše itovaném výnosu Mehmeta-Alího bylo projevem obratnosti i zdravého rozumu o celé věci od nynějška mlčet! Avšak ve své vítězoslavné horlivosti dát světu vědět o nevině odsouzených to prostě nedokázali... Jejich hlavní obhájce, Crémieux, který ovšem alespoň slovně vystoupil proti ohavné tradici svých souvěrců, již poměrně krátce poté, roku 1864, začal o bolestném obvinění hřímat:

„Je konec s předsudky země, v které byla před dvaceti lety vznesena proti Židům ohavná pomluva, že prý ve dnech obětování přidávají do svých nekvašených chlebů křesťanskou krev. Jde o pomluvu, již jsme Moses Montefiori a já rozbili před soudem velkého Mehmeta-Alího!“³⁰⁰

Zaslepenější než jejich advokát a s troufalostí, pro niž nám schází výstižné označení, si ortodoxní Židé Francie vůči historiku a ministru, jenž v parlamentě zdůrazňoval pevnost francouzského konzula, dovolili nechutný žert, který nemůžeme čtenáři upřít, protože dokonale charakterizuje styl, slepotu a zarputilost Židovstva:

„Pozoruhodná věc! Ve dnech Roš Hašana se troubilo na šofar v domě pana M., stojícího v sousedství pana Thierse. Velký muž byl udiven a dokonce vyděšen zvláštními a děsivými tóny. Možná věřil, že Bůh Židů po něm žádá složit účet ze svého politováníhodného jednání v záležitosti damašských Židů, a že oběti jezuitů, nadarmo prosící o pomoc francouzského konzula, chráněnce pana Thierse, nyní povstávají zakrvácené z hrobu a volají po pomstě.“³⁰¹

²⁹⁸ Tamtéž, str. 251-254. Zmíněný projev nejvyšší vladařské vůle ovšem anuloval zákonné odsouzení zločinců!

²⁹⁹ Laurent, II, str. 251-255. Soudní akta!

³⁰⁰ „Arch. isr.“, 1864, XXV, str. 519.

³⁰¹ „Univ. isr.“, 1866, II, str. 52.

Avšak monarcha, jehož ministrem Thiers byl, měl v ruce věci, které byly mocnější a nesmrtelnější, než pokřik Jidáše. „Protože všechna akta procesu,“ říká autor díla „Histoire universelle de l’Eglise“, „byla předána francouzskému dvoru.“³⁰²

Pokud se židovskému vlivu, který ještě zesílil po revoluci, nepodařilo postarat se o jejich zmizení, jsou tam dodnes.³⁰³ Kniha, která řečená akta zveřejnila (čtyři roky před nepokoji 1848), tj. čtyři roky před epochou, v níž byl izraelita Crémieux dočasným vládcem Francie, končí slovy, která zde uvádíme:

„Všechny dokumenty procesu se Židy v Damašku, týkající se dvojité vraždy pátera Tomáše a jeho sluhy Ibrahima, byly doručeny ministru zahraničních věcí. Bude tudíž snadné ověřit si exaktnost všech nót, listin i zápisů soudního jednání, jež zde reprodukuje.“³⁰⁴

Čtenář má tedy možnost srovnání, a snad mu Hamontova slova připadnou jako projev rozumného člověka, když říká:

„Jestliže masa národa ve Francii nedokáže akceptovat skutečné motivy zavraždění pátera Tomáše, umím to pochopit. Nelze to však prominout těm, kdo nějaký čas žili v Orientu a stýkali se s Židy, ani všem těm, kteří pobývali mezi orientálními národy,“³⁰⁵ a my okamžitě poznáme i důvod toho všeho.³⁰⁶

³⁰² Rohrbacher, XXVIII, str. 684.

³⁰³ Autorova obava se bohužel naplnila, viz závěr pozn. 275; pozn. překl.

³⁰⁴ Laurent, II, str. 399.

³⁰⁵ *L’Egypte sous Méhémet-Ali*, str. 373.

³⁰⁶ Laurent, II, str. 355-356, mimo jiné říká: „Slova pana ministra zahraničí (Thierse) plně potvrdila, co mnoho tiskových orgánů psalo o poradcích německých států, kteří jednali pod nátlakem početných židovských bankovních domů. Spojili své úsilí proti francouzskému konzulovi, překroutili skutečnosti o celé smutné záležitosti a tím oklamali veřejné mínění ohledně pravé příčiny dvojnásobné vraždy.“

Za zmínku jistě stojí u Laurenta mj. dopis bývalého anglického konzula v Aleppu z dubna 1841, dopis, obdivuhodný svou jasností a určitostí. Viz II, str. 302.

Mezi mnoha skutečnostmi Židy obětovaných křesťanů je zvláště zajímavý případ, kdy se oběti podařilo zachránit z jejich rukou, jak byl vyprávěn panem M. M., od něž se o něm dozvěděl pruský důstojník baron von Kalt. Jde o případ ženy cizího obchodníka, unesené z bezprostřední blízkosti svého muže a naštěstí zachráněné v nejkritičtějším okamžiku. Krvavý obřad již začínal. Žena byla až po pás obnažena a předvedena k dvěma rabinům, kteří mumlali formulky hebrejského rituálu, a řekli jí: „Teď zemřeš!“ Znepokojený manžel svou ženu všude hledal, atd. ... Bližší viz u Laurenta, II, str. 307-313.

Sedmá kapitola

I. Biblické památky. Posvěcené kanibalství

„Vskutku, jedině náboženství Izraele se svým odporem ke krvi a svou nebeskou mírností je schopné zachránit svět před barbarstvím.“

Univers. isr., 1866, XI, str. 490

Tak tedy Židé, přesněji řečeno skutečně ortodoxní Židovstvo, je schopno spáchat nejúkladnější vraždy, o nichž nás informovala historie? K čemu krev? A proč krev křesťanů? Ale necht' k nám promlouvá hlas minulosti nebo současnosti, odpověď zůstává vždy stejná a nemůže se změnit: Je to příslib kultu.

Jakže, cožpak může nějaké náboženství zplodit tak odporný zločin? – Ovšemže, pokud takové náboženství není nic jiného, než snůška absurdní víry a odporných činů, v nichž se kříží kabbalistická pověra Talmudu s pověrami těch národů, mezi nimiž synové Izraele žili. Pak nás nepřekvapuje jinak tak nepochopitelná zloba, neboť u každé bytosti řídí víra její činy. Až po Mojžíšovu a Áronovu hůl národ, jež Kristus vytýkal nejohavnější výmysly a falešné ústní tradice, ustavičně upadal do zahanbujících pověr a výmyslů cizinců. Nejenže vzýval zlaté tele i na samotném úpatí Sinaje, ale neřestné sklony jej vedly k ještě neuvěřitelnějším ohavnostem... Otevřeme-li Bibli, pak tam bez ustání narážíme na nestálost a obludnosti, provázející Izrael ve všech epochách. A v tomto bodě by se také nic nezměnilo, kdyby se tak nestalo skrze Krista, a snad se tedy den i jeho úsvitu již blíží! Do té doby však zůstává v propasti a bezpodmínečně se musí zbavit svých zákonodárců i tajné vlády, aby se mohl znovu pozdvihnout k otcovské náruči svého Boha!

Krev! Krev! Celé potoky jí Izrael prolévá u nohou pohanských božstev, národ, který je nám svými žalostnými učenci líčen jako žijící v duchu monoteismu. Horlivost ke zločinu kvůli náboženství byla opravdu extrémní, protože stránky Písma do nekonečna opakují Boží hrozby za takový zločin, jenž se stal návykem. Otevřeme si Bibli a uvidíme, zda jsou děti opravdu Izraele zvrácené, když krev obětního nože tolik oceňují a ochutnávají.

„Děti Izraele,“ pravil Pán, „nepřestaly jste oddávat se modloslužbě národů, které vás obklopují; střežte se jejich příkladu. Buď uposlechněte mých zákonů, nebo se obávejte mé pomsty.“³⁰⁷

Mojžíš i proroci museli lidu často připomínat přikázání a pohružky. Jen naslouchejme, a chceme-li proniknout do hrůzných tajemství Židovstva, nesmíme opomenout ani jediné slovo Bible:

„Kdokoli z Izraelců,“ říká Jehova, „by daroval Molochovi někoho ze svých potomků, musí zemřít.“³⁰⁸ – Neuzavřete spolek s obyvateli této země a zboříte jejich oltáře. Vy však dál sloužíte Baalovi, berete si dcery Kanáanců za ženy a dáváte své dcery jejich synům.

³⁰⁷ Lv 18,21-25.

³⁰⁸ Lv 20,2-6.

Ano vystavěli jste posvátná návrší Tófetu, která jsou v údolí synů Hinó-mo-va, aby tam ohněm pálili své syny a dcery.³⁰⁹ Hle, já uvedu zlo na Jeruzalém. Tomu, kdo o něm uslyší, bude znít v uších. Vybudovali posvátná návrší, aby Baalovi jako zápalné oběti pálili v ohni své syny. Zničím toto město a nechám jeho nepřátele jíst maso jejich synů a dcer...³¹⁰

Ó, Izraeli, udělal jsi v těch dnech tele a obětoval modle obět', a veselil se nad dílem rukou svých.³¹¹ Požehnán budiž král, který veleknězi Chilkiášovi přikázal vynést z chrámu Hospodinova všechny předměty zhotovené pro Ba-ala, Aféru a veškerý nebeský zástup... Venku za Jeruzalémem na polích kin-drónských je spálili a prach z nich odnesli do Bét-elu.³¹²

Přesvědčujeme se tedy ze svatého textu o ohavnostech zmíněných košeráckých náboženství, užívajících magii rituálů, kterými vždy k revoltě náchylný Izrael zne-tvořil kult svého Boha. Zde jsou to národy Kanáanu, které měly být otci poraženy, a jež i přesto Izrael ustavičně v jejich ohavnostech napodobuje.

„Pojal jsi nenávist k dávným obyvatelům své svaté země, protože páchali to nejhorší a prováděli čáry i bezbožné orgie. Nelítostně vraždili děti, pojídali lidské maso i vnitřnosti a krev při hodech v kruhu zasvěcenců.“³¹³

Protože se však zde ve světě všechno neustále mění, musí i pověra uposlechnout této nutnosti a nezůstat nehybná ve svých formách. Hledejme tedy, kde nám samo Písmo svaté podává příběh židovské pověry i klíč k němu, podívejme se, zda nábo-ženství ortodoxních talmudistů je opravdu vírou starou modloslužbou nakažených Židů, požadující smrt člověka a předepisující požívání lidského masa a krve!

II. Krev! K čemu?

Právě jsme si ukázali, že jistí talmudští Židé zabíjejí křesťany a s horlivou svě-domitostí shromažďují jejich krev. Století za stoletím to uznávalo mnoho ortodox-ních Židů. Pokud jde o mne, říká orientální a na křesťanství obrácený rabín, znám jejich tajemství. Odříkám se jich, a zveřejňuji je na základě spolehlivých důkazů. Slyšme tedy:

Tajemství krve rozhodně není známo všem Židům a jsou do něj zasvěceni pouze někteří rabíni neboli chachamové, zákoníci a farizejové. Jsou jeho věrnými strážci a náhled do posvěcené vraždy nám musí umožnit tři pohnutky: 1. neúprosná nenávist ke křesťanům, jež vraždu ukazuje jako nejzáslužnější dílo; 2. skutky pověry a ma-gie, u Židů vždy obvyklé, pro něž je krev nezbytností; 3. strach rabínů, že by Kris-tus přece jen mohl být mesiášem! Proto také chovají pověřčivou naději, že se mo-hou zachránit pokropením křesťanskou krví.

Snažit se zdůrazňovat nenávist Židů ke křesťanům by jen znamenalo ztrácet čas vysvětlováním naprosté očividnosti. Avšak židovská pověra, jejíž prameny si zde

³⁰⁹ Sd II, 2.11.17; III, 6-7.

³¹⁰ Jr 7,13.32; 9,3.

³¹¹ Am 5,25; Lv 18,7; Sk 7,39-44.

³¹² II. Kr 23.

³¹³ Sir 12,3.

chceme ukázat, je již méně známá než zmíněná nenávist.³¹⁴ Je to například obyčej, že o svatebním izraelitském večeru po přísném půstu snoubenců rabín oběma předloží vařené vejce. Sůl je zde nahrazena popelem ze spáleného plátna, do něhož byla přimíšena krev křesťana, který padl pod obětním nožem. Zatímco novomanželé pojídají vejce s krví, recituje rabín několik veršů, udělující schopnost podvádět křesťany a vykrmovat se na jejich účet.

Při úmrtí Žida bere rabín vaječný bílek, smíšený s několika kapkami krve umučeného křesťana, pokropí jím srdce mrtvého a recituje Ezechielova slova: „Vylévám na vás vodu čistoty, a vy budete očištěni.“ – 9. července, ve výroční den zkázy Jeruzaléma, si Židé potírají čela popelem, smíšeným s křesťanskou krví, a pijí týmž popelem osolený čaj. Nazývá se to Seida-amaphseïhas. A konečně když se přiblíží svátek Pessah, musí Žid – poté, co proklel Krista a všechny svaté – pojíst kousek nekvašeného chleba o velikosti olivy. A takový chléb, zvaný ephikoïmon, je rovněž s dodatkem křesťanské krve. Ostatně o svátku Purim na upomínku svého utlačovatele Hamana se Židé snaží zabít křesťana. Když se jim to podaří, pak rabín z křesťanské krve, mouky a medu uhněte trojúhelníkové kousky pečiva. „Pokud má rabín křesťanské přátele, pošle jim řečené pečivo darem! Nazývá se to mesloï-monnes.“

Takové je jejich obvyklé konání, a my bychom si měli povšimnout, že v noci o svátku Purim jenom zřídka potkáme Žida, který by se dokázal ovládat, být pánem sama sebe. Při této příležitosti se pokoušejí o únos křesťanského dítěte, které drží v zajetí až do svátku Pessah, aby se poté zmocnili krve umučeného křesťana. Trojúhelníková forma chlebů, užívaných ke svátku Purim, má souvislost s křesťanskou vírou v svatou Trojici, a vmíchaná krev znamená výsměch mystériu trianglem symbolizované víře.³¹⁵

Výše jsme již zdůraznili zvláštní skutečnost, že třetím motivem, který Žida nutí k obyčejí požívání křesťanské krve, je podezření rabínů, že by „Kristus mohl být skutečným mesiášem“. Řečené podezření je tak silné, že vzrostlo ve víru, avšak nezrotná pýcha jim brání jejímu následování. Během obřízky přidává chacham do poháru vína ke kapce krve z obřezávaného dítěte také kapku křesťanské krve a pak mu ze směsi nalévá trochu do úst. Podle svérázného výkladu slov proroka si Židé představují, že pokud by měla být obřízka neúčinná, „bylo by možné dítě zachránit pomocí krve umučeného křesťana, která se jako v případě Krista vyronila při Jeho utrpení“.³¹⁶

„Na důkazech židovských bludů jsem ukázal,“ říká mnich a bývalý rabín, „a také jsem zveřejnil tajemství, která se nenacházejí v žádné jejich knize.“ – A skutečně o obyčejí zabíjení křesťanů a shromažďování jejich krve nikde nečteme. „Otcové a rabíni předávají příslušné předpisy jen ústně svým synům, které zapřísahají nejhroznějšími hrozbami, aby tajemství střežili i před vlastními budoucími ženami, protože by propadli nepředstavitelným trestům.“

³¹⁴ Je snad nadbytečné opakovat, jak velký prostor zde ponecháváme četným výjimkám, protože vždy musíme mít na mysli, jak široce je dodnes rozšířena moc tradiční pověry i mezi civilizovanými národy.

³¹⁵ *Ruine de la religion hébraïque*, od exrabína, 1834. Rabínova slova se týkají hlavně orientálních Židů, tj. nejméně změněných. Viz také Laurenta, II, str. 378.

³¹⁶ Tamtéž.

Ve třinácti letech dostává Žid upevněný na hlavu jakýsi hranatý roh, zvaný tiphilim, symbol síly.

„Když mi můj otec tiphilim nasazoval, odhalil mně tajemství krve se slovy: „Až se oženíš a budeš mít třebas i hodně synů, odhalíš toto tajemství jen nejchytřejšímu z nich. Dej si pozor je prozradit své ženě! Nikde na zemi bys ne našel klid, a to ani tehdy, kdybys měl přijmout křesťanství. Všechna neštěstí světa na tvou hlavu, jestliže bys zradil!“³¹⁷

O čem nás zde konvertovaný rabín ujišťuje, máme potvrzeno ze všech stran, i ze všech dob. Je prokázáno, řekl již dříve Tomáš z Catimpré, že Židé v některých provinciích losují, které jimi obývané město nebo vesnice má dodat křesťanskou krev svým souvěrcům v jiných zemích. Učený a před nedávnem konvertovaný rabín mě ujistil, že jeden z jeho souvěrců na úmrtním loži řekl následující proroctví: „Vězte, že vás z ostudné choroby nemůže vyléčit nic jiného, než požití křesťanské krve.“³¹⁸ Ostatně stačí poslechnout si jeden pramen za druhým, abychom neslyšeli nic, než chválu znamenitého účinku této krve: staví krevní výrony, oživuje manželskou lásku; ženy, které ji požívají, zbavuje potíží jejich pohlaví, ulehčuje porod, slovem je pro Židy univerzálním lékem, a ti, kdo si jej zabitím křesťana opatří, tím jen naplňují jeden z největších příkazů obětních zákonů.³¹⁹

Nakonec se tradiční pověra smísila s učením magie, jehož dogmatem je kabbalistická, v Talmudu rozšířená doktrína, vyžadující ustavičně lidskou krev. „A reputace synů Jákobových, otců okultních nauk, byla tak veliká,“ říká kabbalista Eliphas Levi, „že tento recept (jistého Gilese de Raiz) je vypůjčený ze starých hebrejských knih, které být obecně známé, by Židy vystavily prokletí celého světa.“³²⁰

Pokud tyto věci nejsou pouze nedůstojné pomluvy nebo dokonce lži, pak taková dogmata musejí mít za následek vraždy. Oficiální spisy o výsledku vražd pátera Tomáše odhalují nevěřícímu Evropanu našich časů právě tajemství jednoho z nejhorších zločinů.

„Co se dělá s krví?“ ptá se francouzský konzul obviněného S. – „Užívá se na fath-ir (tj. svátek nekvašených chlebů).“ – „Odkud víš, že se k tomu používá?“ – „Ptal jsem se, k jakému účelu se krev prolévá, a bylo mně to tak řečeno.“³²¹

Poté se paša obrátil na Žida D.: „Proč jste pátera Tomáše zabili?“ – „Abychom dostali jeho krev. Nashromáždili jsme ji do bílé láhve, zvané kalabileh, kterou jsme pak nechali u chachama A. Krev byla nezbytná k výkonu našich religiózních povinností.“ – „K čemu se krev u vás užívá?“ – „Jako přísada do nekvašeného chleba.“ – „Rozděluje se krev věřícím?“ – „Veřejně ne, dává se vrchnímu chachamovi.“ – „Proč jste ji neuschovali u sebe?“ – „Obyčej žádá, aby krev zůstala u chachama.“

Otázka na chachama A.: „Kdo vám předal krev?“ – „Chacham J. se s A. i ostatními dohodl, že obstará láhev krve, načež mě o tom řečený chacham in-

³¹⁷ Tamtéž, Laurent, II, str. 378-393.

³¹⁸ Thomas de Catimpré, *De vita instituenda*, III, kap. XXIX, art. 23.

³¹⁹ Viz *L'Eglise et la Synagogue*, str. 314; Rohrbacher, XXII, str. 261.

³²⁰ Antikatolický spisovatel Eliphas Levi, *Histoire de la magie*, 1860, str. 289.

³²¹ Laurent, II, str. 34-35.

formoval. Brzy jsem od A. dostal zprávu, že již mají vhodnou osobu k zabítí a odebrání krve, a řekli mi: „Protože jste z nás nejrozumnější, odnese ji chachamovi J.““

„Pověděli vám u chachama J., že poslal krev i na jiná místa?“ – „Chacham mi řekl, že ji musí poslat do Bagdádu.“ – „Přišly odtamtud nějaké dopisy, které by krev požadovaly?“ – „Ano, chacham J. mi to řekl.“ – „Je pravda, že ho-lič při vraždě pátera držel?“ – „Ano, byli tam nad ním všichni, také S. i sluha M.“ – „Bylo rozhodnuto pátera zabít?“ – „Chacham J. nám sedmi pravil, že krev nezbytně potřebuje k svátku nekvašených chlebů, a protože je páter ustavičně v židovské čtvrti, bude snadné jej pod nějakou záminkou nalákat, zabít a odebrat mu krev.“

„A proč je krev nezbytná?“ zeptal se představitel zákona rabína A., „přidává se do nekvašených chlebů a dává všem jíst?“ – „Je obvyčejem, že pro nekvašené chleby nezbytná krev není pro lid, nýbrž jen pro osoby horlivé v zákonu. Chacham J. zůstává v předvečer svátku u pece. Ti nejzbožnější mu tam posílají mouku, z níž se chléb připravuje. Chacham sám uválí těsto, aniž by kdo věděl, že do něj přidává krev, a pak chléb rozesílá těm, kteří mu přinesli mouku...“

„Vaše odpověď nám dostatečně nevysvětluje, jak může být dovoleno požívání krve.“ – „To je tajemstvím vrchních chachamů; jen oni znají tuto záležitost. My víme pouze to, že se krev ne vždy mísí do těsta, mnohdy stačí ji ten- ce namazat na chleba.“

To nám dovoluje porozumět slovům Ben-Noudové, proslulé Židovky, která do- svědčuje náš vynikající znalec a cestovatel v Orientu, hrabě Durfort-Civrac. Z jeho listu francouzskému konzulu Ratti-Mentonovi připomínáme:

„Tou dobou sedmiletá, v Aleppu narozená Židovka Ben-Noudová, uviděla pod střechou domu svých příbuzných v Antiochii dva za nohy pověšené krvá- cející chlapce. Vyděšena takovým pohledem plačky utekla. Její teta jí řekla, že děti byly tak trestané za ‚nezpůsobnost‘. Později mrtvoly zmizely, ale ona přesto našla velké mosazné vázy, jež Arabové nazývají laghen, plné krve.³²²

O osm let později (1834) byla v Tripolisu svědkem, jak Židé vylákali starce na skryté místo a tam za prsty u nohou pověsili na pomerančovník, kde oběť takto nechali několik hodin. Když byl stařec již blízky smrti, prořízli mu Židé hrdlo košeráckým nožem a nechali tělo viset tak dlouho, až všechnu krev nachytali do misky. Ben-Noudová se posléze dozvěděla, že tělo dali do bedny a vhodili do moře. Kromě toho mně sdělila, že Židé míchají krev do nekvaše- ných velikonočních chlebů (mossa, tj. macesy) a ty se potom nazývají mossag- uésira, tedy krvavé macesy.³²³ Podobně jako ty první, obsahují i druhé pří- měš lidské krve, ale jen málo, aby těstu dodaly chuť. Židé tyto chleby požívají během sedmého dne svátku Pessah; mossu však užívají, jenom když jim chybí mossag- uésira.

O svátku předcházející noci se ukřižuje kohout, a je pouze málo rodin, kte- ré by to nedělaly. Kohoutem se tlouče o zeď a trýzní se všemožnými způsoby;

³²² Tamtéž, II, str. 45, 58, 319, 323.

³²³ Guesira znamená v syrské arabštině také „zabít“.

každý z přítomných jej bodá ostrým předmětem. ... A to všechno za hlasitého veselí.

Minulého roku proběhla podobná barbarská ceremonie v domě pana Belliera, v němž bydlela rodina muže, Ben-Noudová a jeden rabín. „Ale Židům by bylo mnohem milejší, kdyby namísto kohouta mohli obětovat křesťana! Mají dva svátky, během nichž křesťany proklínají, a právě nejbojácnější Židé dávají při tom najevo nejdivočejší nenávist a krutost.“³²⁴

V těchto úděsných skutečnostech vždy vidíme jeden a tentýž záměr, ať se obětuje křesťan, kohout, tele nebo i jiné zvíře. Jinak řečeno, příslibem kultu je vražda, smrt křesťana, požití krve, a po náhradní oběti sahá obětující jen tehdy, když je nemožné zmocnit se skutečné oběti. Proto se nám automaticky znovu vybaví v paměti výše citovaná slova:

„Tragický konec pátera Tomáše nevyvolal v Egyptě žádné ohromení, protože tamní obyvatelé jsou přesvědčeni, že Židé občas zabíjejí křesťanské otroky a odebírají jim krev, kterou poté přidávají do nekvašených chlebů. Když potomci lidí, kteří ukřižovali Ježíše Krista, nemohou koupit v křesťanství narozené dítě, říkají Egyptané, pak vyberou tučnou ovci a jeden po druhém do ní bodají v nárazce na smrt Spasitele.“³²⁵

Přestože jsou tato slova naprosto jasná a je zde bezpočet faktů ze všech dob i zemí, i když jsou případy až do nejmenších detailů historií pečlivě zdokumentovány – Žid všechno popírá! Zapírá se stejně nepochopitelnou zatvřelostí, jako popírá lichvu s vytrvalostí, která mu přikazuje popřít všechno to, co mu ostatní lidstvo přičítá jako naprostou očividnost. A co tento člověk, kterému Talmud dělá ze lži zásluhu, staví proti horám svědectví a důkazů? – Slovo Žida! Můžeme se s ním však spokojit? V každém případě je naší povinností nechat jeho slovu zaznít a podrobit je poté kritice. Tak tedy slyšme:

„Mezi mnoha údajnými únosy křesťanů izraelity, jak bylo obyvatelstvem Orientu v posledních dvou stoletích často tvrzeno za hrozného pronásledování jako důsledku takových obvinění, nebyl žádný, kdo by ať cestou zákona nebo soudu mohl zjistit jedinou vraždu, spáchanou izraelity. ... Ba právě naopak – z tisíce okolností a historických skutečností lze jasně konstatovat, že šlo o nedůstojné pomlouvání tohoto nešťastného národa, ať už z předpojaté zlovolnosti či slepého fanatismu ve snaze zakrýt jiné, skutečně spáchané zločiny.“³²⁶

„Dokonce i v současnosti se mnohdy opakuje blud, že prý k svátku Pessah potřebujeme křesťanskou krev. Nezapomněli jsme na smutnou událost v Saratovu, nezapomněli jsme ani, že v Rusku byla rozšiřována francouzská brožura, určená k prokázání užití krve během svátku Pessah a tím ovlivnění kolísajícího přesvědčení soudce. A také si vzpomínáme, že jen před několika málo lety během voleb se jistý obskurní právník opovážil v provinčním listu nám

³²⁴ Hrabě Dufort-Civrac, II, str. 320-325. Podobné obřady a proklínání, jichž Židé užívali již před Theodosiem, nalezne čtenář ve velkém díle *Traité de la police*, I, str. 280; Baronius, *Annales*, XXVI, str. 139.

³²⁵ Hamont, str. 367. „Kdo by se chtěl dozvědět více,“ říká Laurent, „měl by si přečíst kapitulu XXXIII díla lékaře Paola“, část II, str. 382.

³²⁶ „Arch. isr.“, 1867, XIX, str. 890-891.

vmést do tváře takové obvinění. Nemůžeme tedy uvěřit, že toto obviňování je již provždy pryč; podle všeho jen spí a možná se jednoho dne zase probudí. Proto je musíme nadále potírat.“³²⁷

„Má slova byla pro moje souvěrce posvátná,“ říká židovský advokát Crémieux, „protože byla slovy muže, jenž od Mehmeta-Alího dosáhl svobody pro neprávem z rituální vraždy pátera Tomáše obviněné bratry...“³²⁸ A skutečně, „je-li na světě opravdu nešťastný národ, pak je to židovský. Osmnáct století žije rozptýlen po zemském povrchu a není pronásledování, týrání a utrpení, které by nemusel na sobě snášet“.

„Revoluce roku 1789 však zatočila s barbarským předsudkem, a provoláním rovnosti mezi lidmi³²⁹ skoncovala se smutnou situací Židů.“

„Všechny evropské národy následovaly její příklad, pouze někteří fanatici, ostuda našeho století a civilizace, nadále ze sebe dělají nástroj hrozného pronásledování. A nebojme se to zopakovat: Mezi bajkami, šířenými k podněcování nenávisti vůči Židům, by byla nejhlupejší a nejsměšnější – nebýt ovšem také nejpodlejší – právě ta, která je obviňuje z užívání křesťanské krve k pečení nekvašených chlebů.“³³⁰

Takového druhu je tedy židovské popírání, a my přenecháváme soud největší autoritě dějin a filosofické jistotě, kterou kdy zrodilo lidské svědectví.

„Člověk, který mluvil o židovské věci, lhal,“ říká Žid, „pokud není sám Žid nebo obhájce Židů. Žádná skutečnost dosud nikdy nedoložila užívání křesťanské krve. Pochybovat o tvrzení Izraele znamená prohlásit se za fanatika!“

My objektivně připouštíme, že byly roztroušeny také mnohé pomluby o Židovi, nicméně nemůžeme příliš žasnout nad nespravedlivostmi, které snášel, protože jeho nepřekonatelná drzost a charakteristická zarputilost v popírání všech zločinů před veřejností v čele s lichvou jsou právě tím, co doslova provokuje všechna podezření i pomluby. Přenechme však posouzení kritikům a dejme slovo Izraeli, zastoupeným jedním ze svých nejproslulejších rabínů:

Židovský kazatel, rabín ve výkonu svého úřadu, říká nám „Univers israélite“, se „mocně pozdvihl proti religióznímu fanatismu v židovském národě“... Když pak „vyprávěl nejabsurdnější a nejpodlejší věci, které se přičítají Židům v Haliči, nakonec dodal: „Slyšíme žaloby na pronásledování, jež Židé vytrpěli, ale předem chválím člověka, který nám ukázal děsivý obraz židovského fanatismu““.

A kdo je „tím žalobcem, udavačem a pomlouvačem našich bratrů, kdo proti nim podněcuje nenávist a opovržení národů? Říkáme to s bolestí, ale je jím proslulý dr. Adolph Jellinek, kazatel ve Vídni! Jak si pak ještě můžeme stěžovat na cizí národy, když vidíme kazatele naší svatyně, pastýře Izraele, jak své stádečko tepe jedovatými a smrtícími zbraněmi pomluv a udavačství?

³²⁷ „Arch. isr.“, 1867, II, str. 78.

³²⁸ „Arch. isr.“, 1867, I, str. 16. Necht' rozhodne sám čtenář, který četl procesní akta i slova rozhodnutí (fermanu) Mehmeta-Alího!

³²⁹ Provolala morální rovnost? Rovnost talmudistů s vyznavači evangelia, což tedy znamená rovnost Evangelia a Talmudu? A také, jakým právem revoluce takovou rovnost provolala?

³³⁰ „Univ. isr.“, 1867, I, str. 34-35.

Národy, které náš život i dílo sledují, na štěstí již poznávají falešnost podlých obvinění falešného židovského kněze, a nevěří na vraždu křesťanů o našem svátku Pessah“.³³¹

Židovský tiskový orgán, vystupující proti služebníku kultu, proti proslulému rabínovi, jehož výmluvnost předhazuje Židům zločiny z nenávisti, sice tvrdí, že národy již nevěřejí na vraždy dětí vyznavači Talmudu, avšak zapomíná, že ještě docela nedávno potvrdil pravý opak spolubratr „Archives israélites“. Udrželo se snad toto obvinění osmnáct století v nejdůležitějších a nejcivilizovanějších zemích bez jakéhokoli opodstatnění jen jako pouhá klamná představa národů? Řečená výtku však platí pouze Židům čisté ortodoxie, ostatní se od takového zločinu odvracejí s odporem...

³³¹ „Univ. isr.“, 1868, VI, str. 241-243. Povšimněme si, že zmíněný židovský rabín nám říká to, co vidí, co se děje před jeho očima, zatím co list „Univ. isr.“ popírá, o čem sám neví!

Třetí část

Osmá kapitola

I. Cesta Žida. Západní ortodoxie

Ze všech koutů Evropy se ozývá volání – a je to nový fenomén –, že činy ohlašují viditelné morální zlepšení, že se Žid mění, přeměňuje! V jakých hranicích je realita? – Uvidíme, ale necht' už je ta změna jakákoli, co znamená pro nás? Ukazuje nám, že u Žida probíhá proměna víry, že se hroutí rabínská tradice a že jsme svědky nečekané podívané, divu morálního pokroku u Žida.

Co však chceme především sledovat, nejsou důsledky neočekávané skutečnosti, nýbrž samotná věc, tj. obrovské změny, neuvěřitelná revoluce, kterou dokázalo několik málo let ve víře Židů, tedy krok, jenž ji náhle vzdaluje talmudskému zdroji, z něhož byla až dosud výhradně čerpána. Jde ovšem také o nestejný krok v různých zemích, obývaných syny Jákobovými...

Vzhledem k řečenému jevu nám záleží na zjištění, co jsou Židé a čím mají být ti to lidé, u kterých ještě včera byla jejich národnost podmíněna výhradně náboženstvím. Není snad zvláštní vidět, jak se v jediném okamžiku rozkládá takový národ, a to i přesto, že je ve svém jádru udržovaný přísně omezující ortodoxií, a náhle se přetváří na nepravé ortodoxní věřící, věroučné fanatiky pokroku, ve volnomyšlenkářské filosofy, tedy na částice, u nichž se přervané pojítko dá nahradit už jen tmelem rasy, potomstva, krve!

Z pevného jádra čirých talmudistů, této primitivní a antické kategorie, z které se ještě nedávno skládalo celé Židovstvo, jsou nyní nevěřící nové školy a separování noví věřící. Ještě včera a přímo před našima očima (1827-1844) jednali talmudští Židé v našich městech se svými ženami jako s nejnižší stojícími tvory, vyháněli ze svých domů všechny nereligiózní učitele, kteří nechtěli mladé žáky učit monstrózním nechutností Talmudu, a jejich děti, poslušné učení svých otců, dychtivě očekávaly příchod mesiáše, připravené podpálit na jeho počest Štrasburk.³³²

Pokud změněná a obnovená ortodoxie již nemá být starověkou, pak ji uvítá naše upřímné blahopřání! Avšak přes popřání k tomu, čím přestali být, musíme se ptát po jasné ideji podoby, v které se nám dnes ukazuje, musíme správně zvažovat pro a proti.

K nekonečnému skandálu „l'Univers israélite“, tiskového orgánu umírněné ortodoxie, která si však dál zachovává nároky na nedotknutelnou čistotu svých doktrín, proslulý rabín Jellinek zvolal:

„Dokonce i v našem století téměř neexistuje jediný člověk, jenž by při podporování pokroku k dobru Židů na sobě nepocítil zuřivost židovského fanatismu. Slyšíme nářky na pronásledování Židů jinými národy, ale ještě nebyl napsán žalozpěv, který by vylíčil, jak zbabělí členové Židovstva ponížovali nejlepší muže svého národa. Religiózní nenávist... se s tasenou dýkou staví před

³³² Viz níže v textu, kapitola Židovský mesiáš. Pozn. editora českého překladu: Svého mesiáše opravdu nečekají, protože již přišel. Podle výroku velké židovské autority je „Izrael sám sobě mesiášem“; tedy šlo pouze o změnu taktiky v souladu s mocí, kterou si již Židé všude zajistili. A ti mezi Židy, kteří dál hájili již nepotřebnou ortodoxii, prostě jen nepochopili, kam již světovládné všežidovské zájmy mezitím dospěly.

bránu výchovy, nenávisť, stejně tak nepřístupná rozvážnému projednávání, jako každý náboženský fanatismus.“³³³

Skutečně, časy se mění, dokonce i pro Izrael ... jaký to div! Dříve triumfovala autorita Talmudu nad autoritou Mojžíše, a Talmud vítězil nad Bibli. Ale nyní, říkají nám chlubitivě muži židovského pokroku, jenom pohleďte, jak víchř svobody rozhání nehybná mračna ortodoxie. A tím více se chtějí „ti, kteří si říkají reformovaní, jedním rázem zbavit všech okovů, a Talmud, který se od samého počátku těšil bezvýhradné autoritě“, se tu náhle vidí být „opovrhován a odvržen“, ³³⁴ činěn odpovědným za všechna dřívější utrpení židovského národa.

Když je nám kniha předložena jako Boží, pak jediný blud, jediná poskvrna v ní nedokáže odradit od lidské slabosti nebo lži. Avšak musí žít, a tiskový orgán pokulhávající židovské ortodoxie, „l'Univers israélite“, jemuž veřejnost svěruje nářky a stížnosti, již nadále neoznačuje za správné důsledky konečně viditelné abnormality. Nelze se potom divit, že podle vlastních slov neortodoxních Židů „oslabení religiózního vědomí vypudilo z obce všechen izraelitský život, a i mimo obec připouští tvrzení, že židovství již není náboženstvím, nýbrž pouze archeologickou studií, zastaralou, mrtvou věcí!“

Proto je Židovstvo pouhou zdechlinou, a Izrael se marně snaží ji oživit a zahřát starou láskou. Domýšlivost u něj vítězí nad vírou, a mezi rozpolcenými bratry je od toho, kdo si zachoval zbytek ortodoxie, slyšet trpká slova o mužích pokroku, kteří „na rozdíl od prosté loajality se nechávají nazývat pány a vládci Židovstva, a dávají najevo do očí bijící opovržení ke všem jeho zákonům... když místo toho, být strážci Jeruzaléma, žijí v táboře pohanů!“³³⁵

Je tedy notorický případ, že nejen v liberálních centrech Evropy „není antický kodex Mojžíše, ani přísně ortodoxní Talmud po chuti většiny“, ale že dokonce pouhý stín ortodoxie je mnoha tisícům izraelitů trnem v oku. Nám postačí konstatovat, „že se ukazuje velký rozkol mezi reformovanými a přísně pravověrnými všech odstínů“. ³³⁶ A byť se i oba tyto proudy mohou spolu jen těžko snášet, přesto planou horlivostí pevně a vysoko třímat korouhev Židovstva! Proto vidíme jejich síly vždy sjednocené v boji za všežidovské zájmy, např. „společně se starat o postavení přepychové synagogy v Pešti“. ³³⁷ Půjde sice o pohřebiště, obklopující korupci božího zákona, ale nádhera vnějšího vzhledu bude svědectvím bohatství a moci vyvoleného národa.

Oba otřesené sloupy židovského národa se tedy spojují v úsilí dodat svému kultu reprezentativní vzhled. Reformisté chtějí zcela vyhubit nepravou ortodoxii a svolat synodu, ale instinkt zastánců Talmudu se vykroutil z nastražené smyčky:

„K čemu synoda, bratři? Sjednocení by bylo jistě žádoucí, toho vám nikdo neupírá. Ale může se uskutečnit? Zde jsme na rozpacích, protože místo sjednocení může snadno přijít ještě větší nejednotnost, a my bychom se mohli rozejít s ještě větší zatrpklostí než dříve.“

³³³ VI, 1868, str. 242.

³³⁴ „Arch. isr.“, 1867, XII, str. 242.

³³⁵ „Univ. isr.“, 1866, XII, str. 538-539.

³³⁶ „Arch. isr.“, 1866, str. 563.

³³⁷ Tamtéž.

Každý ví, že sjednocení, pro které naši muži pokroku předstírají tak pěknou horlivost, je pouze ‚pastí, nastraženou dobré víře většiny‘. Avšak to, co chtějí, se rovná ‚zrušení všech zákonů o sabatu, atd. A kdo ví, možná půjdou tak daleko, že budou chtít příště jediným škrtem pera pánů delegátů odstranit také obřízku, boží pečeť, kterou nosíme na svém těle. Takové jsou naděje strany, naléhající na synodu, která se cítí být v postavení otevřeně je předložit‘.³³⁸

„Jaké neštěstí pro Izrael,“ volají na tato slova stoupenci polovičatých reforem, „Jaké neštěstí, že se naše království štěpí.“ My jsme „pro jedny zastánci volnomyšlenkářů, druzí v nás vidí nedůsledné liberály...“³³⁹

Jestliže je Talmud pro Židovstvo metlou, pak zfalšovaná ortodoxie, ba dokonce samotná reforma, jí není o nic méně. A jak nás ujišťuje páter Ratisbonne, kněz izraelské krve, je skutečností „každodenní úbytek této kategorie, neboť neroste mladými lidmi, a navíc je v ní mnoho ignorantů a pokrytců“.³⁴⁰

„Rádi si říkají přísně pravověrní,“ říkají „Archives israélites“, „a jejich zásluha spočívá jen v slepém, mnohdy i bez skutečné víry konaném dodržování dobrých nebo špatných obyčejů, které nám zanechal středověk. O nich prorok pravil: ‚Oči máte, a nevidíte!‘“³⁴¹

Lidé nepravé ortodoxie Západu, včera narozené a dnes již minulé, jsou při tom prvními, kteří se navzájem častují trpkými slovy. Ale nejen ve slovech, nýbrž i v činech se ukazuje, jak evropští Židé tuto pochybnou ortodoxii přijímají a posuzují.

Místo francouzského velkorabína se uvolnilo... Byli jmenováni kandidáti a před urnou se nacházeli dva konkurenti nejvyššího stupně západní ortodoxie i reformy. Prvním byl velkorabín z Kolmaru, Salomon Klein. Druhý, volnomyšlenkář, se jmenoval Isidor. Rozpoutal se divoký boj.

„Jedná se o filosofii? O teologii? Klein je znalec Talmudu. Jde o vědu? Klein je klasický učenec.“ – Klein se velikostí svého charakteru zdvihal vysoko nad ostatní; nebyl z těch, kteří se sníží k „přizpůsobení Tóry (božího zákona) duchu doby“, on chce „myšlenky doby přizpůsobit době. Stonáme na nedostatek takových lidí“.³⁴² Buďme šťastní, že slyší na náš hlas.

Náš hlas! Pryč s těmito muži! – odpovídají stoupenci reformy: „Každá kandidatura, která by nás chtěla navrátit ke starému systému zarputilé kasuistiky a talmudských bludů je překážkou budoucnosti Židovstva a musí být odstraněna.“³⁴³

Jaké je však novátory napadaného ortodoxního smýšlení mravní vědomí tohoto doktora? Měl sice nepřátele, ale „mírností svého charakteru, pokojností a snášenlivostí si získal srdce všech!“ Ale nejen to, „Židovstvo horního Porýní je pod jeho

³³⁸ „Univ. isr.“, 1868, VIII, str. 358-359.

³³⁹ „Arch. isr.“, 1867, XX, str. 915.

³⁴⁰ *Question juive*, 1868, str. 12.

³⁴¹ „Arch. isr.“, 1867, X, str. 446. „Ještě méně,“ říká tentýž list, „se zabýváme těmi, kteří se považují za reformátory a nenásledují žádné jiné náboženství, než takové, jež jim umožňuje radovánky, naslouchání hlasu své žádostivosti...“

³⁴² „Univ. isr.“, 1868, V, str. 496.

³⁴³ „Arch. isr.“, 1868, XII, str. 533.

pevným vedením jedním z nejlépe prosperujících ve Francii, ba možná i v celém světě.³⁴⁴

Byl zvolen Isidor 22 z 25 hlasů. Nepravá ortodoxie tedy byla ve volbách zastoupena třemi proti dvaadvaceti hlasům. Hotové neštěstí!

Je tomu tak, že názor se přeměnil v akt veliké výmluvnosti. Vedle mnoha apoštolů může Salomon Klein disponovat velkou moudrostí, ale nevyhnutelná realita jej zatratila: Civilizaci již poněkud dotčený Žid v něm vidí ztělesnění farizejské tradice, zastávce Talmudu, zákoníka, který se i v 19. století odvažuje halit rouchem nejprísnejší pravověrnosti!

II. Reformování

Když sami Židé ve svých tiskovinách říkají, že své znalosti nám chtějí i sdělovat, je to jedním z nejdůležitějších bodů našeho zkoumání. Proto se budeme zabývat jejich slovy i životem, a ptát se, kdo jsou potom ti, kteří se označují za muže reformy a pokroku.

„Nehybnost není ani právem, ani předností člověka. Pojit minulé se současným, a přiměřeným zdokonalováním připravovat budoucnost, to je tajemství setrvalosti a stálosti víry. Již půl století jsme i přes pokřik a protesty tzv. ortodoxie svědky mnoha změn. Uvedeme si alespoň některé: Výchova děvčat, kázání v národním jazyce, atd., a to ještě zdaleka nejsme na konci plodných přeměn. Je třeba zůstat neústupný, soudí ti, kdož říkají, že religiόzní zákon stojí výš, než rabíni a konzistoře.³⁴⁵

Reformisté se velice snaží zamlčovat reformy, jež židovské víře zasazují smrtelný úder. Ale také jsme již viděli, že považují Talmud za pouhou archeologickou relikvii. Pokud je však do kabinetu kuriozit vykázaný religiόzní kodex vyřazen, co potom zůstává Izraeli jako religiόzní kniha? Bible, zázračné dílo, jehož věrnými strážci až dosud byl? – Ne, my jsme již poznali pravý opak! Zde je soud: „Pro izraelity není Bible dílem vědy, ani historie.“³⁴⁶

Lze vůbec ještě zřetelněji formulovat myšlenku, že žádná svatá kniha, žádná víra, žádný pozitivní zákon nenavazuje na Boží slovo, zjevené národu, který se považuje za vyvolený? Jsme vděční za vysvětlení, které nám dávají následující slova:

„Náboženství není v našich očích nepoddajnou formou ... je živoucí bytostí, vždy zdokonalitelnou a s kořeny, jež se nemají odříznout, ale s nezbytnou pomalostí se dají obnovit.“³⁴⁷ Ještě nikdy se svět nezabýval silněji „religiόzní“ myšlenkou, než v našich časech ... a Židovstvo nemůže zůstat stranou tohoto hnutí. A díky šťastné přednosti své organizace neobhazuje ani mystéria,³⁴⁸ ani

³⁴⁴ „Univ. isr.“, 1866, III, str. 133.

³⁴⁵ „Arch. isr.“, 1866, XIX, str. 835.

³⁴⁶ „Arch. isr.“, 1866, XIV, str. 643, a tisíce dalších výroků.

³⁴⁷ „Arch. isr.“, 1866, XX, str. 879.

³⁴⁸ Nic nemůže být falešnější! Může existovat větší absurdnost než náboženství bez tajemství, náboženství, kde je člověku dáno pochopit Boha. Chápat Boha, tedy jej v sobě obsahovat; člověk, omezený tvor, by v sobě zahrnoval nekonečno, pokud by rozuměl Bohu, což by bylo asi totéž,

kněžskou kastu. Spočívajíc na rozumu a schopná díky svému vysoce morálnímu charakteru probouzet talent rasy, který tak pěstovala, musí mosaická víra v současnosti zaujmout místo, jež jí právem náleží.“³⁴⁹

Takového místa se mosaická víra zmocní, aniž by však urazila ostatní náboženství, a také nám ukáže jediný prostředek k usmíření nepřátelských kultů. Zde je:

„... proto se již ani Mojžíšovi, ani Ježíšovi nepřisuzuje to, co náleží předchůdcům i nástupcům pokroku doby. Především je nezbytné oddělit každou víru od jednotlivých dogmat.“³⁵⁰ Necht' už je praktikování naší víry, naše slova i činy jakékoli, „jsme vždy posuzováni zvenku jenom podle zvyklostí pevně organizované církevnosti, o které nám podává důkaz křesťanství. My jsme naopak typem religiózní demokracie a každý z nás je nejvyšším soudcem své víry“.³⁵¹

„Pomocí tohoto principu, vyššího než tolerance, protože schvaluje různost výkladu v jednom a téže kultu, pomocí takové svobody může každý úměrně svým schopnostem zachovávat formy kultu nebo je reformovat podle zásad liberálního a humanitárního izraelitismu.“ Z rozsahu této „praktické svobody vzejde pokrok a vznikne i univerzální náboženství, aniž by nějaké religiózní pojetí bylo skutečně narušeno“!³⁵²

Je velmi snadné si představit, až do jaké míry tolerance může zajít náboženství, kterému nejde o sjednocování věřících a jejich spojení s Bohem (náboženství, religion, je od religare – vázat spojovat), ale osvobodí je od všech závazků a povinností kromě jediné, tj. nechat se vést vlastním míněním. Dost možná, že toto náboženství vede k indiferentismu nebo až k toleranci, blízké lhostejnosti. Myšlenka, kterou se pokusíme podpořit třemi příklady.

První příklad. Prezident synagogální administrativy se každoročně účastní katolických procesí. Tímto způsobem prokazuje veřejný hold „symbolům cizího kultu“, zatímco na druhé straně – aby divadlo bylo úplné – „tajemník vede procesí s monstrancí, nesenou pod obrazem Nejsvětější Trojice.“ Taková skutečnost tak, jak zazněla, je ovšem hrozná. Může se však tím ještě vzrušovat člověk, který již pronikl do židovské reformní ideje?³⁵³

Druhý příklad. Pařížská konzistoř posílá segedínskému velkorabínu Löwovi blahopřejný dopis za článek, v kterém se vyslovil za sjednocení náboženských ritů. Avšak jiný, žalující hlas nám říká: „Tento velký učenec Izraele se zde příznivě vyjádřil o tendencích, které před Židovstvím otevřely propast. Odmítá naše religiózní obyčeje a sesazuje z trůnu největší autority Izraele. Jsou to snad vznešené úvahy, ji-

jako říkat, že lastura v sobě obsahuje oceán. – Pozn. editora: Přesně takové pojetí víry prosadili infiltrovaní židovští zednáři v Církvi na II. vatikánském koncilu!

³⁴⁹ „Arch. isr.“, 1867, XXIII, str. 1059.

³⁵⁰ „Arch. isr.“, 1867, XI, str. 504. – Jako by morálka, která je jediným ustanovením mravů, neměla svůj původ v religiózním zákonu! Jako by Evangelium a Talmud zcela nebytně nevytvořily naprosto protikladnou morálku!

³⁵¹ „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 677. Poslední zabedněnec se tedy u nich vyrovná učenci i společenství všech moudrých? Opravdu monstrózní absurdita, která vytvořila a zpustošila protestantismus; tedy synagoze dříve neznámá metla.

³⁵² „Arch. isr.“, 1868, III, str. 118-119.

³⁵³ „Univ. isr.“, 1866, XI, str. 498.

miž je pařížská konzistoř tak pohnuta?³⁵⁴ Přirozeně, ale pročpak jsou nahlíženy za chybné? Chtějí to zájmy reformního Židovstva, a kdo by se tomu divil, pokud není stoupencem ortodoxie?

Třetí příklad. Čteme v listu, který hlásá i dodržuje zásady tolerance: „Jsme obviňováni, že podporujeme materialismus, ale proč? Protože náš souvěrec, pan dr. Sée, nařkl z materialismu a ateismu jistého profesora lékařské školy v Paříži, který je „přisedícím izraelitského konzistoria v Paříži“. Avšak „ponechme stranou doktrínu pana dr. Sée, jež náš kult k ničemu nezavazují, a řekneme rovnou, že zmíněný lékař nemá své sídlo v Paříži, nýbrž v ústřední konzistoři. Tato administrace slučuje vážené muže, ale přijetí do ní nevyžaduje angažovanost v kultu, ani rozsáhlé znalosti v otázkách židovského náboženství“.³⁵⁵

Takto se vyjadřují umírnění reformátoři, kteří jsou ještě svobodomyšlnějšími Židy považováni za nedokonalé liberály. Ateisté a materialisté se tedy v řečené administraci nezdají být na nesprávném místě!

„Raději mít chytrého nepřítele, nežli přítele jako vy,“ zvolal bojovník ortodoxie na adresu zastánců reformy. A přesto ortodoxní list říká, že pan dr. Sée je lepší, než jeho pověst i jeho vědecké názory; slovem, že není ani materialista, ani nepřítel boží víry. Důkaz: „Rabín z horního Porýní nám zaslal listy, které vyjadřují soucit a víru v nesmrtelnost duše dr. Sée“, ba dokonce věří „v účinnost modlitby“, „na modlitby synagogy“ i těch, kteří se pozdvihli k účtě k mrtvým!

„Před téměř dvěma roky ztratil dceru. Řečený rabín jím byl pověřen vyslovit modlitbu kádiš za klid zemřelé. Již před zmíněnou smutnou událostí však rabín potkával velkého lékaře na hřbitově v Schelestadtu, kde sedával na hrobě svých rodičů a mumlal modlitby v posvátném usebrání.“³⁵⁶

Pokud je tomu tak, co potom vlastně chcete? Listem „Archives Israélites“ předepsaná snášenlivost přece každému Židovi dovoluje vykládat si svoje náboženství vlastním způsobem. Každý má tedy volnost svou víru před společností skrývat nebo popírat, avšak současně nepřestat se cítit jako izraelita! Nové religiózní mravy mají pozoruhodnou přednost slučovat v jednom houfu všechny protikladné duchy, protože list reformistů nám dává na vědomí, že i v dnešních dnech „se velmi mnoho Židů snaží tajit víru, v níž se narodili!“³⁵⁷

Téměř by se nám chtělo zvolat: „Co je to za náboženství, které se za sebe stydí? Co je reforma, jež se před světem neproказuje jako přitakání, nýbrž popření víry? – Reforma, projevující se jako pravý opak otevřeného praktikování víry a souhlasu s mučednickou odvahou?“

III. Židovský volnomyšlenkář

Nejpodivnější a nejfantastičtější předpisy reformních Židů nás zákonitě nevedou k náboženství, nýbrž ke skeptické filosofii 18. století, kterou vidíme již pevně usa-

³⁵⁴ „Univ. isr.“, 1866, XII, str. 542.

³⁵⁵ „Arch. isr.“, 1868, IX, str. 389.

³⁵⁶ „Univ. isr.“, 1868, X, str. 476.

³⁵⁷ „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 675.

zenou v Židovstvu. Poznamenáváme ještě, že každý pohrdač pozitivním náboženstvím najde v reformovaném Židovi svého přirozeného bratra, své druhé já. A dáme-li si námahu postoupit na vyšší příčku žebříčku, jehož základna spočívá u nás na Západě na nepravé a drolivé žule židovské ortodoxie, pak budeme mít před očima krajní bod, kde je víra Izraele v ohrožení. Avšak postupme ještě dál a sledujme rozmanitost takové podívané.

„Jsem přesvědčen, že v religiózních záležitostech je duch všechno, avšak forma nedůležitá,“ obrací se izraelita Hippolyt Rodrigue na Židy, křesťany i mohamedány. Patetickým hlasem je upomíná „nedbat na vnější formy kultu, které je oddělují,³⁵⁸ a spojit se v tom, co je jim společné, to je v jednotě Boha a univerzálního bratrství.

„Všude by se měly týčit chrámy, zahrnující všechny lidi bez rozdílu jejich religiózního původu! Všechna srdce, naplněná stejnou láskou, by se měla klanět témuž Bohu. Všichni by měli být naplněni stejným principem ctnosti, morálky a náboženství. Pak zmizí nenávist sekt, na zemi zavládne harmonie a naplní se čas mesiáše, zvěstovaný proroky Izraele.“³⁵⁹

Co je takový ze živých kamenů zbudovaný chrám? Sjednacení má za datum narození rok 1860, za jméno „Alliance israélite universelle“, a za dogma ta, která jenom potají nám hlásají zednářský řád a okultní společnosti. Otevřen celému lidstvu pod výsostným vedením Izraele, „přitahuje na sebe naše pohledy zásluhami o rovnost a morální pokrok našich souvěrců“. A jeho díla jsou již viditelná od jednoho konce světa ke druhému, protože

„program ‚Alliance‘ není z prázdných frází. Je velikým dílem humanity, likvidací bludu a fanatismu, sjednocením lidstva v pevném a věrném bratrství. – Tento program se stal skutečností jak v Maroku a Persii, tak v Řecku a Sýrii, v podunajských knížectvích stejně tak, jako ve Švédsku, tedy na severu i na jihu“.³⁶⁰

Slyšíme, a měli bychom i uvěřit: Tato řeč, již Izrael staví pod korouhev filosofického bezvěrectví 18. století, je nám předváděna židovským listem, který se ukazuje jako hlásná trouba ortodoxie! Věnujme však sluchu slovům velké „Alliance“ a vyslechněme si její cíle z úst jedné z nejslavnějších hvězd moderního Židovstva a – s brutální důsledností – i jedné z nejvyšších hlav zednářstva.

„Naše století nám dává poznat, že religiózní fanatismus již mezi námi zmizel.“ Avšak „máme odvahu si přiznat, že k lásce pro materiální blaho, jež převažuje, současně přistupuje i lhostejnost? Je to jako pomalu působící jed, který pronikl do našich srdcí: religiózní i morální lhostejnost vůči všemu, co dává zaznít nejvyšším strunám naší povahy. To všechno je na veřejnosti zastíráno pokrytectvím, které se přiznává jen v skrytu...”

Ježíš zaujal místo dosud vládnoucích bohů, a našel svou největší moc v Římě. Musí přijít a rozvíjet se mesianismus nové doby. Jeruzalém nového řádu, svatě spočívající mezi Východem a Západem, musí nastoupit na místo dvojí říše císařů a papežů. Sotva „Alliance israélite“ zahájila svoji činnost, již může-

³⁵⁸ Tedy mystéria, a pro židovského doktora jsou svátosti pouhou formou!

³⁵⁹ „Arch. isr.“, 1866, XIV, str. 628-629.

³⁶⁰ „Univ. isr.“, 1867, VIII, str. 357.

me všude vidět stopy její působnosti. Neomezuje se pouze na náš vlastní kult, obrací se ke všem a chce proniknout do všech náboženství tak, jako pronikla do všech zemí.³⁶¹

Národnosti musí zmizet! Náboženství musí zaniknout! Izrael ale nikdy nezanikne, neboť tento malý národ je vyvolencem Božím.³⁶²

To je zákon, který jednou bude zákonem vesmíru. Všechna vyšší náboženství vytryskla z tohoto malého národa. Jeho morálka se stala morálkou všech národů. Bible je všude. Židovské náboženství je matkou všech náboženství, která civilizace šíří. A tou měrou, jakou filosofie osvobozuje lidského ducha, padají také předsudky vůči židovskému národu! Ptáme se, odkud pochází tak nenávistné pronásledování! Nuže, pánové, jen pokračujme v našem velkém poslání. Všichni osvícení lidé bez rozdílu kultu se musejí setkat v naší ‚Alli-anci‘, jejíž cíl je tak ušlechtilý a civilizátorský. Mezi Židy musíme odstranit předsudky, důsledky pronásledování. Musíme na severu i na jihu, na východě i na západě zakládat školy, musíme ve všech zemích uvést do spojení s autoritou všechny opuštěné Židy, a hned při první zprávě o útoku na náš kult, o násilnostech z religiózní nenávisti, se pozdvihneme jako jeden muž a všem poskytneme podporu. Musíme svým hlasem proniknout až do kabinetů ministrů i k uším vládařů, byť bychom k tomu měli použít zákonů, jež jsou osvícenstvím naší doby překonané. Musíme se přidat ke všem, kteří protestují, a všemi silami se snažit podat přátelskou ruku lidem, narozeným v jiném náboženství, aby nás přátelsky pozdravili, jelikož uznáváme, že všechna náboženství, mající za základ morálku³⁶³ a vrcholící v Bohu, musí být sjednocena, aby tak padly dělicí bariéry mezi tím, co jednoho dne musí býti spojeno – tedy toto, pánové, je krásné a velké poslání naší ‚Alliance israélite universelle‘ Krácejme pevně a rozhodně po zvolené cestě. Volám do našeho sdružení bratry ze všech náboženských kultů! Prosí nás o odpuštění za všechno minulé; nastal čas vytvořit neochvějnou základnu nesmrtelné jednoty“.³⁶⁴

Nekonečný a nadšený potlesk následoval tato slova, jež musí ohromit každého, kdo dnešní běh světa zná pouze z příslušně upravených zpráv! Je však přirozené, že Židé projevují sympatie instituci, která „vysoko třímá prapor Izraele“ a v liberalismem posvěcené řeči mu ukazuje jeho příslibená proroctví.

Izrael byl „po osmnáct století rozptýlen po světě a neměl ani ústředí, ani zástupce a obhájce svých společných zájmů. Teď se všechno změnilo! Vznikl prosperující spolek, uznávaný a přijímaný všemi trůny, vždy připravený zastupovat naše práva a bojovat se všemi lidmi, kteří jsou současně nepřáteli naší rasy, osvícení a svobody!“³⁶⁵

³⁶¹ „Arch. isr.“, 1861, XXV, str. 600, 651.

³⁶² Tamtéž, str. 514-515.

³⁶³ Jakou morálku? Talmudu? Koránu?, atd. A dává Alliance israélite o sobě sebemenší známku života, a to právě dnes, kdy zákony v Itálii, Rusku a Španělsku ve jménu náboženské svobody vyhánějí věřící, kdy dobročinné společnosti sv. Pavla jsou rušeny za potlesku liberálních spisovatelů, nohsledů Židovstva...?

³⁶⁴ „Arch. isr.“, 1861, str. 514-520.

³⁶⁵ „Arch. isr.“, 1867, XIV, str. 655.

Tak mluví předseda „Alliance“! A mezi jeho nadšenými posluchači si někteří říkají ortodoxní, zatímco jiní si z nich utahují. Přesto jsou všichni stoupenci nejfanatictějšího náboženství, jaké znají dějiny, všichni včerejší talmudisté se označují za vášnivé vyznavače a syny filosofie 18. století! Pohleďte, jak nadšeně tleskají revolucím, jež otřásají vírou i říšemi. Jen se podívejte na lidi jako Voltaire, Volney, Josef II. a Garibaldi, jimž Michelet víje triumfální vavřínový věnec. Dejme však čtenáři místo k celkovému přehledu.

Zemřel židovský volnomyšlenkář a novinář Michael Bérend. O jubilejním procesí v Notre Dame svého času Bérend přinesl výsměšnou zprávu v parodické podobě. Krátce po tak ohavné urážce katolicismu byl v divadle zachvácen cholerovými křečemi a skonal.

V pohřebním průvodu jej na hřbitov odnesli jeho bratři volnomyšlenkáři. Tam se velkorabín Belgie, Aristide Astruc, obrátil zády ke všem pompézním a tolerantním zásadám „Alliance Israélite“, a přednesl chvalořeč na muže, urážejícího náboženství, k němuž se Belgičané hlásí. Ortodoxní list, z kterého vyličení věci přebíráme, otiskl slova velkorabínovy řeči beze slůvka kritiky:

„Bratři,“ zvolal rabín bolestným hlasem, „nemohu tento předčasně otevřený hrob nechat zavřít dříve, než vyslovím svou bolest a úctu. Dovolte mi prohlásit, že bolest, kterou pociťuji, mne hluboko zasahuje, protože Michael Bérend, o jehož odchodu jsem mluvil jménem náboženství, mě jen před několika dny osobně uvítal v tomto velkém městě.

Všichni jste znali energii jeho přesvědčení i nespoutanou sílu, s níž chtěl zabezpečit váš triumf. Jako horlivý stoupenec svobody se Bérend vždy odvážně bil za tak vznešenou a svatou věc. A jako syn staré rasy pronásledovaných spatřoval svou čest v pozdvihování praporu Izraele při každé příležitosti, praporu, kterým je náboženská svoboda! Buď pozhnán! Jako mladý hrdina Bible jsi padl v boji!“³⁶⁶

Právě citované výlevy jsou však neúplné a my zde musíme dodat, že „Moniteur des solidaires“, list volné vědy, mluví opovržlivě o kultovním počínu na hrobě volnomyšlenkáře, protože v tom spatřuje nedůslednost. Oddělovat duchovní svobody od Židovstva však znamená urážet náboženství velkorabína, jenž také okamžitě odpověděl:

„Vy tvrdíte, že výkon kultu, který zastupuji, byl přehmatem při smuteční záležitosti. Ne, pane, dovolte mně říci vám, že se mýlíte. Pan Bérend byl členem volnomyšlenkářství, to víme. Avšak Židovstvo nikoho během jeho života nevyklučuje ze svých chrámů ani ze hřbitovů. Nejenže v tom nebo onom, který přestal dodržovat jeho rity, tak jako dříve vidí izraelitu, nýbrž přijímá i Nežida, aniž by se ptalo na jeho náboženské formule. V tomto světě volá všechny k bratrství, a na onom světě k nesmrtnosti!

Proto mohl být Bérend volnomyšlenkářem a přesto zůstat izraelitou. A konečně i proto mohli zednáři, velcí volnomyšlenkáři, bez překážek stát se Ži-

³⁶⁶ „Univ. isr.“, 1866, II, str. 85-86. Troufnout si prohlásit, že prapor vyznavačů Talmudu je také praporem náboženské svobody, a ještě z takové drzosti dělat svobodomyslnost, znamená překročit všechny meze opovázlivosti!

dovstvem bok po boku u hrobu bratra, přítele a souvěrce, jehož smrt se dotkla stejně hluboce izraelitů, zednářů i volnomyšlenkářů.³⁶⁷

Přece jenom tedy panuje niterná jednota mezi Židy, zednáři a volnomyšlenkáři! Teologie liberálního Židovstva se viditelně stává filosofií revolucionářských sekt.

Od protestantského učence Eckerta přece již dávno víme, že symboly zednářstva, v němž je organizována také značná část protestantského kléru, „jsou věnovány kultu materialismu a že zastávají monstrózní učení, představující směs filosofie, židovství a křesťanství“.³⁶⁸

Významná část protestantských sekt, zapřažených do filosofie 18. století, tvoří se členy okultismu jednu jedinou rodinu! Ta by však nebyla úplná, nebýt fakticky a často celým srdcem spojená se Židovstvem, a zvláště s izraelitským kultem, který si říká reformovaný nebo svobodomyšlný, tedy s většinou západních Židů. Opravdu prazvláštní podívaná – vidíme zastánce nepravé ortodoxie, kteří třebaže nesdílejí názory, přesto mají vřelé citění pro takový zmatek.

Jinak řečeno, podíváme-li se na filosofii 18. století, na muže protestantismu, jejichž moderní myšlení přivedlo nakonec náboženskou myšlenku až k naprostému úpadku, a také na adepty okultních společností, vyrostlé ze zkaženého ducha křesťanské krve, potom rychle a snadno poznáme, že jim cestu prikazuje jedna a ta samá moc, a dělá z nich poskoky Židovstva, kteří doktríny Talmudu buď přijímají, nebo o ně předstírají zájem.

Devátá kapitola

Nová morálka, nové mravy

Podívaná, kterou nabízejí talmudské mravy, nás opravdově udivila. Neméně zajímavý protějšek nám však dodávají také mravy Židů, pro něž je Talmud mrtvou nebo zmírající literou, rubášem, z něž se musí Izrael definitivně osvobodit, pokud nechce být na postrach nebo na posměch národům. My se však zde spokojíme s posouzením jejich vztahu ke křesťanům, a to hlavně z hlediska dvou společenských vlastností – vděčnosti a pravdivosti, abychom nepřekračovali vymezený rámec.

Jakou vděčnost projevuje Žid křesťanskému, dobrodiní mu prokazujícímu světu, Žid, jehož vidíme v různé míře vzdálit se od absurdního a nenávislného Talmudu? Může křesťanská společnost – aniž by se oddávala přílišné dobrosrdečnosti – přejít bez povšimnutí slova, vycházející ze samého srdce Izraele?

Moderní tiskový orgán, který židovskou otázku projednává s mimořádnou laskavostí, nám říká:

„Židé se i přesto projevují krajně nenávislně vůči křesťanstvu. Od té doby, kdy evangelium dobylo svět, nikdy nejednala církve nebo nějaká křesťanská

³⁶⁷ „Arch. isr.“, 1866, XXI, str. 927-928.

³⁶⁸ Eckert, *Der Freimaurerorden*, Lutych 1854, I, str. 123.

vláda se Židy tak tvrdě, jako oni s pohany.³⁶⁹ Imperátoři a papeži chránili jejich synagogy, hájili je při praktikování jejich náboženských svátků a obřadů. Zakazovali znepokojovat jejich vlastnictví, a rovněž nikdy také nepovažovali za správné křtění Židů proti jejich vůli!“

Avšak Židé – a je důležité to vědět, protože historie je zcela zkreslená židovskými dějepisci nebo judaizovanými autory – „byli vždy vyššími vrstvami společnosti podporováni a revolty proti nim byly násilnostmi zkažených lidí nižších stavů, s nimiž klérus nesouhlasil a všemi silami se jim snažil bránit“.³⁷⁰

Taková je obecně pravda, platná přes všechny výjimky, kterých pobloudilí duchové umějí využívat s tak politováníhodným úspěchem. Nicméně Židé se svou nesmiřitelnou nenávistí ke křesťanskému zákonu se vždy projevovali jako nepřátelé vyšších stavů i kléru, tedy jako nepřátelé těch, kteří byli svým postavením nositeli kultury. Každý pocit vděčnosti a úcty k pravdě v srdcích Židů zkameněl, kdykoli jej spravedlnost volala k projevu přízně ke křesťanům. Dejme však slovo skutečností, nechme vedle tisíckrát doložené minulosti promluvit současnost.

Dnes všude rozpoutává a zdvihá hlavu duch revoluce proti Věčnému městu, proti sídlu apoštolské moci, jež je napadána stejně brutálními, jako pokryteckými vášněmi – skvělá příležitost pro Židovstvo, *skutečnou duši každého kacířství a věčné vzpoury* – pozdvihnout se proti základům křesťanské společnosti, proti tiáře... Pryč s Římem jednou provždy! Ten zuřivý pokřik jde od úst k ústům, a k novému úderu chybí pouze motiv, lhostejno jaký.

Ten našel nesmiřitelnou nenávistí poháněný Izrael pod heslem útoku na náboženskou svobodu. Šlo o následující.

Jistá křesťanka sloužila v domě Žida. Římský zákon ve své moudrosti zcela jednoznačně zakazuje Židům držet si křesťanské služebnictvo. Služebná věřila – ať už právem nebo neprávem –, že má za povinnost nechat Žida Mortaru pokřtít v jeho poslední hodince. Nuže, každý ví, že pokřtěný spadá pod opatrovnictví římskokatolického práva. Taková je skutečnost! Vzhledem k dnes výhradně světskému hledisku se zde spokojíme s tím, že Židům řekneme: Zákon, který jste jako obyvatelé Říma uznali, rozhodně není chybný. Rovněž vás předem varoval, a přesto se vám zachtělo proti němu bojovat. Důsledky případu jsou tedy jen vaším dílem. To vám, lidem cizího původu, o nichž Řím ví, že jste nejzuřivějšími nepřáteli jeho náboženství, vám chtěl Řím otevřít svou náruč, kdykoli vás odněkud vyhnali, ale s takovou výjimkou bylo nezbytné spojit i zcela určité podmínky. K čemu tedy vaše zloba vůči městu, kde se vám zalíbilo usadit? Jaké město by dovolilo cizinci znásilňovat dohodu, na jejímž základě je trpěn a podporován?

Naproti tomu nelze otevřít téměř žádný židovský list, aniž bychom stále znovu četli, že až do dnešních dnů jsou tam křesťanům a konvertitům židovského národa předhazovány výtky z proselytismu a nesnášenlivosti, které jsou mnohem ostřejší a závažnější, než jakých se kdy odvážil Řím. A historie neuvěřitelně krutého proná-

³⁶⁹ J. H. Boehmer, *Jus eccles. protest. ad. tit. Dé Judaeis*, I, V, tit. IV, § 41.

³⁷⁰ *Dictionnaire encyclopédique de la théologie catholique* od učeného německého profesora teologie, přel. Goschler, Paris 1861, XII, str. 445-450. Také Delamare, *Traité de la police*, 1705, I, str. 279.

sledování Církve v protestantských zemích dosvědčuje – dokonce i z pohledu Izraele – značnou dobrotivost Říma ve vztahu k Židům.

Více než mnozí jiní dnes Židé pociťují nutnost vymanit děti z nepravostí a nevědomosti, v nichž je zanechali jejich rodiče. Jejich horlivost v tomto ohledu je všeobecná, a proselytství, které charakterizovalo jejich otce farizeje, je zřejmé z každé stránky jejich časopisů. Citujeme k tomu město, kde podle sdělení

„lze vidět skutečný zázrak“, způsobený jejich rukama. Tím městem jsou Benátky. Bezmála všichni zdejší Židé patří k nejnižší vrstvě, žijí v zahálce a vyznačují se až neuvěřitelnou nevzdělaností spolu s odpuzující drzostí. Zde, říká nám Izrael, „je nejen nezbytné jim pomáhat, je třeba vychovávat děti a v případě potřeby je nutné i ukrást rodičům, jenom aby se dostaly na správnou cestu. Jaké boje zde budou svedené! Jaké překážky je tu třeba překonat! Nicméně se to musí podařit!“³⁷¹

Tato slova svědčí o mnohém, zvláště jsou-li ze židovských pramenů. A třeba si Žid může strhat hlasivky pokřikem nad případem Mortara, přesto považuje za povinnost „rodičům děti v případě potřeby ukrást“, aby se zachránily před religiózní nevědomostí. Jak se potom Žid – znetvořující každou pravdu – drze opovážuje činit výtku arcibiskupovi, že se v Alžírsku ujímal sirotků, aby je uchránil před prostitucí a smrtí? A tyto zachráněné děti jsou podle Žida oběti! Co je důvodem jeho nářku? Snad to, že mezi Francouzi se tyto děti vystavují nebezpečí, že nerozmnoží počet muslimů, kteří ostatně ještě nedávno ve francouzském Alžírsku jednali se Židy jako s nejodpornějšími zvířaty? Nebo proto, že by se tím zvýšil počet křesťanů? Zdržme se odpovědi a poslyšme samotné Židy.

Tedy, pane arcibiskupe, „protože jste sirotkům podal kousek chleba, patří vám i jejich duše, jako by byly prodány knížeti temnoty o půlnoci za pár zlatáků“... Ano, pan de Lavigerie, alžírský arcibiskup, psal guvernérovi „a jeho bezmezná nesnášenlivost obviňuje státní správu, že napomáhá stavění mešit, podporuje arabské školy, dovoluje jejich religiózní shromáždění, podporuje pouti do Mekky, a – neuvěřitelná věc – jménem Francie schvaluje i silící tlak koránu. ... Avšak politováníhodné výlevy, které až do varu rozněcují náboženskou nenávist, sice zuřivý apoštol neprojevuje vůči Židům a protestantům slovem nebo písmem, ale jistě ji chová v srdci. Kéž nebesa a dobré hvězdy ochraňují Francii před panováním takových lidí.“³⁷²

Takto přímo v našem středu mluví Židovstvo, a takový je i jeho neměnný způsob překrucování. Namísto komentáře se podívejme na doslovný text arcibiskupova dopisu, aby každý sám viděl, zda židovská pravdymilovnost zachovala nebo převrátila jeho smysl.

Nebylo by na místě, kdyby si zde čtenář řekl: „Dobrá, ale co má alžírská religiózní otázka společného s naším studiem Židů?“ Odpověď je prostá – snad žádný jiný případ nám neposkytuje lepší náhled do ducha, který i v současnosti podněcuje Židy proti křesťanské kultuře. Podívejme se tudíž krátce i na africkou scénu, kde se muži Judeje vydávají za horlivé obránce koránu proti křesťanům.

³⁷¹ „Univ. isr.“, 1867, XI, str. 530.

³⁷² „Univ. isr.“, 1868, str. 436-437.

Alžírský arcibiskup 23. dubna 1868 psal místnímu guvernérovi takto:

„Pane maršále! Přiložené spisy jsou k mým slovům lepší komentář než jakékoli řeči. Povězte mně, pane maršále, co přitahuje Arabů do našeho sousedství? Kdo je přijímá ve svých seminářích i ve vlastních domech? Kdo poskytuje útočiště jejich vdovám a dětem? A zas naopak, kdo je odhání jako obtížné hejno? Vy to dobře víte, a vím to i já!

Víte lépe než každý jiný, kdo si zaslouží všeobecného podezření. Vaše Excellence se neobává protikřesťanského tisku, tvrdícího, že za rozdáváný chléb si nechám od chudých Arabů platit opouštěním jejich náboženství. Něco takového biskup nedělá a dělat nebude! Nic takového jsem v tomto smyslu chleba potřebným Arabům nikdy neřekl, ani nenechal říkat. Nikdy jsem to nechtěl a také jsem veřejně prohlásil, že jenom jedno z dvou set zachráněných dětí může být pokřtěno pouze v případě hrozícího úmrtí, a i tehdy jsem to dovolil jen u nezletilých. Vždy jsem chtěl a nadále chci, aby si v tomto ohledu zachovaly naprostou svobodu rozhodování, a pokud by v již přemýšlivém věku chtěly zůstat mohamedány, nikdy jsem jim neupřel svůj soucit a otcovské přispění.

Učím je, to je pravda, že by bylo lépe hájit se prací proti ranám osudu, než v okamžiku smrti volat prozřetelnost, že je lepší mít normální rodinu, než žít v nestydaté polygamii, že je lepší milovat všechny lidi bez rozdílu rasy, nežli pobíjet křesťanské psy. To je tedy to, co je učím. Kdo by chtěl něco takového kárat a hanět?

Zde je moje stádečko, jež se po mnoha životních bouřích kolem mě semklo, to jsou duše, kterých jsem pastýřem, a Vy mně vytýkáte jejich důvěru ke mně! Předhazujete mi, že je miluji a zachraňuji!

Zatímco se biskupům zakazuje svobodný výkon jejich apoštolského úřadu, museli oba moji předchůdci s bolestí pozorovat, jak se s velkou pompou zřizují většinou zcela nepotřebné mešity a podporují školy i religiozní spolky, kde se rozdmýchává náboženský fanatismus domorodců,³⁷³ dále že se na útraty státu usnadňují pouti do Mekky,³⁷⁴ a nakonec pak viděli, že byl – neslýchaná věc – jménem Francie dokonce tištěn korán pro ty, kdo jej nikdy předtím neznali, jako např. obyvatelé Kabylie.³⁷⁵

Avšak navzdory plné moci jsem vzhledem ke kladenému mi odporu nemohl zřídít na vlastní náklady v Kabylii alespoň prosté nemocnice a rozdávát tam potřebným almužny i léky.³⁷⁶

Když vypukl hrozný hladomor a pokryl Alžír mrtvolami,³⁷⁷ chtěl jsem využít svého práva i splnit svou biskupskou povinnost shromažďováním domorodých sirotků. Také jsem to činil, ale velice záhy jsem slyšel hlasy, jež mně znepokojovaly ohledně budoucnosti mého díla. Mlčení o mém návrhu, který by provincií Alžír zajistil čtyřikrát až pětkrát více pomoci, jehož jste byl sám

³⁷³ Který vedl až k povstání Arabů a vraždění křesťanů!

³⁷⁴ Jimž lidstvo již dávno vděčí za asijské choleroé epidemie.

³⁷⁵ Kabylie (z arab. „quabila“) je oblast ve východním Alžírsku mezi pobřežím a pohořím Atlasu, obývaná etnickou skupinou Berberů. Dnes jich žije asi 1,5 milionu; pozn. překl.

³⁷⁶ Tolerance! Svoboda náboženství!

³⁷⁷ Zmíněný hladomor usmrtil 117 000 Arabů a pošlo 4 500 000 kusů dobytka. Projev pana Le Hou v poslanecké sněmovně 13. dubna 1869.

svědkem v senátu, můj neklid jen posílilo. Zbavil jsem se však pochybností poté, co jsem slyšel Vaše prohlášení při audienci řádových bratrů z Ben-Ak-nunu, že je to jenom přechodné, a po žních že budou sirotci zase vráceni svým rodným kmenům.

To tedy znamená, pane maršále, že osiřelé, všemi opuštěné a smrti na pospas vydané děti, avšak mnou jako biskupem shromážděné a ošetřované dobročinností kněží i křesťanů – z nichž se dvacet nakazilo tyfem a mnozí i zemřeli –, budou zase vráceny do svých domovů. Děti bez ochrany před bestiálními vášněmi svých souvěrců!³⁷⁸ Bylo by jim lépe, kdyby zemřely...

Jejich otcům a matkám bych je bez potíží navrátil, ale jsem otcem a chrá-něncem všech dětí, které své rodiče ztratily. Patří mně, protože jsem je udržel při životě. Jen násilím mohu být vyrvány z mé péče, a pokud byste tak chtěl učinit, pak bych ve svém kněžském srdci našel slova, která by proti původci takového činu pozdvihla všechno na světě, co si ještě zasluhuje jména člověka a křesťana.“

Taková jsou slova muže, jemuž podle slov Židů „patří duše, jako by byly prodá-ny knížeti temnoty za pár zlatáků“! Je „zuřivý apoštol, který své nesnášenlivosti již neklade žádné meze“. Není však ten zlořečený apoštol, prý hotové křesťanské mon-strum, spíše Kristem, konajícím v ornátu biskupa? O tom není pochyb, a Židovstvo rychle poznalo, že je samotným Kristem, protože při pohledu na něj se Židé zběsile rozkřičeli: „Tento muž nám nesmí vládnout! Kéž nebesa a dobré hvězdy ochraňují Francii před panováním takových lidí.“³⁷⁹

Každá religiózní víra se pozná podle svých skutků, které ji charakterizují. Jinak řečeno – a opakujeme to bez ustání – že jedna z největších, bohužel však stále zno-vu zapomínaných pravd je následující: Člověk jedná podle toho, v co věří!

Religiózní zákon Žida je zákonem výlučnosti a nenávisti; před ním neuniknete, protože z vás žije. Jeho oči vás vysilují a jeho chytrost vás pohlcuje, vy jste jeho tu-kem, jímž se sytí. Zlodějna, lichva a rabování jsou jedním z jeho religiózních záko-nů ohledně křesťanů, protože Nežid je přece pouhé nerozumné stvoření, neschopné cokoli vlastnit. Žida zákon učí úctě k majetku, ale učí dokonce pravý opak respektu k životu odpadlíků. Ať už Žida zvete nebo vyháníte, vždy je vaším sousedem, ať jej držíte zkrátka nebo zahrnujete dobrodiním, nikdy nebude vaším bližním, nikdy vás nebude považovat za sobě rovného! Slovem, doktrínou talmudistů je smrt křesťan-ské kultury. Opravdu hluboké stopy, které religiózní názor zanechává v povaze ná-rodů...

Naproti tomu křesťanský zákon je zákonem sjednocení, lásky a bratrství. Pýchu, zločin a nenávist má za hřích, a pokoru, jednu ze svých hlavních ctností, vztahuje na každého. Každý člověk, ať je jakýkoliv a věří, v co chce, je jeho bližní, tedy je-ho bratr, a jeho religiózní život je životem oddanosti, která dává do služeb Bohu svůj majetek, vědomosti, rozum, srdce i život.

Je sice pravdou, že ne každý upřímný a poctivý křesťan zachovává plně zákon, stejně jako ne každý ortodoxní Žid dodržuje všechny strašlivé zákony Talmudu, ale

³⁷⁸ Až příliš dobře známé vášně všem, kdo studovali Korán.

³⁷⁹ „Univ. isr.“, 1868, X, str. 436-437.

každý opravdový křesťan se každodenně alespoň snaží o následování své věrouky. Velcí mužové křesťanství se jimi stali právě skrze svou víru.

Po krátké zmínce o myšlenkách, vyplývajících z daného tématu, si nyní k němu promluvíme podrobněji.

Stručně jsme si ukázali postoj Židů v roce 1868 z historického hlediska. Nyní prosíme snad o něco méně důvěřivé a vůči Židům liberálně smýšlející čtenáře, aby nám řekli, v jak dohledné době asi tak věří, že tyto lidi naplní duch vděčnosti. Abychom zbystřili pohled pozorovatele, obrátíme se k římskému ghettu a připomeneme si jistou skutečnost:

Poté, co pan Mirès vyzval Židy, aby již nadále nepůsobili jako slepí ničitelé, nýbrž jako podporovatelé papežské moci, zapřísáhl židovské finance přestat s podporováním smyslnosti a rozmařilosti italského kléru svými penězi. Važte si sami sebe, važte si svého národa, a nešpiňte si ruce zlatem...

Zlatem? A my? Tak vášnivě odpovídalo Židovstvo, my že si máme pošpi-
nit ruce zlatem tím, že sáhneme po zlatě křesťanské církve? „Podle tohoto ne-
čekaného bojovníka za bezpečí Izraele je každý Žid povinen vzdalovat se ja-
kékoli finanční operace, podporující Římu nepřátelskou vládu...“ Pan Mirès
zapovídá „Židům připomínat nespravedlivé a staleté odstrkování, jehož obětí
byli... To je opravdu komické“. „Vděčnost,“ říká pan Mirès, „nás přece zava-
zuje vůči papeži Piovi IX., který zrušil ghetto. ... A to je přesně to, co se po
skandálu Mortara dnes neobáváme říkat“³⁸⁰

Vděčnost? Ale kdeže! Ti, kteří tak mluví, zcela zapomínají, „že dobré činy
jsou anulovány pronásledováním; mluví o ghettu, ale nepřetržává toto ghetto
stále ještě v Římě“³⁸¹

Jakmile se tedy ozve Žid, který se odvážil odrazovat ruce svých souvěrců před
zlatem Církve a hlasitě proklamovat dluh vděčnosti za dobrodiní papeže, židovský
tisk po celém světě okamžitě volá na poplach. Chápete to?

„Izraelita obhajuje věc našeho smrtelného nepřátele!“ Co by si pan Mirès
přál, „je věčné ghetto v Římě, strašlivá tyranie nad našimi ubohými bratry, je-
jich bezejmenné utrpení, ponižování a mučednictví. Hle, to je přesně to, co si
židovský spisovatel troufá obhajovat před civilizovaným světem! Pane Mirè-
si, kdyby tak jen s vámi v Paříži zacházeli podobně, jak jsme my v Římě pro-
následováni pod vládou římského kléru! ... Kdyby vám byla místo přepych-
ového domu vykázána za příbytek díra bez vzduchu a slunce na nejzamořeněj-
ším a nejzatracenějším břehu Tibery..., kdyby tak z vašich dětí dělali živoucí
mrtvoly, které jsou od narození vydány na pospas neštěstí a chátřání, pak bys-
te asi méně hlasitě vykřikoval chválu pronásledovatelů našich bratrů“³⁸².

Pokud bychom uvěřili slovu židovského tisku, potom by opustit Řím a přehnout
z tísňícího Babylonu byla od nynějška jediná naděje a touha Žida. Místo toho však

³⁸⁰ „Arch. isr.“, 1867, XI, str. 489.

³⁸¹ „Arch. isr.“, 1867, II, str. 54.

³⁸² „Univ. isr.“, 1866, IV, str. 149-150. Údajný chvalo zpěv nebyl ničím jiným, než výzvou nešpinit
si ruce uloupeným zlatem. Nebo zmíněný „zamořený břeh“ věčného města, kde si královský
národ tak hrdě žije, kdopak vás tam připoutal? A konečně „strašlivá tyranie“, která z vašich dětí
dělá „živoucí mrtvoly“, kdo vás nutí ji poslouchat?

Žid volá do všech světových stran, že je povinností Evropy vyrvat jej z tak hrozného bytí, že je to její věcí. A to především proto, že jinak bude následkem beznadějí a vyhubení římského Židovstva. Všechno je jen důsledek obratné agitace. Poslechněme si samotného Žida:

„Náš projekt shromáždění potřebných peněz, jež by daly Židům Říma možnost opustit tu hnusnou zemi, je všude přijímán příznivě. Jednotlivé dary měly jen nepatrný výsledek; velká díla vyžadují velkorysost. Kdyby se však do práce pustila ‚Alliance israélite universelle‘, nebylo by o úspěchu pochyb. Jen by museli být vysláni do Říma kompetentní muži za účelem prostudování skutečnosti, že v danou chvíli by všichni souvěrci bez nejmenší lítosti opustili toto pochmurné město... Byla by to ta nejslavnější událost nových židovských dějin.“³⁸³

Zatímco takto mluví konzervativní list Židovstva, liberální vypráví následovně:

„Náš návrh na skoncování s nesnesitelným postavením Židů jako papežského subjektu našel ohlas ve všech velkorysých srdcích.“

Záměr osvobodit Izrael „z ghetta, z papežského pekla, z římské kloaky“ je pouhým šachovým tahem, který má důvěřivé ohromit a otrást Svatým stolcem. Avšak „nejslavnější událost nových židovských dějin“ musela skončit fiaskem. Vědělo se to, a tak to i bylo zamýšleno v židovském štábu. List „Archives israélites“ z 15. září 1864 nám říká:

„Nejnovější dohoda (podrobení Říma triumfující revoluci) bezesporu učiní nepotřebným provedení našeho plánovaného podniku. Můžeme si k tomu blahopřát; jen je třeba vyčkat, než se definitivně domluví.“³⁸⁴

Izrael tedy zůstane v Římě, který je podle jeho slov prokletý, Izrael, jehož autoři rozsévají jen zuřivost a rouhání. Zůstane tedy v ghettu, když nedává přednost jiné městské čtvrti. Jaké však vlastně je to ghetto, místo prokletí a smrti, jak tvrdí Izrael chvějícím se hlasem?

Jedním slovem, ghetto je pouze Židy obývaná městská čtvrť. Žádný křesťan nemá právo tu žít, a žádný Žid se dříve nesměl usadit na jiném místě.

Ghetto tedy bylo jistým druhem feudální pevnosti v Římě bydlících Židů. Každý večer se brány ohrazení zavíraly a chránily Židy před velice často důvodným hněvem lidu. Takové je tajemství ghetta. A pod podmínkou usazení v takovém uzavřeném místě dostávali lidé židovské rasy právo bydlet v městě, kde zájmy Židů, křesťanů i veřejného pořádku takové uzavření přímo přikazovaly.

Avšak emancipovaný Žid se naprosto nespokojil se stržením zdí ghetta. Jednou již s křesťany zrovnoprávněn, chtěl by být – jak sami dále uvidíme – i jejich soudcem a zákonodárcem, chtěl se sám stát pánem a vládcem. A jakmile tak vítězně postupuje dál a dál, běda muži, který by ze zkušenosti i slova dějin židovskou domýšlivost odmítal. Podle naší osvědčené metody dáváme opět slovo Židovi. Ten přinucen k otevřenosti říká:

³⁸³ „Univ. isr.“, 1864, XX, str. 55. Citovaná slova již říkají, jakou intrikou je taková akce a k čemu celá fraška směřuje.

³⁸⁴ Str. 858-859. A již příští měsíc dosáhla všeobecná sbírka na uskutečnění „velkého díla“ částky 343 franků, jimiž bylo možné zajistit potřeby asi tak čtvrtiny jednoho Žida! Viz výše.

„Pan Thiers promluvil také o svobodě náboženství v římských státech a mj. řekl, že v Římě existuje synagoga. Jak takový čestný muž, který značnou část svého života strávil v Itálii a viděl hrozný osud mučedníků ghetta, může uvádět tak směšný argument, proti němuž by se muselo pobouřit jeho vlastní svědomí!

Je třeba u nás politovat nepřítomnosti Žida v senátu, který by mohl za nešťastné izraelity odpovědět na neslýchaná tvrzení mnoha prelátů. Ale je v zákonodárném sboru mnoho našinců, kteří by panu Thiersovi odpověděli?“³⁸⁵ – Není! To však znamená, že tam jsou lidé, kteří jako pan Thiers „značnou část svého života strávili v Itálii“, aniž viděli to, čeho si tam všímají Židé. Ale jeden z našich prezidentů, jemuž se Řím stal druhým domovem a důkladně jej poznal, následoval pana Thierse. Naslouchejme:

„Naříká se na inkviziční policii, ale je to spíše shovívavost a mnohdy až slabost, která se jí dá vytknout. Je opravdu třeba se podívat trpělivosti, s níž snáší všemožné pletichy i skandální najímání tajných emisarů, jež pod diplomatickou záminkou popichují papežské poddané k revoltě a navádějí vojáky k dezerci.

Římské vládě se vytýká intolerance, a přitom je hotová snášenlivost, ukazující shovívavost až na samou hranici svých zásad. Každý se tu svobodně řídí svou vírou a praktikuje vlastní kult. Řím byl ve všech dobách útočištěm Židů a oni sami jej nazývají rájem. Řím je i dnes azylem pro jeho víře nepřátelský národ. Ten má v Římě synagogu a městskou čtvrť, a přesto má volnost ji opustit a žít v jiné části města. V tom případě je pouze povinen řídit se všeobecnými pravidly religiозního dohledu, od nichž je osvobozen, zůstává-li dál v jemu přikázané oblasti. To je jedno z mnoha dobrodiní Pia IX. A třebaže i v některých zákonech zůstává stará přísnost, pak je možné s jistotou spoléhat na moudrost, s níž je celé dobré dílo tak šlechetně konáno. Není odmítáno nic, co by zajistilo občanskou svobodu a respekt k židovské víře.“³⁸⁶

Co potom ještě dodat k plačtivému kvílení Židů o „strašlivé tyranii“ Říma a k citovaným klidným slovům konstatování pravdy? Asi nic, a raději přenechat slovo pánům Thiersovi a Sauzetovi, než těm, kteří se prohlašují za obhájce Židů a jejichž pero útočí na Kristovo božství.

„Všude jen cizincem,“ říká právem Renan, „bez vlasti a bez jiných zájmů, než o vlastní společenství, se ortodoxní Žid často stal hotovou metlou pro země, kam jej zavedl osud. A chceme-li ho poznat, pak pomysleme na orientální Židy, ponížené při pronásledování, drzé a nesnášenlivé, když se cítí v bezpečí! Bezesporu je společenská struktura Orientu od druhé poloviny středověku prvním důvodem zla, ale duch, který si říká talmudský, je zde rovněž důležitý. Režim ghetta je vždy sám o sobě neblahý, avšak praktiky farizejství a talmudismu dělají ze systému izolace nezbytnost.“³⁸⁷

³⁸⁵ „Univ. isr.“, 1864, str. 416.

³⁸⁶ P. Sauzet, *Rome devant l'Europe*, Paris 1866, str. 304-306.

³⁸⁷ „Arch. isr.“, 1868, XII, str. 534. „Archives“ tuto pasáž citují, ale přirozeně jen proto, aby s ní bojovně polemizovaly.

I jeden z obhájců Židů, pan Bail, by tedy musel být neupřímný, když ve své knize, napsané ve prospěch Židů, uvedl následující:

„Moderní Řím nám nabízí pozoruhodnou podívanou. Dává příklad mírnosti a spravedlivosti, a sami Židé Itálie s plnou důvěrou žádají o jeho intervenci... Ve všech dobách jim byl římský stát útočištěm, a papežové jako první projevovali toleranci, jejímiž jsou apoštoly.“³⁸⁸

Snad se již dobíráme pravdy! Zbývá však říci zde ještě jedno slovo, protože se jedná o vděčnost, kterou Židé dluží papežovi v Římě a kdož jej, když se ocitl v neštěstí, zahrnují ohavnými a podlými pomluvami, jež nelze srovnávat s tím, co velké židovské synedrium vyjádřilo na adresu nejen papežství, nýbrž celého křesťanského kněžstva. Ale co nám sami potvrzují, nemohou Židé dost dobře popírat! A přece, kdo ví? Připomeňme si:

„Pro ustavičné dobrodiní křesťanského kléru ve prospěch Židů v minulých stoletích a v různých zemích Evropy, pro vlídné přijetí, které papeži a mnozí jiní církevní hodnostáři prokazovali izraelitům v barbarských dobách, kdy byli z nevědomosti a předsudků pronásledováni a vyháněni, rozhodla Velká židovská synoda Francie a Itálie 30. května 1806, naplněna uznáním a vděčností, že výraz těchto pocitů bude navždy žít jako autentické svědectví izraelitů tohoto shromáždění za dobrodiní, prokázaná dřívějšími generacemi křesťanského kléru v různých státech Evropy. Synoda dále rozhodla o zaslání kopie prohlášení jeho excelenci ministru pro náboženské věci.“³⁸⁹

Citované rozhodnutí bylo ještě podtrženo pozoruhodným projevem pana Avigдора (Isaaca Samuela), židovského poslance za Přímořské Alpy.³⁹⁰ Vybíráme z něj následující pasáž:

„Největší křesťanští moralisté zakazovali pronásledování a učili toleranci a bratrství. Svatý Athanasius ve své první knize píše: ‚Je ohavným kacířstvím, když se chce někoho si získati násilím...‘ – ‚Nic není protichůdnější náboženství, než donucovací prostředky,‘ říká Justin Mučedník (kniha V), atd.

V důsledku těchto posvátných zásad morálky římských papežů v různých dobách i v mnoha částech Evropy přijímali a chránili pronásledované a vyháněné Židy, a církevní preláti v četných zemích kontinentu také Židy hájili. Svatý Řehoř ochraňoval Židy v celém křesťanstvu. Když chtěl lid v 10. století pobíjet Židy, španělští biskupové tomu energicky bránili. Papež Alexandr II. zaslal biskupům list, v kterém jim blahopřeje k moudrému postoji vůči Židům, a v 11. století jsou početní Židé v Clermontu tamními biskupy podporováni. Svatý Bernard chránil ve 12. století Židy před násilnostmi křižáků, a pomáhali jim rovněž Inocenc II. a Alexandr III. Ve 13. století zachránil Židy Řehoř IX. před velkým neštěstím jak ve Španělsku, tak i ve Francii a Anglii: Pod trestem exkomunikace zakázal rušit Židy při jejich svátcích a působit násilí jejich víře. Klement V. učinil ještě více tím, že jim usnadnil možnost vzdělávání, a

³⁸⁸ *Des Juifs au 19. siècle*, Paris 1816, str. 125.

³⁸⁹ Výtah ze zprávy zasedání z 5. února 1807.

³⁹⁰ Pohorí Přímořských Alp u italské hranice a také jméno jednoho ze stovek francouzských departementů; pozn. překl.

Klement VII. poskytl Židům azyl v Avignonu, když ti byli vyháněni téměř z celé Evropy.

Avšak nešťastný a stále ustavičně utlačovaný Izrael neměl nikdy možnost vyslovit svůj dík za tolik dobrodiní, vděčnost, která je tím radostnější, že platí zcela nezajímavým lidem. Od 18. století je dnešní příležitost tou první k možnosti vyjádřit své pocity, jimiž je naplněno naše srdce. Velká a šťastná situace, za níž děkujeme našemu vznešenému a nesmrtelnému císaři, a je také nejvhodnější k tomu, abychom mohli projevit svou vděčnost všem lidumilům a především křesťanskému kněžstvu.“

Tak mluvil řečník, a jeho zpráva končí slovy: „Synoda ocenila projev pana Avigdora nadšeným potleskem. Řeč byla doslovně zaznamenána v protokolu a rozhodnuto následovně: „Takový je i společný názor našeho shromáždění, oficiálního orgánu židovského národa.““ – Zasedání z 5. února 1807.

Tedy stejně šlechetná, jako jasná a autentická řeč. Čest patří mužům, kteří ji vyjádřili, čest i těm, kdo jí podporovali. A to, co včerejší izraelité potvrdili, se hlavní tiskové orgány dnešního Židovstva odvažují popírat? Proč ne? Ale kdo ví? – řekli jsme o něco výše. Pokud by však měl někdo věřit, že přeháníme, potom předáváme slovo Židu Bédarridemu, aby sporný bod sám osvětlil.

„Když byla celá Evropa netolerantní, kázal Řím dobročinnost a dával příklad mírnosti i vůči těm, kteří stáli mimo Církev. Není tedy tomu tak, že by Svátý stolec nikdy nehlásal svobodu výkonu náboženského kultu. Papežové přijímali Židy do svých států, ale vždy jen s postranní myšlenkou obrátit je na křesťanství.³⁹¹ Z tohoto hlediska je Řím i dnes stejný jako ve středověku; toleruje Židy ve svém středu. Děje se tak ovšem jen proto, aby tím byl podán živoucí důkaz pravdivosti křesťanství.³⁹² To pak vede k náhledu, že když papeži chtějí obrátit i Židy, přesto mají zájem nechat některé setrvávat při starém.“³⁹³

Zachovat několik Židů a uchránit si je jako zkušební vzorek židovského národa je tedy podle Izraele cílem církevní dobročinnosti. A zmíněná mírnost a laskavost papežů, které Velký sanhedrin vyjádřil svůj dík, nepřekračuje prý hranice religiózního egoismu! Vidíme tedy, s jakou snadností se dokáže zprostit závazku vděčnosti Žid, i když se vymanil z pout Talmudu! Tak podlým způsobem jeden z nej přednějších mužů Židovstva špiní dobrotivou pomoc papežů!

Pořád jsme však ještě neskončili. Nevěříme, že citovaná řeč je jediná, která byla motivována nevděčností vůči Církvi. A nemýlíme se! Ze všech stran se ozývají slova nenávisti na adresu náměstků Spasitele, zachránců židovského národa. Mluví tak i jistý tiskový orgán tohoto národa a my si jej pozorně přečteme, protože každé slovo je tam jeho charakteristickým rysem.

„Říká se, že Izrael dluží papežství dík za své přijetí. My důvod k takovému vděku popíráme! Papeži trpěli Židy v Římě jen proto, aby v nich měli putovní trofeje, a jejich neštěstím měl být podán pádný důkaz pro triumfující křesťan-

³⁹¹ Přirozeně nejde o žádnou „postranní myšlenku“, jak píše Žid Bédarride, nýbrž o snahu nabídnout jim zřeknutí se talmudských bludů a tím i možnost věčné spásy, což je posláním právě Kristovy církve; pozn. překl.

³⁹² Je to tedy důkazem pravdivosti dokonce i v očích samotných Židů!

³⁹³ *Les Juifs en France...* atd., Paris 1861, str. 425.

stvo. A ovšem také aby tím bylo ukázáno, že se Židy není třeba jednat jako s ostatními lidmi, a že přikázání „miluj bližního svého jako sebe sama“ je na ně nepoužitelné. Kdyby papeži byli bývali jednali z čiré lidskosti nebo z pocitu sociální či religiózní povinnosti, mohli by pak se Židy zacházet s takovou bestialitou?

Židé nedluží papežství o nic více vděčnosti, než vězeň svému žaláříkovi. Národní shromáždění roku 1807 v Paříži bezesporu mnoha papežům vzdalo hold, ale nebylo to jen a jen proto, aby všem katolíkům světa přikázalo přestat s utlačováním našich bratrů, a tedy ne kvůli proklamování událostí, jejichž autentičnost je sporná?

Vystoupení židovských notáblů byl velice obratný politický akt!³⁹⁴

Tak vida! Sami Židé si chtějí odporovat. V aktu Velké židovské synody nespátřují spravedlivost a vděčnost, jak jsme ji chápali ke cti zástupců jejich národa, nýbrž čin lsti a darebáctví! O tom nelze pochybovat. Nuže dobrá, poté, co jsme si tato slova vyslechli, nechme promluvit dva činy papežství, abychom viděli, zda je pravda v urážlivém výkladu těchto Židů, nebo v čestném prohlášení synody. ... A abychom potěšili přátele Židů, vybíráme dva příklady z epoch, označovaných za barské.

Během prvních tří křižáckých tažení „zažili Židé hodně strachu a utrpení, při čtvrté již mohli být klidní. Papež Inocenc III. vydal roku 1216 bulu..., která nám podává důkaz o skutečném poměru mezi křesťany a Židy. Židé jsou opravdu, říká papež, živoucím svědectvím pravé křesťanské víry. Křesťan je nesmí zabíjet ani obtěžovat, aby sám nezapomněl na zákon. I když Židé v zatvrzelosti svého srdce raději odporují, než aby poznali tajemství svého zákona a chtěli uznat Krista, přesto nemají méně nárok na naši ochranu. Následující cestu našich předchůdců Kalixta, Evžena, Alexandra, Klementa a Celestina zapovídáme každému nutit Žida ke křtu. ... Nikdo je také nesmí rušit při jejich svátcích, a nikomu se nedovoluje přidržovat je právě v ty dny k věcem, které mohou vykonat i jindy.³⁹⁵ Kdo by snad našeho zákazu neuposlechl, bude exkomunikován“.³⁹⁶

Přešlo více než půldruhého století, a na svět udeřila hrozná morová rána. „Mor je následkem jedu; vzduch i voda jsou otrávená, a traviči jsou Židé!“ To byly pouze výkřiky slepé zuřivosti a mnoho Židů bylo zabito. Ozvala se však hlava křesťanstva, zazněl hlas papeže: „Zapovídá se,“ říká Klement VI., „obviňovat Židy ze zločinů, jichž se nedopustili. Je zakázáno ohrožovat je na životě, je zakázáno sahat na jejich majetek, je zakázáno jakkoli je trestat bez zákonného rozsudku, zapovídá se násilně je křtít.“

³⁹⁴ „Univ. isr.“, 1867, VII, str. 293-294.

³⁹⁵ Církev tedy respektuje jejich svátky. Na druhé straně ovšem bylo Židům zakázáno na Velký pátek i během Velikonoc „otevírat okna svých obydlí, protože uráželi křesťanskou pietu“. Výdělků z lichvy je pobízely k domýšlivosti. Na posměch křesťanům se o svatém týdnu oblékali ještě přepychověji než obvykle a slavili, během Velikonoc se ukazovali poniženě. Childebert roku 533 skoncoval ediktem s tak skandálním stavem. *Grand Traité de police*, Paris 1705, I, str. 279-280.

³⁹⁶ Inocenc, II, epist. 302. Rohrbacher, *Histoire universelle de l'Eglise*, Paris 1851, XVII, str. 157.

Po odeznění hněvu se mor vrátil, avšak Klement protestoval po druhé a zapověděl jakékoli nezákonné pronásledování Židů pod trestem exkomunikace.³⁹⁷

Tak promlouvala Církev. Podle slov i činů papežové nechtěli pouze si uchovat zdravý příklad Židovstva. Šlo jim také o to, aby se Izrael, pokud zachovává zákony křesťanského státu, těšil šlechetné ochraně a náboženské svobodě, takové svobodě, která dokonce i dnes je ve většině křesťanských států pod jménem liberalismu katolickým poddaným upírána!

Avšak Žid stojí před námi vypodobněn svými slovy. Vlastní rukou nám podává měřítko svých společenských vlastností. Máme daleko k tomu jej hanit a urážet; jako historici mu pouze klademe následující otázku: Dokázali by jeho nejnesmiřitelnější nepřátelé najít proti němu slova, jež by zraňovala více, než ta, jichž sám používá, slova, která by jeho brutální opovrhování pravdou, jeho nestydatý boj proti pravdě i nevděčnost k svým dobrodincům vyjadřovala dokonaleji, nežli jeho vlastní slova?

Jinak a stručněji řečeno, je Žid 19. století člověk, který dokáže uznat a respektovat kulturu? A jsou jeho pocity opravdu očividnými historickými skutečnostmi, je vliv jemu prokázaných nesmírných dobrodiní tak mocný, aby obměkčil jeho srdce? Na tyto otázky nám odpovědí jiní. O některých si zde promluvíme.

V době, která je charakteristická úpadkem křesťanské morálky, čerpané z víry, se Žid cítí být rychle sílící společenskou hodnotou. Proto vidíme vzrůstat jeho pýchu a překračovat všechny meze, když se to, čím se stal poté, co opustil (talmudskou) víru, porovná s tím, co je katolické obyvatelstvo po ztrátě své víry. Pocit samolibosti, který síly Žida zesateronásobuje, je v našem středu až příliš patrný. Sledujeme-li toto stvoření, které ve své zarputilosti není ničím unavené a jehož drzost je nezkrotná, vidíme příboj domýšlivosti a arogance dál dorážet na břeh a podemílat skálu křesťanské kultury.

Libovolné množství příkladů je pro nás ukazatelem přímo brutálně náročné bytosti, která se v židovském táboře začíná zřetelně rýsovat a nás již brzy – a přesto bohužel pozdě – udiví a zaskočí! Včera ještě Žid předstíral, že se obává o svobodu svého kultu, který je v našem království tak šlechetně respektován. A dnes se tentýž Žid, povýšenec a zbohatlík, cítí být urážen svobodou našeho kultu! Jako příklad si uvedeme slavnostní procesí v Marseille, které se odedávna ubíralo obvyklou cestou městem. A náhle se Žid cítí být pokojnými církevními korouhvemi ohrožen a mocným hlasem hřímá:

„Stát, křesťané! Ty okázalé obřady katolicismu znásilňují zákon k naší škodě. Zraňují naše pocity a dokonce i osobnosti jiných kultů.“ Jděte si tedy domů, vyhledejte si příšeří svých kostelů a přenechejte Židům celou šíři veřejných ulic, cestu svých starých křesťanských králů. Tak jenom pěkně zpátky!“

Mojžíšův zákon trestá smrtí porušení posvátného sabatu. Nuže, dovolí nám Žid, z nějž jsme udělali rovnoprávného občana, slavit tento den, když zákon Mojžíše je jeho zákonem? Běda Angličanovi, který by neděli znesvětil prací! Avšak ve Fran-

³⁹⁷ Papežské buly ze 4. 7. a 29. 9. 1348. – Pozn. editora: Papežova slova kladou ovšem důraz na zákaz trestání Židů bez jasně prokázané viny, a tedy pouze zákonným způsobem. Soudně a nestranně prokázané případy otravování studní dokládá Eisenmenger, *Entdecktes Judentum*, Drážďany 1893.

cii, kde se s přikázáním nedělního klidu zachází posměšně, je to skandálem v očích Židů. Musí být z našich zákonů odstraněn, pokud chceme, aby se Žid utišil. Osmatřicet milionů obyvatel má Francie, v zemi žije čtyřiasedmdesát tisíc Židů, z nichž ani ne čtvrtina dbá na dodržování židovského zákona. A před takovouto hrstkou lidí se má ponížít francouzský zákon: „... Na pranýř s nedělním přikázáním!“, křičí Žid z řečnických tribun, protože jsou tím znásilňována „naše nezadatelná práva, naše svědomí i svobodná vůle jako náboženské menšiny“, pokud takovýto zákon zůstane v platnosti!³⁹⁸

Jsme nebo nejsme francouzskými občany, nebo jsme členy a občany židovského národa? Ano, těmi již jsme! – Protože „jsou-li podmínky svobody, v níž dnes občané žijí...“, říká židovský hlas, „plně realizovány, jak lze s nimi potom sloučit skutečnost zákona, který je jejich živým popřením?“ Ať nám nikdo neříká: „Je uplatňován velmi mírně. – Ne, zde je nemožná jakákoli shoda. Má-li takový zákon platit, pak se může konstatovat, že nesmrtelné zásady, zářící na titulní straně listin naší revoluce, jsou porušovány jak ohledně svobody svědomí, tak i základního principu rovnosti před zákonem.“³⁹⁹

Takový je tudíž hlas člověka, který se ještě včera plazil u našich nohou. Nyní, pod moderními zákony, musí všechno křesťanské zmizet! Žid tomu tak chce, protože v tom spatřuje urážku svého religiózního zákona, téhož zákona – a neostýchá se to sám říkat –, který mu Bůh dal skrze Mojžíšovy ruce. Na nás je dívat se pozorněji na den pracovního klidu Hebrejců, je na nás vyzkoumat, zda má Žid právo zlořečit našemu zákonodárství, a rovněž na nás je posoudit, jak se nás Žid straní a zda bude považovat za dobré, když národ, v němž se těší dobrodiní státního práva, by si vůči němu dovolil to, na co by on, Žid, pohlížel ve své židovské domovině jako na povinnost vůči člověku vlastní rasy nebo hostu.

„Sedmý den je dnem odpočinku Hospodina, sabat tvého Boha,“ říká nám hebrejský zákonodárce. „Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, aniž tvůj otrok a tvá otrokyně, aniž tvoje dobytče, ani tvůj host, žijící v tvých branách. Budeš dbát na den odpočinku, neboť je svatý. Kdo jej znešvětlí, musí zemřít.“⁴⁰⁰

Trest smrti za práci v sedmém dni, taková je vaše víra, takový je – jak říkáte – váš zákon, který je „nezrušitelný“ a jak dodnes prohlašujete, „ani nepřipouští žádnou změnu“. A vůči křesťanům jste to vy, lidé pomsty, kteří přejete smrt mírnému a téměř neuplatňovanému zákonu, jehož text je dnes již jen historickým dokumentem! Co říci na takové obludnosti, než jenom tolik, že Žid každé věci rozumí zcela jinak a – zvláště! Poslechněme si, jak nám mírnou dikcí vysvětluje, co musí být, když se nejedná o nic víc, než o křesťany, toleranci a svobodu kultu:

„V Itálii se nespokojují užíváním svobody kultu v jednotlivých případech, nýbrž ji hlásají otevřeně. Stala se z ní přímo základna vlády. Prvními zákony, které knížecí regent v osvobozených provinciích vydal, bylo odstranění náboženských korporací, zrušení konkordátu a vyhlášení naprosté rovnosti občanů

³⁹⁸ „Arch. isr.“, 1867, XVI, str. 733; tamtéž XV, str. 717. – „Pryč s krucifixem ze soudních síní“, tamtéž 1869, XIX, str. 584.

³⁹⁹ „Arch. isr.“, 1866, XVI, str. 708-709.

⁴⁰⁰ Ex 20 a 31, atd.

všech religiózních kultů. V důsledku podobných zlepšení lze snadno předvídat, co by měli dělat naši benátští bratři ve víře. I oni se již brzy dostanou na výši doby a přinesou významný přírůstek izraelitismu království.⁴⁰¹

Ohledně poměrů v Anglii tiskový orgán židovského liberalismu volá:

„Říkáte, že lidstvo vstoupilo do nejlepších mužných let? Přesto jsme však neslyšeli, že by Londýn, tak milující svá veřejná shromáždění, žádal odstranění biblové společnosti!“⁴⁰²

A vy, Francouzi, v čem ukazujete svou odvahu? Vždyť „organizace renegátů (tj. konvertovaných Židů), řízená v Paříži abbém Ratisbonnem, nepřinesla žádný všeobecný prospěch“. Jakže, ve svobodném státě ponechat instituci, jež nemůže připustit liberalismus, a který ji děsí? „Tak jako musí svítit slunce, musejí zářit naše plameny. ... Izraeli Bohem svěřené poslání ještě zdaleka není u konce.“⁴⁰³

Na tak jednoznačné židovské výroky doléhá ze všech stran náraz ta samá otázka: Svoboda kultu národů, která Židovi zajišťuje přístřeší a bezpečí, tudíž pro něj znamená zničení křesťanského kultu? Je to tedy podrobení národů zákonům revoluce, které jsou ve všech zemích zaměřené proti křesťanské kultuře? Burzy a lichvářské domy, místa orgií a hříšností, jež se všude týčí a jsou založena i udržována spekulacemi, budí; ale religiózní spolky a sdružení, nikdy! Ne, nikde domy pro řeholníky, ústavy pro poklidné teologické studium a zušlechťování křesťanského života! Pryč s křesťany! Křesťané všech konfesí ven z jejich posvátných domů! Tyto výroky jsou naprosto jasné a určité, a rozhodně nijak vzácné! Taková je svoboda, kterou nám křesťanskými národy tak vlídně přijatý Žid ráčí poskytnout!

Nejsou snad tyto plameny, které Žid hrozí nehasit dříve, než zasvítí slunce či světlo poznání (abychom použili výrazů okultních společností a doktríny revoluce), ona ohnivá pochodeň, kterou mává znovu procitlá filosofie Izraele? A není to tentýž duch, který po svědectví upřímných Židů rozezněl daleko slyšitelný pokřik fanatismu? Není to ostudné, odstrašovat čestné izraelity od odhalování židovské podvratné činnosti, jako například B. S. Koenigswatera, člena institutu, který se vyjádřil takto:

„Nenahlížím, že by pocity snášenlivosti ovládaly naše souvěrce tak, jak by to bylo žádoucí. Proto věřím, že pro naši věc i moji důstojnost je lepší, když se stáhnou do ústraní.“⁴⁰⁴

Rozhlédněme se však ještě dál. Nejsou tyto reformátoři křesťanské kultury ti samí, kteří již v současnosti terorizují Rakousko a jejichž zběsilost dodává „historickým i politickým listům“ v Německu materiál pro následující řádky, které „Univers israélite“ přetiskl s vlastním nevybíravě urážlivým doprovodem:

„Těžko si udělat představu o řádění Židů ve Vídni. Když se krvežízniví Židé, kteří kdysi obklíčili Pilátův dům s pokřikem: Ukřižuj!, ukřižuj!, náraz proměnili v novináře, přičemž si plně zachovali svůj charakter primitivní divoko-

⁴⁰¹ „Arch. isr.“, 1866, XX, str. 905-906. Namísto „izraelitismu“ bychom raději řekli „požidovštění království“: Bylo nám vnuceno neblahým osudem, že tajné společnosti nejsou ničím jiným, než nástrojem Židů.

⁴⁰² Kdyby byl Mojžíšův zákon opravdu vaším zákonem, vyhlašovali byste mu válku?

⁴⁰³ „Arch. isr.“, 1867, VIII, str. 363.

⁴⁰⁴ „Arch. isr.“, 1866, XIII, str. 1055.

sti, pak asi nelze ještě zuřivěji dávat najevo nenávist ke Kristu, než jak to dělá tato židovská banda!

Od doby šlechetné odpovědi císaře biskupům propukla mezi Židy hotová zběsilost. Nestydaté karikatury biskupů popichují obyvatelstvo proti kléru takovým způsobem, že vyprovokované nálady v Paříži roku 1793 byly proti tomu dětskou hrou. Nadvláda Žida ve Vídni se projevuje především tím, že svou zlobu a zuřivost vylévá na Církev a klérus. Díky jeho novinám je lid do té míry vybičován, že je všude slyšet ohavná slova na adresu kolemjdoucích kněží.

Rovnost, které Žid dosáhl, mu nestačí: Chce být preferován, chce vládnout! Se vši vážností požaduje zvláštní hlediska pro svůj národ. A když se někde posledního Židovi náhodou šlápne na kuří oko, rozeřvou se jeho souvěrci po celém světě o brutálním atentátu. Kdyby si někdo dovolil prohlásit, že se nějakému Židovi možná stalo jen to, co si plně zasloužil, bude s ním jednáno jako s nejhorším reakcionářem a zpátečníkem. Dějiny Židů lze podle toho shrnout slovy: „Během patnácti století týrali křesťané Židy,⁴⁰⁵ teď týrají Židé nás.“⁴⁰⁶

Židé, tvořící kompaktní národní těleso a vzájemně se podporující ke škodě křesťanů, Židé, vlastníci zlato, tisk i potřebné schopnosti, a jejichž nejvyšší hlavy tajně ovlivňují zednářská bratrstva, mají tím vším možnost nechat se hýčkat a podkuřovat si velikány tohoto světa. Přední postavení, úcta a výsady se ze všech stran kladou na hlavu Izraele. Sám Žid to také ani nepopírá, vyjímaje případy, kdy jeho drzé činy mají za následek hlasité rozhořčení nad bezmeznou arogancí a nenasytnou hrabivostí.

„Díky Všemohoucímu,“ volá v této šlechetné zemi, „že posadil na trůn vladaře, jenž jako první svými diplomaty zahraničí jasně prohlásil, že Francie zahrnuje a zná jenom Francouze.“⁴⁰⁷ Právem se říká, že Napoleon III. si dal za cíl šlechetnou úlohu utěšit židovskou rasu za všechna nepopsatelná utrpení minulosti, ke kterým dokonce dochází i dnes v mnoha zdánlivě civilizovaných zemích.“⁴⁰⁸ Jaká to čest „pro našeho velkého a mocného panovníka, jenž se jako anděl s planoucím mečem staví mezi barbarské zabíjení a naše ubohé bratry“. Jinde je „naopak ještě vidět k ostudě naší doby pronásledování, žhářství a divou zvěř, převlečenou za křesťany a Evropany, vyšvihnout se do státních úřadů a hodností ministrů“.⁴⁰⁹

„Rovněž tak chceme vzdát čest nejvyššímu vedení státu, jež vedeno ušlechtilými myšlenkami neustává nám prokazovat svůj laskavý zájem.“⁴¹⁰ A protože se nám k tomu nabízí nyní příležitost, následujme hlasu povinnosti ohlášením opravdu dojemného a vzácného rysu jemnocitné starosti a vznešené ochrany:

Mladý muž židovské krve byl ve škole „urážen kamarády, kteří s ním ustavičně jednali jako se Židem. Otec nešťastníka šel za ministrem lidové osvěty a

⁴⁰⁵ Proč a jak tomu ve skutečnosti je? To již čtenář ví z našeho díla.

⁴⁰⁶ „Univ. isr.“, 1868, V, str. 293-294.

⁴⁰⁷ „Arch. isr.“, 1867, VII, str. 300.

⁴⁰⁸ „Univ. isr.“, 1867, V, str. 193.

⁴⁰⁹ „Univ. isr.“, 1868, X, str. 433.

⁴¹⁰ „Arch. isr.“, 1867, VII, str. 300.

žádal o ochranu. Ministr se okamžitě odebral do školy. Příslušnému třídnímu profesorovi udělil přísnou důtku a ten ještě musel napsat omluvný dopis hlavě rodiny, uražené ve svém náboženství“.⁴¹¹

Tedy běžný mladický spor, jaký by mezi francouzskými žáky končil zcela jinak, se ihned stává státní záležitostí! Případ vyvolá okamžitý zásah vysokého úředníka, když se jedná – snad o královského syna? –, ale kdeže, o syna Žida, kterého se jeden z jeho spolužáků odvážil nazvat Židem a jenž své vlastní jméno považoval za nesnesitelnou urážku.

Někteří snad jen pokrčí rameny nad tak směšným případem. Pokud jde o nás, my v něm naopak vidíme charakteristiku pevnosti postavení Židů mezi obyčejnými občany království. Jinak řečeno, musíme obdivovat moc tak krutě pronásledovaných! Nebojme se, že řekneme příliš tvrzením, že ve státě, jehož nejvyšší hlava (ta která právě byla nazvána utěšitelem a andělem) sama vyžaduje, že se před ní má klanět a jež vezme zpět své písemné císařské slovo, když jí náhodou uklouzne cosi, co by mohlo připomínat křesťanskou víru. Může být, že někdo zvolá: Ale vy fantazírujete! Oči vám zakalila chorobná vize! Nuže, slova se nyní chápe izraelitům tak vzácný pan Crémieux. Poslyšme, co sám řekl:

„Můj milý Guéroulte, právě jsem četl předmluvu, v které je Napoleon III. stavěn na roveň ‚životu Julia Césara‘. Systém fanatismu, ostatně do jisté míry zjemněný, vyvolal mou pozornost, když jsem došel ke slovům ‚šťastné národy, které je (myšlenky Césara, Karla Velikého a Napoleona I.) chápou! Běda těm, kdo s nimi bojují! Jednají jako Židé, kteří ukřižovali svého mesiáše‘. Jak jen mohl Napoleon III. napsat takovou frázi? Kde našel historik nějaký dějinný důkaz pro výraz, který tak jednoznačně zapsal? ‚Židé ukřižovali svého mesiáše!‘ Židovské náboženství, které tam, kde se jeho stoupenci těší stejným politickým a občanským právům jako ostatní náboženství, i všude, kde jeho členové ještě trpí opovržením, kde však již také prokazuje svou nesmrtelnou životnost, přece stále ještě očekává svého mesiáše.

Katolické náboženství tvrdí jako jediné, že tento nepoznaný mesiáš byl Židy ukřižován.

Psát však z katolického hlediska o instalaci Julia Césara! Pouhou religiózní domýšlivostí vydávat za historický axiom! Jak daleko jsme se vzdálili od myšlenky Napoleona I., který židovské náboženství potvrdil Velkým sanhedrinem a schválil organizaci izraelitského kultu!

Žijme v době a v zemi, kde se náboženství i kult musejí uzavřít do hranic soukromého svědomí. Když nějaký kněz z výše kazatelny hlásá, že mesiáš již přišel a Židé že jsou raněni slepotou, pak slyším jen výraz katolické víry, který rabín v synagoze z výše jiné kazatelny prokázal jako nicotný. Je však něco jiného, když panovník veliké říše vloží do historického díla tak nebezpečné slovo, do knihy, která se překládá do všech jazyků – v tom případě nejvyšší státní moc hlásá světu zaslepení Židů a vinu na ukřižování Ježíše Krista. Jestliže panovník touto trpkou a bolestnou výtkou, kvůli které museli Židé prolít proudy krve, znovu oživuje filosofii, pak je to velice nešťastné vnuknutí!

⁴¹¹ „Arch. isr.“, 1866, XXII, str. 991.

Můj milý Guéroulte, vyhrad'te prosím mému protestu místo ve svém listu (L'Opinion nationale). Zasílám Vám výraz svého starého přátelství. Paříž, dne 27. února 1865. Crémieux.“

Naproti tomu pan Lechêne soudí:

„Co nás jako první udiví na výtce, drze hozené císaři na hlavu, je pokrok, který již Židé ve světě učinili od doby, kdy je křesťanská společnost mezi se-
be přijala a velkoryse jim udělila občanská i politická práva. A pan Crémieux, citující Napoleonem I. svolaný sanhedrin, by se měl alespoň obtěžovat přechíst si jeho protokol a porovnat skromnost i vděčnost tehdejších Židů s neslýchanou arogancí dnešního Židovstva.“⁴¹²

Avšak dravý příval nevídané nesnášenlivosti, před nímž má křesťanstvo ustoupit, ustavičně vzrůstá a hrozí nás zaplavit nejen mimo naše chrámy, ale proniká již i pod střechy našich religiózních sdružení. Ještě krok, a již zítra bude kněžstvu pod záminkou veřejného pořádku zakazováno zvěstovat Kristovo utrpení, protože dnes to Žid nařídil. Úměrně stoupající moci Židovstva bude hlásání křesťanských mystérií zapovíráno stále přísněji.⁴¹³

Pokud by se naše slova i po všem, co jsme si výše ukázali, stále ještě měla zdát přehnaná, podívejme se pravdě do očí, čtème a pak sud'me:

„Vzhledem k přízni, kterou nám císařská vláda prokazuje, jsme skutečně udiveni, že nejvyšší autorita mohla strpět podívanou, která se udála ve dvou okresech Alsaska. Listy této provincie oznámily, že ‚Bavorská společnost života a smrti našeho Pána Ježíše Krista‘ měla řadu představení před početnými diváky, mimo jiné ve Štrasburku, kde bylo vystoupení dokonce poctěno přítomností tamějších nejvyšších církevních hodnostářů a prelátů. Zmíněná společnost uspořádala představení rovněž v Kolmaru... Není snad takové divadlo schopné vyvolat religiózní nesnášenlivost, oživit v nevzdělaném lidu starý fanatismus proti Židům, jsou-li ukazováni jakožto příčina smrti Boha křesťanů? Máme právo považovat taková představení za provokaci.“⁴¹⁴

To je řečeno dostatečně jasně! Avšak tento druh křesťanských divadelních představení, která si Žid troufá zakazovat v křesťanském státě, se nám tak jako tak jasně vybaví vždy a všude, kde je kázáno o Kristově utrpení. Jak si může Žid jménem pořádku a úcty, kterou vyžaduje pro synagogu, vůbec dovolit žádat zavření našich kostelů, reformu liturgie a zrušení veřejného kultu! Ohledně předvádění a zobrazování našich náboženských mystérií prohlašuje, že něco takového nelze trpět!

⁴¹² „A skutečně, Napoleon I. řekl generálu Bertrando: ‚Vyznám se v lidech a říkám ti, že Ježíš Kristus nebyl jen člověkem,‘ protože císař nemohl tušit, že jím samým pozdvižený Žid jednoho dne jeho nástupci na trůně bude opakování této pravdy vytýkat jako zločin. Jak nekonečná je moc zlata!

Pan Crémieux, již padesát let plně emancipovaný, dnes požaduje, aby katolíci i osobně císař ukryli víru jen do svých srdcí; zakazuje ji hlásat mimo kostely. ... Co asi bude na konci (19.!) století z křesťanské společnosti!“ – Adolphe Lechêne, Paris, 2. března 1865.

⁴¹³ Jasnoživá slova, hodná trvalé paměti; pozn. překl.

⁴¹⁴ „Univ. isr.“, 1868, VIII, str. 343-344. Štrasburk slyší slova židovské tolerance, město, kde spolužáci exrabína Dracha, naši staří známí, očekávali mesiáše, který vpadne na křesťany a všechny je sežehne ohněm. – *Deuxième lettre d'un rabbin converti (Druhý dopis konvertovaného rabína)*, Paris 1827, str. 349.

A skutečně, Crémieux, ctihodný prezident „Alliance israélite universelle“ a současně jeden z nejvyšších hodnostářů zednářstva přirozeně zná pokroky Židovstva, jeho bouřlivé vtržení do společnosti, které se snaží udělat každého křesťana povoleného a vstřícného vůči Židovstvu, ať si je to ministr, nebo císař! Je dalek toho, tuto moc popírat, a my jen opakujeme jeho slova, protože se stala historickým svědectvím:

„Jak se, pánové, všechno v tak krátké době změnilo! Když jsem byl dítě... nemohl jsem vyjít na ulici svého rodného města, aniž bych neslyšel nadávky. Jaké boje jsem tehdy sváděl svými pěstmi! Ano, říkám vám, pánové, jsem hrdý na Židy a musí se mi prominout pocit jisté ješitnosti, neboť jako dítě jsem byl počítán za méně než nic...“⁴¹⁵

Tehdy byl Žid počítán za méně než nic; naproti tomu státy i veličiny tohoto světa s ním dnes počítají, pokorně s ním počítají. Odkud se však bere tak neblahý div? *Skrze ochabnutí a nepevnost křesťanské víry!* A konsekventně také rychlým rozmachem okultních společností, plných odpadlých křesťanů, jež chtějí to samé, co chce Žid, tedy židovskou civilizaci, filosofii Židů z „Alliance israélite universelle“. Řečená židovská civilizace již dnes zcela otevřeně nastupuje, zaujímá místo křesťanské kultury, a Žid jen zcela logicky volá: Místo pro vašeho pána! Místo pro toho, který vás osvobodil od bláhovosti křesťanské víry! Pryč s vírou, její čas minul!

Zajisté, již se „ukazuje ve vědě světlo poznání“. Dítům pokroku už jenom zbývá odkopnout od sebe to červotočivé náboženství – den jeho pádu se dá již tušit. „Skrze myslící a poučené Německo nachází obnova teologických studií ohlas i ve Francii, která je díky svému systematickému a výbojnému duchu možná povolána vykonat i v religiózní syntéze totéž, co již udělala pro rekonstrukci v oblasti občanských práv i politiky. A každý izraelita musí cítit touhu po spojení s těmito posvěcenými zájmy“.⁴¹⁶

Vidíme tedy, že jakmile jsou jednou revolucí přeformovány dějiny i právo, musí se římskokatolická teologie sloučit s judaizující filosofií. ... Křesťanské slovo musí zmlknout. Ti, kdo učení Židovstva vděčí za tolik poznání, musejí přestat urážet Židy tím, že podlému a plným právem popravenému Kristovi přestanou dávat posvěcené jméno Mesiáše. Člověk nebo myšlenka, mesiáš, kterého Židé očekávají, tento slavný protivník spasitele křesťanů, ještě nepřišel, ale den jeho příchodu se blíží a již nyní se společnostmi pokroku a osvícením vedené národy se začínají sjednocovat s Izraelem! Nechť je celé lidstvo poslušné „Alliance israélite universelle“, ať následuje Izrael, tento skutečně kosmopolitní národ, jediný, který takovým je a může být, a jenž řídí inteligenci i zájmy pokrokových národů. Takovéto lidstvo obrátí své zraky k obnovenému hlavnímu městu světa, a nemá jím být Londýn, ani Paříž nebo Řím, nýbrž z trosek povstálý Jeruzalém, nový a „k velkým cílům povolaný Jeruzalém“, který má být současně městem minulosti i budoucnosti.⁴¹⁷

⁴¹⁵ „Arch. isr.“, 1867, I, str. 13.

⁴¹⁶ „Univ. isr.“, 1867, V, 223.

⁴¹⁷ Francouzský velkorabín Isidor in: „Arch. isr.“, 1868, XI, str. 495.

Desátá kapitola

I. Vliv Židů na události, jejich působení a organizace

29. června 1869, tedy téhož roku, kdy jednal papežem svolaný ekumenický koncil, byl v Lipsku zahájen první koncil Židovstva pod názvem „Izraelitská synoda“. Zasedala pod předsednictvím profesora Lazaruse z Berlína. Na synodě byly v rovnováze dvě velké frakce, reformovaných a ortodoxních v osobách zástupců Německa, Ruska, Turecka, Rakouska, Anglie, Francie, Holandska, atd.

Jako motto této kapitoly volíme slova, k nimž by se měl čtenář ještě často vracet. Tvoří totiž část návrhu, předneseného dr. Philippsonem z Bonnu, který byl podporován belgickým velkorabínem Astrucem a poté koncilem aklamací přijat:

„Synoda uznává, že rozvoj a uskutečňování moderních zásad jsou nejjistější zárukou současnosti i budoucnosti Židovstva. Jsou životně nezbytnou podmínkou pro expanzivní existenci a nejvyšší rozvoj Židů.“

Moderní zásady v politice a vědě jsou stejně tak zásadami revolučního a zednářského volnomyšlenkářství, jak je jejich patron „Alliance israélite universelle“ a velkorabín Astruc přednesli, protože tyto principy požidovšťují svět a připravují budoucnost Židovstva, tj. mesiánskou epochu, jíž nám „Alliance“ slibuje, a kterou si zde také ukážeme. Publicista Kuhn měl tedy plnou pravdu, když 22. července 1869 zvolal:

„Uplatňování moderních zásad Židovstva je obzvláště pro naše demokraty povznášející v jejich očích se nyní Židé stali skutečnými vůdci pokroku. Panství židovských mužů peněz nad muži pokroku je zde vysvětlené a ospravedlněné.“

Po těchto výrocích již dejme slovo naší další kapitole. – Když se Žid odtrhne od své víry, ale přesto horlivě dál vysoko třímá prapor svého náboženství, toto poslední útočiště svého národního ducha, když neustává – jak jeho hlavní tiskové orgány dosvědčují – věřit v mesiánské časy, které jej mají jednou učinit vládnoucím národem a soudcem světa, pak se nutně musíme zajímat o charakter a rozmanitost prostředků, jichž Žid v křesťanských národech používá, musíme se učit poznávat jeho vliv na události a změny společenského řádu Evropy, který ještě zčásti spočívá na staré a pevné víře našich otců.

To všechno nám má zodpovědět tato kapitola, a snad nám i řekne, co Žid může, chce a čeho se odvažuje díky moci, kterou Izrael představuje tím, že v každém státě tvoří zvláštní stát. A ovšem i díky pomoci, kterou mu poskytují organizace a sdružení, složená z lidí všech náboženství, přesněji řečeno z lidí všech myslitelných odstínů bezvěrectví, díky vlivu na společnosti, jejichž některé hlavy jsou duší okultismu, díky obratnosti, v níž se Izraeli nikdo nevyrovná, s kterou tyto společnosti nechává pracovat ve svůj prospěch, díky svému ustavičně rostoucímu bohatství, díky pákám k ovlivňování veřejného mínění ve svůj prospěch, kterými je bohatství pro Izrael, a nakonec i díky své vůli a fyzické konstituci, jež mu dovolují tvořit vlast ve všech zemích světa...

Do výchovy nyní proniká neodolatelný a tajemný proud, který nazýváme liberálním, a jeho vliv již není vlivem služebníků náboženství, kterým Kristus řekl: „Jděte

a učte všechny národy...!“ – Kdeže, zcela vzdálený je tomu vliv ducha, který vyvolává revoluce nebo je alespoň podporuje, duch mužů, kteří v tisku hlásají své kněžství jako ochotné nástroje tajných společností, v nichž panuje Žid a je jejich skrytým a nejvyšším inspirátorem.

Výchova, která začíná křesťany přetvářet na stoupence revolučních společností – a po všem výše řečeném můžeme říci společností židovských! – jim vštěpuje zásady, jež moderními sdělovacími prostředky dostaly nesmírnou působnost.

Rovnost, říkají tyto principy, je nejvyšším zákonem rozumné bytosti a je také jediným, který jí dovoluje skutečný pocit důstojnosti. Všichni lidé jsou si konec konců rovni, Angličan je pro Francouze stejný, jako každý jiný Francouz, a žádný zákon mu nedovoluje dávat přednost svému krajanovi. Tak tomu musí být i vůči Rusům, Asiatům a Židům, protože milovat své sousedy, svůj kraj a vlast je známkou úzkoprstosti, neliberálnosti a malého ducha. Skutečný člověk přestává nahlížet svou vlast jako ohraničenou; vidí ji v celém obydleném světě. Každá země, každá rodina, každý národ má stejný nárok na jeho srdce, a jediné jméno, na něž může být hrdý, je světoobčan!

Taková je vládnoucí idea moderního myšlení. A musí-li být – jak ze všech stran omílají hlasy revoluce – člověk kosmopolitou, mají-li se národy stále více slučovat, pak z toho můžeme vyvodit pouze velice trpké důsledky. Říkají totiž, že člověk je poddaným Židů, nebo jím dříve či později bude!

Pročpak poddaným? Má-li otázka platit nám, pak jen ukazuje, že oči našeho čtenáře ještě nejsou dostatečně otevřené. Vždyť jsme to již viděli: Mezi všemi národy světa je světoobčanem výhradně a jedině Žid, on jediný se vměšuje mezi všechny národy, aniž by se v nich rozplynul, jedině on je národem, který zůstává stále tentýž; jinak řečeno, kdykoli se židovskému národu zlíbilo shromáždit ze všech krajin světa židovské představitele a utvořit kongres, pak tam mohou výhradně sami pro sebe zastupovat všechny zájmy, všechny jazyky i všechny národy světa! A v tomto smyslu také budou v každém soukmenovci spatřovat živé oko nekonečné sítě, která má pro naplnění jejich nadějí jednoho dne pevně sevřít všechny lidi.

Neviditelnou podporou, kterou Církev i synagoga – každá ze svého hlediska – označily za zázračnou, je židovský národ chráněn před ztroskotáním na bouřlivém moři, které tvoří masa národů. Odolávající uprostřed oceánu národů a udržující bez změny své religiózní, společenské i národní vztahy, které je vzájemně spojují, se tito bratři chápou každé příležitosti, jež by mohla prospět jejich divokým instinktům a využívají každé události, která by napomohla k povzbuzení a posile v jejich neúnavném očekávání. Rozsah a všudypřítomnost jejich obchodu i zhoubná a utajovaná činnost jejich kumpánů je pro ně jedinou možností sjednocení a působnosti. Vydávají pokyny s až obdivuhodnou rychlostí a mlčenlivostí, a naráz ve všech částech světa zavádějí jednotnost myšlení i obchodu.⁴¹⁸ Tak tedy uprostřed národů, jimiž hluboce pohrdá, si Izrael i přesto plačtivě stěžuje na svou slabost v rozptýlení, ačkoli tvoří jedinou rodinu bratrů, svaté sdružení, jehož každý člen slouží druhému a čerpá sílu ze společného kmene. Grandiózní chobotnice v samém klínu moře, které jej živí, rozpíná již všude svá nespočetná chapadla.

⁴¹⁸ K představě o tajuplné organizaci Izraele nám postačí zpráva o nedávném únosu Drachových dětí, o kterém zde již byla řeč.

Zmíněná organizace se do jisté míry utvářela samovolně. Trvá již po staletí a za-
interesovaným sloužila až do dne, kdy uvolněné religiální vazby hrozily také roz-
ložením národní jednoty. Zde potom vznikl umělý útvar z iniciativy vůdců národa.
A tajné společnosti, v nichž se ihned hromadně objevili Židé, byly k tomu vynikající-
m prostředkem. Jedna z nich byla založena polooficiálně, a je ze všech sdružení
nejkompletnější, tzn., že je společností obrany, útoku i propagandy, a kterou my již
známe: „Alliance israélite universelle“. Na první pohled by se mohla zdát jako ne-
potřebné sdružení beztak existující všeobecné soudržnosti Židů. Ale otevřena sníl-
kům, odpadlíkům i opovrhovačům všech kultů měla možnost věnovat se daleko-
sáhlejší plánům a cizím elementům nabídnout značně pružný rámec. Napomáhá
lidem pokroku v Izraeli k závaznému politickému i religiálnímu liberalismu a smi-
řovat je s masami naivnějších. Pod záminkou zastupování jejich zájmů i nábožen-
ské svobody se tiše usadila na vrcholku žebříčku Judeje.

Je to pestrá směsice lidí různých odstínů a postojů, lhostejná vůči všem nábožen-
stvím i plná nenávisti ke křesťanství, kterou zednářstvo, současný král tajných spo-
lečností okultismu, svolává nebo již sloučilo ve svém středu. Zednářstvo, obrovité
sdružení v čele s několika málo zasvěcenci, jež nesmějí být zaměňováni s jeho no-
minálními vůdci, žije v nejtěsnější symbióze a bratrství s předáky Židovstva! Proto
je tak důležité stále znovu opakovat: Elita řádu, jeho skuteční šéfové, jež zná jenom
málo zasvěcených, pracují úspěšně a v tajné závislosti na židovských kabbalistech.
A tento fenomén funguje jednak díky nejpřísnější mlčenlivosti, k níž se zasvěcení
musejí podrobit nejpřísnějším přísahám a hrozbám, i díky židovské majoritě, která
v již i tak tajuplném zednářstvu sedí ve vysoké radě.

Pokud by v našich slovech mělo být něco urážlivého pro oko čtenáře, pak to vá-
hajícimu osvětlí několik řádků, a zvláště tomu, kdo si dá práci vysledovat, že spo-
lečností okultismu nemají konec konců jiný cíl, než být židovskými sdruženími, od
nichž existují pouze varianty s jakousi vnější křesťanskou slupkou. ... Jejich vůdčí
duch je vždy stejný, a my jsme to věděli již předtím, než vyšla na denní světlo ko-
respondence mezi Nubiem a Piccolo-Tigrem, protože jejich veškerá činnost je za-
měřena na likvidování Kristova učení a křesťanské společnosti. Jinými slovy, jedi-
ným cílem jejich úsilí je vítězství židovských myšlenek, proklamovaných pod ná-
zvem moderní zásady samotným Izraelem (viz úvod kapitoly), jejichž důsledkem
má být epocha mesiáše (viz níže).

Charakteristická poddajnost adeptů okultismu jim dovoluje dělat všechno pro
všechny, pružnost jejich doktríny hraničí se zázrakem, a jejich neupřímný jazykový
styl dokáže stejně snadno chválit Krista, jako na něj chrlit urážky. Stručně řečeno,
činy tajných spolků, jejichž zdánliví vůdci nosí křesťanská jména, jsou takto obrat-
ně maskovány a přijímány v naší společnosti s ochotou, protože pod židovskými
jmény by budily nedůvěru. A pod pláštěm takto ctihodných jmen jsou průměrní
občané uklidňováni a netuší skutečnost protikřesťanský zaměřených snah, necháva-
jí se zaslepovat okázalou dobročinností, kterou ostatně považuje za skutečnou a po-
ctivou i většina členů tajných společností, zatímco vůdci a hlavní zasvěcenci znají
její pravou pokryteckou podstatu.

Jisté neopatrnosti a porušení mlčenlivosti, jež neušly pozorným očím a uším,
většinou unikly v opojení blízkým triumfem. Otevřená přiznání i výsledky zkoumá-

ní, to všechno nám vedle vlastních materiálů dovoluje vynést zcela konkrétní soud o druhu, moci a činnosti nejvyšších tajných společností, v nichž se křesťané shromažďují pod rukou Žida jako tupé stádo. My se zde spokojíme s reprodukováním několika potvrzení právě řečeného.

V Německu, kde Židé a jim napomáhající společnosti jsou již dávno v čele úsilí po sloučení národů v jediném impériu se záměrem později jim podsunout i jinou vládní formu kosmopolitní republiky, tedy v tomto Německu otiskly r. 1862 „Mnichovské historické a politické listy“⁴¹⁹ žalobu lóžových bratrů na brožuru Albana Stolze o zednářstvu. Říká se, že písemnost byla předložena králi Vilémovi⁴²⁰ a autor, naprosto oddaný protestantskému náboženství, v něm označuje za největší nebezpečí pro trůn i oltář „moc, kterou si již dokázali zajistit Židé s podporou zednářstva, moc, jež dnes dosáhla svého vrcholu“.

V Německu existuje, říká nám autor, a my mu přenecháváme plnou odpovědnost za jeho slova,

„tajná společnost se zednářskými formami, podřízená neznámé hlavě. Členové toho sdružení jsou povětšinou Židé, jeho stupně a systémy mají křesťanské symboly pouze kvůli vnějšímu zdání, a tím jen ještě lépe slouží zakrytí skutečné činnosti. Židé používají křesťanství jen posměšně a hlavně na zneprůhlednění svých pletich.

Zde se nejedná o nějakou směšnou pomluvu ... zdaleka ne; zločinci se již neskrývají v příšeří a ukazují se. Zdá se, jako by byli naši bratři a těší se přízni a podpoře dokonce i německých knížat. Dodejme ještě, že do některých zednářských denominací nebyli Židé připouštěni, že však jsou nyní přijímáni do všech lóží světa. V Berlíně po smrti krále Bedřicha Viléma IV. pokročili ještě dál a snažili se vplížit zadními vrátky. Za tím účelem se nechávali přijímat do lóže někde jinde, a poté jim byl přístup rovněž povolen. A tam, kde jim není žádná lóže přístupná, zakládali si čistě židovské lóže, do nichž není přijímán žádný Nežid. V Londýně, jak známo, mají pod Velmistrem Palmerstonem dvě lóže, jejichž práh ještě nepřekročil ani jediný křesťan. Ale právě tam se sbíhají všechny revolucionářské nitky, sprádané v tzv. křesťanských lóžích.

V Itálii jsou členové Vysoké venty známi jen malému kroužku adeptů, kteří pak pod krycími jmény předávají rozkazy. Jeden z nejproslulejších, soudruh famózního Nubia, užívá krycí jméno Malý tygr (Piccolo-Tigre). Krutý a děsivý šampión okultismu, jeden z vládců Venty, je také Žid.⁴²¹ V instrukcích, jež vlastnoručně sepsal nejvyšším agentům piemontské Venty, čteme pod datem 18. ledna 1822 následující:

„Nejdůležitější je oddělit člověka od jeho rodiny a znemrahnit jej. Musí mít zálibu ve vysedávání po kavárnách a v návštěvách frivolních divadel. Přimějte jej k tomu, všemožně lákejte, dodejte mu pocitu důležitosti, naučte jej

⁴¹⁹ V originále „Münchner historische und politischen Blätter“. Přetištěno in: „Journal de Bruxelles“ a „Monde“ z 5. listopadu 1862.

⁴²⁰ Pruský král Vilém I. (1861-1888); pozn. překl.

⁴²¹ V době, kdy jsme bydleli v Římě, navštívil pseudonym Nubius některé z našich přátel. Tento ničema, který se těšil důvěře knížete Metternicha, prvního ministra rakouského císaře, byl později vlastními lidmi otráven i poté, co vykonal pravé divy v zájmu protikřesťanské revoluce.

nudit se v práci. A budete-li mu zdůrazňovat nepříjemnost jeho povinností, vštípíte mu touhu po nové existenci. Člověk se rodí jako rebel. Rozdmýchávejte jeho touhu po rebelii až k plamenům, ale nenechte je šlehat příliš vysoko! Jde o přípravu k velkému dílu, které jste začali. A když jste již některým duším našeptali odpor k rodině a náboženství, nechte je projevit také přání po vstupu do lóže. Ješitnost šosáka po ztotožnění se zednářstvem je něco tak všeobecného a banálního, že jsem ustavičně uchvácen lidskou stupidností. Divím se jen, že celý svět ještě neklepe na dveře Nejjasnějšího s prosbou, aby mohl být spolupracovníkem na obnově Šalamounova chrámu.⁴²²

Podobná lóže, jakou jsme našli v Londýně, tedy složenou výhradně ze Židů a sdružující všechny nitky z křesťanských lóží, existuje také v Římě, kde „je nejvyšší tribunál revoluce. Odtamtud jsou pak ostatní lóže skrytou hlavou vedeny tak obratně, že většina křesťanských revolucionářů jsou jenom slepé a Židy pomocí tajemství vedené loutky“.

„V Lipsku u příležitosti veletrhu, který láká židovské i křesťanské velkoobchodníky z celé Evropy, je v trvalé činnosti tajná židovská lóže, do níž nikdy nebyl přijat křesťanský zednář. A v židovských lóžích Frankfurtu a Hamburku jsou přijímáni jen jako delegáti. To by již více než jednomu z nás mohlo otevřít oči.

Kéž se zlíbí Všemohoucímu zmírnit zkoušky, které seslal na velikány tohoto světa za jejich bezstarostnost a dá jim pochopit, že práce zednářstva slouží k zrevolucionování světa a zrepublikanizování národů v zájmu Židovstva! ... Měli by si zapamatovat předpověď Napoleona I.: „Po padesáti letech bude Evropa buď republikánská, nebo kozácká! i slova Burkeho: „Přijde čas, kdy vladaři budou muset být tyrany, protože poddaní se stali rebely z principu!“⁴²³

Kdyby zde šlo jen o řeč jednoho z přívrženců protestantismu, byla by nám nesporně poněkud podezřelá, avšak postiženo několikrát církevní klatbou, má zednářstvo ve svých řadách nespočet vůdců Lutherovy náboženské reformace. Svědectví, která k nám přicházejí z této strany, mají tedy opravdu upřímný charakter nestrannosti.

Podníceno a podporováno Izraelem, revoluční hnutí – kterému tento podnikavý národ děkuje za občanská práva – nikdy nepřestalo nacházet své nejoddanější agenty v nepokojné části Židovstva jako své nejdřezší a nejobratnější propagandisty. Být v křesťanském státě křesťanům lhostejným, to už je pro Žida něco velikého. ... Přesto se ani tím nespokojí jeho nekonečná domýšlivost a náš spiklenec dokáže dosahovat až neuvěřitelných výsledků v pokračující hře tajných společností, jejichž ruka pokrývá svět jako pevnou síť.

Opravdu, říká nám on sám, když krátce předtím na koncilu 1869 s rostoucí smělostí zopakoval svůj věroučný článek „Žid by se ukázal jako velice nevděčný, kdyby neuznal, že za všechno, co má, dluží hnutí, jež sám po staletí uváděl do života“ – tj. od Luthera – „a které před osmdesáti lety“, tedy od vyhlášení lidských práv,

⁴²² Symbolické fráze, jejichž skutečný smysl je známý pouze vysoké a neviditelné hierarchii d'ábla a zednářstva, složené ze židovských kabbalistů, tedy znamenají obnovu a moc talmudského Židovstva na troskách křesťanství.

⁴²³ *Feuilles historique* s výjimkou dvou řádků oběžníku Žida Niccolo-Tigre.

„svrhlo starý společenský řád. Odporný pach pronásledování nás již nenutí úžeji se semknout; nyní se můžeme individuálně rozvíjet bez obav z útoků na svou osobu i na naši víru. Sledovali jsme směry moderní společnosti a pečlivě jsme se zamýšleli nad důsledky, které musí mít pro náš kult. Nerozlučně spjati se židovským národem a bez potřeby vidět nutnost zrušení společných svazků jsme si naopak našli nové důvody k jejich zachování a posilování“.⁴²⁴ Jedním z nejspolehlivějších prostředků k tomu je přizpůsobování a rozmnožování pomocných organizací, paralelně pracujících společností, skrytě napojených na Židovstvo.

Ani ve chvíli triumfu se vítěz naráz nezřiká prostředků a výhod svého výboje! Všude po obydleném světě, všude tam, kde žijí křesťané, musí Židé ještě více, než dříve upevňovat svazky, poutající navzájem členy obce. Dále musí Žid ještě pevněji sprádat oka sítě tajných společností, které jako poslušné dcery za něj vykonávají jeho práci.

Rovněž americký kontinent nemůže tomuto plánu uniknout. Proto také bez podivení čteme v Židovstvím velice uznávaném listu následující řádky:

„Již častěji se mluvilo o izraelitském řádu B'nai B'rith, tj. Synech smlouvy, který byl založen ve Spojených státech. A protože je význam tohoto řádu stále větší, a současně je velice málo znám, zdá se nám užitečné po amerických listech analyzovat poslední poselství jeho velmistra B. J. Peixolta.

Řád B'nai B'rith poslal izraelitským obětem cholery v Orientě 5 000 dolarů (25 000 franků). Velmistr navštěvuje přidružené lóže tak často, jak je to možné. Letos přijel do lóží v jedenácti nejdůležitějších státech. Svolal konference a přednesl projevy, v nichž jim vysvětlil jejich bratrské povinnosti a upevnil pocity vědomí a lásky k vysokým cílům, které si řád stanovil a jimiž jsou morální a intelektuální pokrok rodiny Izraele i pevná jednota jejich členů. Tato úloha je o to naléhavější, že v Americe, složené z různých ras a národností, mohou vzniknout spory a antipatie, o nichž je nutné jednat.“⁴²⁵

Zednářské lóže, které Církev zatratila, jsou tedy pro Izrael nezbytným agentem synagogy. A tak i v nitru nejdemokratičtější republiky Židovstvo v skrytu tajemství a příšeří lóží šíří to, co samo nazývá morální a intelektuální výchovou svých lidí, „lásku k nejvyšším cílům řádu“.

S ustavičnou podporou židovských obcí a tajných spolčeností, občanů vlastního národa i občanů národa, jenž je adoptoval a jehož bezostyšnost a lstivost je mu odedávna známá, se nyní ve všech královstvích snaží svůj vliv ještě více posilovat. Jistý muž židovského ducha nedávno napsal:

„Židé díky své houževnatosti zastávají v poměru ke svému počtu více důležitých postavení, než lidé katolické nebo protestantské konfese. Jejich rozkladný vliv se projevuje v záležitostech, ohrožujících štěstí země. Není žádný podnik, na němž by Židé neměli velký podíl, není jediná státní půjčka, kterou by lichvářsky neskoupili, není jediná pohroma, již by nepřipravili a nevyužili. Přicházíte si stěžovat v nepravý čas, jak to vždy děláte, vy, kteří se těšíte veškeré přízni a máte všechny výhody!“⁴²⁶

⁴²⁴ „Univ. isr.“, 1866, III, str. 129.

⁴²⁵ „Arch. isr.“, 1866, XX, str. 885-886.

⁴²⁶ Cerfbeer de Mendelsheim, *Les Juifs*, Paris 1847, str. 9.

Stručně řečeno, silní a pevní vůči každému z nás i vůči státnímu zákonu, silní díky své organizaci uprostřed jiných národů i tajných společností a aliancí, tvoří Židé stát ve státě, jak se vyjádřil Kluber. Z toho pak plyne, že je-li křesťanská společnost hodná toho jména a věrná v obraně svého zákona, „je hluboký rozpor mezi státem a Židovstvem nevyhnutelný“, ⁴²⁷ a také že nezbytným důsledkem triumfu Žida by byla zkáza křesťanských států i křesťanské kultury.

II. Prostředky vlivu. Zlato

Mezi pomocnými silami židovské moci, založenými na tajných společnostech, nesmíme zapomenout na zlato, které bylo pohany označeno za zkázu mravů a Kristem zavrženo. Zlato, pokušitel svědomí a němý, ale přesto neodolatelný přemlouváč!

Prodejné město, zvolal kdysi Jugurtha při opouštění Říma, hrdé republiky, která se však tak často klaněla před zlatem. Prodejné město! Nenajde se obchodník, aby si tě koupil! – Dnes takový obchodník žije a je všude doma.

Žid, pán zlata, na jehož nedostatek si nikdy nestěžoval, je dnes také pánem mocností tohoto světa. Jinak řečeno, zlatu patří svět, a zlato patří Židovi.

Podívejme se v této kapitole alespoň stručně na zlato, přenechejme však slovo těm, kteří je přijali spolu se židovským kolosem. Řekněme jen tolik, že sice i v dřívějších stoletích byli Židé králi financí, ale ještě nikdy nebyly peníze tak bezvýhradně životním nervem války i míru, života a smrti, duší obchodu i průmyslu, a že také ještě nikdy nebyly v tak děsivé míře koncentrovány, jako za našich časů.

V Německu „důsledkem sekularizace církevního zboží, finančních potíží šlechty i státu poskytnutých půjček dosáhli již Židé moci, před níž se sklánějí i největší státníci. Pomocí filosofie 18. století i jejích žáků, užívajících všech pák ke svržení křesťanského náboženství a společnosti se od emancipace Židů, tj. jejich občanského a politického zrovnoprávnění, jimi dosažený vliv stal životní otázkou evropské politiky“. ⁴²⁸

Obrátme se nyní z Německa ke dvěma nejbohatším státům Evropy a poslechněme si bytostně protikatolického muže:

„Dělníci, kteří se s námahou sotva užíví, tvrdě pracují, jenom aby ještě více obohatili několik tisíc zahálčivých nabobů z Judy v Amsterdamu nebo Londýně.“ ⁴²⁹

Naprosto zdrcen bezmeznou mocí židovských financí se tentýž národohospodář věnuje znovu Francii za Ludvíka Filipa:

„Král sice může jmenovat důstojníky a soudce s příjmem dvaceti až třiceti tisíci franků, ale všechny vyšší a výnosnější úřady podléhají nařízení Žida. Je to Žid, kdo přiznává všeobecné výjimky svým oddaným služebníkům, a nepo-

⁴²⁷ *Coup d'oeil des délibérations diplomatiques de Vienne*, III, str. 390.

⁴²⁸ Goschler, židovského původu, *Dictionnaire encyc. allemand*, 1861, XII, str. 451.

⁴²⁹ Toussenel, *Les juifs rois de l'époque*, 1847, předmluva.

slušné sesazuje... Žid, výhradní vlastník dopravy v celém království, má více zaměstnanců, než sám stát.

Obrovský vliv Židů je viditelný již zdaleka. Ani král nemůže bez jeho pomoci uzavírat žádné dohody. ... Vybídl jsem krále i poslaneckou sněmovnu k uzavření celní unie, dohodě o hedvábí, atd.; Židé to nechtěli! Anzin si nepřál spojení Belgie s Francií – a neuskutečnilo se. Ještě než zákon předal Židům železnici, mohl každý volně jezdit po hlavní silnici, po královské cestě. Ale poté, co všechny dopravní prostředky, železnice, plavební kanály i řeky již patří Židovi, nemůže nikdo silnic užívat bez zaplacení daně.

A vy, můžete nám povědět: „Kdo má monopol bank a dopravy?“ Žid! Kdo vlastní monopol stříbra a zlata? Žid! Kdo bude mít brzy v ruce monopol na olej, sůl a tabák? Žid! Kdo má inzertní monopol? Saint-Simoniste, služebník Židů!⁴³⁰ Kdyby bylo možné prodávat vzduch a lichvařit s ním, Žid by jej nepochybně také skoupil...

Proč byl cukerní otázkou zlikvidován náš koloniální obchod?⁴³¹ – Protože se v ní dostaly do rozporu naše národní zájmy se zájmy čeledě cukrovarníků, spojených s vysokými financemi. Vláda i parlament se dokázaly starat o jedinou věc – o přízeň finanční moci. Zlato je všemocné, a Žid vlastní zlato!⁴³² Neplatí snad Žid svým zlatem i revolucionářské příspěvky agentům okultismu? Nedrží ve svých rukou nitky tajných společností, ovládajících celý svět? Nikdo proto nemůže upřít židovskému spisovateli Cerfbeerovi zásluhu, že „jako jeden z prvních ukázal na moc, jež lidi děsí a sama již pohlíží do budoucnosti!“⁴³³

Každá doba má svou předzvěst, o jejímž významu se nelze klamat. Proto si zapamatujme slova mimořádné nesnášenlivosti a děsivé pravdy, která „Univers israélite“ považoval za dobré vyslovit, když pan About podlým způsobem špinil před veřejností kněze, který židovskému baronu podal pomocnou ruku:

„Nikdo není dost mocný, aby požadoval vyloučení Židů, zatímco křesťané se o to dnes snaží ohledně svých lidí,“⁴³⁴ a dodejme, že jménem svobody Židů, zastánců revolučních principů! (Viz synodu 1869.)

Říkat zlato nebo finance je po celém světě totéž jako říkat Žid, který nám vládne držetím zlata.

Jednomu takovému Židovi neopatrně vyklouzla při hovoru o židovském konkurentovi následující slova:

„Kdybychom se on a já dokázali dohodnout, co by potom zůstalo křesťanovi jiného, než oči pro pláč?“ Dobrá, to lze snad mít za pouhou nadsázku.

Ale opravdu, který monarcha a stát dnes může postavit armádu, zbudovat flotilu a železnici, kopat průplavy atd., pokud nemá podpis, důkaz blahovůle svého pána, Žida?

⁴³⁰ Patologická a nemorální sekta, které vděčíme za volný obchod: Vzor pro sloučení národů. Má ve svých řadách mnoho Židů.

⁴³¹ Toussenet, I, str. 19.

⁴³² Tamtéž, I, str. 10-20.

⁴³³ Cerfbeer, *Les Juifs*, 1847, str. 1.

⁴³⁴ „Univ. isr.“, 1864, str. 420.

Žid nás pevně drží a je naším pánem, a to nejen proto, že nemáme zlato, nýbrž – a opakujeme to neustále – z toho důvodu, že nás vlastní zlato, a to nás zase vlastní jen proto, že se našich duší zmocnila pýcha, luxus a touha po moci a požitku! A to všechno nás nepustí dříve, než zasáhne křesťanská výchova, která lidi učí pokoře, umírněnosti, čestnosti, ohleduplnosti a citu pro slabé. Do té doby musíme připouštět slova kněze a bývalého Žida:

„Od přírody obratní a ovládaní instinktem panovačnosti, obsadili již Židé všechny cesty, vedoucí k bohatství a moci. Jejich duch postupně pronikl do moderní kultury. Dnes vládnou burzám, tisku, divadlu, literatuře, státní správě i velkým komunikačním světům, a drží celou křesťanskou společnost spoutanou jako v síti.“⁴³⁵

Porozuměli jsme již správně citovaným slovům? Ještě ne! Uvádějí nás v úžas, ovšem vyvolávají pouze soucitné pousmání u ministerského předsedy Anglie, který jednou z překypujících židovské pýchy zvolal: „Svět je řízen úplně jinými lidmi, než si myslí ti, kteří nevidí do zákulisí.“⁴³⁶

III. Tisk

Druhá moc se ukazuje především na těch, kteří ze sebe udělali spolupachatele Židů, a je jí tisk, možná lépe řečeno celé veřejné mínění.

Nicméně musíme hned zdůraznit, že jak ve Francii, tak i v celé Evropě má tisk i ctihodné představitele. Nicméně i když to uznáváme, musíme stejně tak dodat, že jejich ctnost je podezřelá, protože od jednoho konce Evropy ke druhému jsou tisk i zlato hlasitě obviňováni z tajného a nelegitimního vztahu. A drží-li již Žid „celou křesťanskou společnost jako v síti“, potom je takový stav často důsledkem svodů, trpytících se zlatem. Umí tedy Žid pro svou věc a principy tisk koupit a řídit?

Služby, za které Žid vděčí tisku, se projevují ve slovech „Archives israélites“ a jsou každému z nás dostatečně jasná k pochopení jejich smyslu i důležitosti. To, co Žid nazývá nesnášenlivostí a předsudkem, fanatismem a barbarstvím, jsou zásady a víra křesťanské společnosti! Víme to, a nenecháme se tím oklamat:

„Jestliže mizí i předsudky,“ říká velký židovský časopis, „potom se tak děje proto, že se všude rozšířila naše slova i písmo, jelikož naše knihy a noviny působí všude.“ Nic nás účinnější „nechrání před návratem excesů a násilností, než naše literární práce“.⁴³⁷ Je už jen „málo zemí, kde by práva našich bratrů nebyla ještě doceňována. Lze tudíž říci, že nesnášenlivost a fanatismus byly poraženy, ale předsudky dosud ne. Nacházíme je ve všech zemích i ve všech vrstvách společnosti.“⁴³⁸

⁴³⁵ Ratisbonne, *Question juive*, Paris 1868, str. 9.

⁴³⁶ Disraéli, *Coningsby*, Paris 1844, str. 184.

⁴³⁷ Nikdo nechte čistě židovské časopisy a jen sotva se ví o jejich existenci, a přitom je zřejmé, že právě tyto tiskoviny by mohly osvětlit naše srdce i rozum. Jsou totiž řízeny výborem Židovstva, tím samým výborem, který nám na svém koncilu r. 1869 řekl, jaké zásady napomáhají věci Židů. Viz začátek kapitoly.

⁴³⁸ „Arch. isr.“, 1866, XIV, str. 607.

Tak tedy zlo, na které si Žid stěžuje, zanechalo v půdě určité kořeny, tj. že kulturní zásady křesťanství pořád trochu žijí, jinak řečeno, že nás ani nekonečná moc židovského tisku ještě dostatečně nepožidovštila!

Jak se tedy utváří tisk? Připomeňme si jen, že někteří novináři jsou omezení lidé, hnáni svými stranickými vášněmi, lidé, které litujeme, ale nepohrdáme jimi, další jsou přemýšlivější a moudřejší lidé převážně z katolického tábora, jiní zase vynikají korupcí a nepravostmi, a zbytek můžeme prostě označit za falešnou a podlou sebranku, za lokaje pera.

Ale jaký všemocný a neviditelný despota vládne tisku v nejvyšších sférách novinářství? Nuže, byl by to drzý a nevítaný zvědavec, kdo by chtěl osobně poznat svého nejvyššího velitele, jemuž prodává svůj čas a schopnosti! A nakonec také proč? Pokladník listu mu podle obvyklého sazebníku vyplácí tolik a tolik za metr textu – a jeho zvědavost je tím uspokojena. Proto píše a má tolik taktu, že mlčí, neboť nechce přijít o svůj plat.

Avšak majitel, pán mašinérie na hýbání veřejným míněním, talentovaný spekulant, kterým je ve většině případů Žid původem nebo v jeho prospěch pracuje, sám často nenapsal jediný řádek. Jednou z jeho hlavních zásluh ovšem je, že má jistou ruku ve výběru svých poddaných, redaktorů a reportérů. Jsou to obvykle lidé bez pevných zásad, většinou i zcela neteční nebo přímo nepřátelští ke všem sociálním principům, ale zato obratní frázisté, kteří umějí dělat z talentu řemeslo.

A tak vidíme ve většině evropských zemí lidi vysokého i nižšího žoldu, jak zabírají všechna místa v tisku, a tito lokaji pera jsou vždy hlásnou troubou Židovstva, jež je přesně podle dohody platí a je navíc dostatečně schopné ukrývat ruce, které všechna jejich pera vedou.

Doufáme, že jsme zde neřekli ani jediné zbytečné slovo o viditelných i neviditelných osobnostech tiskových orgánů veřejného mínění. Víme dobře, že každé periodikum je majetek, a také že po každé změně svého vlastníka, když to vyžaduje buď úmrtí, nebo jiné okolnosti. Víme rovněž, že v takovém případě přechází list do rukou toho, kdo nabídne nejvíc a nabyvatel má poté zcela na vůli změnit obsah i zaměření koupeného periodika. Díky nadbytku peněz se tudíž stává Žid hned otevřeně, hned pod krycím jménem majitelem tohoto movitého majetku.

Doplňme si ještě všeobecnou poznámku následující úvahou. Vliv areligiózních myšlenek se právě dnes šíří více, než by si průměrný občan myslel. V mnoha ohledech řídí politiku národů a na jejím průběhu závisí do jisté míry i útlum nebo rozvoj ochodu a průmyslu. Lepší než jakýkoli obchodní agent jsou veřejné listy, které dodávají rozmach těmto myšlenkám a přizpůsobují je potřebám zpracovávání veřejného mínění podle přání svých pánů. A jsou to znovu noviny, které často klamou vlády a vladaře, že se staví jako zastánci názorů, jejichž postoje si bezostyšně uzurpovaly. Nešťastná realita nám říká dostatečně jasně, jak nezbytným nástrojem se staly noviny pro útočné plány Žida.

S důvěrou ve vnímavost našich čtenářů – aniž bychom se dotkli mnoha čestných spisovatelů – můžeme tedy prohlásit, že tisk je již z povahy své organizace zásadně prodejný. Jako takový tedy patří nejvíce nabízejícímu. A tím je, pokud má zájem, vždy Žid, a naše kapitola neskončí dříve, než si z úst Izraele vyslechneme nesporné potvrzení našich slov.

Než však začneme citovat, je důležité vědět, zda tisk má skutečně údajnou moc a zda v této Židem ovládané mocné páce je nebo není přeceňovaná síla.

Tisk je skutečně málo důležitý, tvrdí jedni, je tak říkajíc téměř nic, protože oba nepřátelské póly se udržují v rovnováze. Naopak, říkají další, tisk je největší silou, a ani ta nejpevnější moc mu neodolá. Je tedy jedno z řečených tvrzení přijatelné a odůvodněné?

Za odpověď nám postačí příklad o uplatnění novináři založené vlády, kterou přiznala nejdůležitějšímu ze svých listů.

Za vladaře – známého jako ctitele a podporovatele Židů –, kdy byl jistý list nejuznávanější, zaznělo volání pana Toussenela: Židé! Židé jsou králem epochy! Toto heslo se stalo titulem knihy, kde čteme následující slova: „Aby můžm nominální vlády ukázal svou blahovůli, vlastní finanční feudalismus svůj polooficiální list ‚Journal des Débats‘!

Lze se odvážit tvrzení, že každé ministerstvo je povinno platit listu ‚Journal des Débats‘ obrovské válečné daně. Souhlasí to? Byli i velcí ministři, kteří se snažili od tak ponižujícího poručníkování osvobodit, mj. pan de Villèle. Ale pan de Villèle byl svržen koalicí, dominující v listu ‚Journal des Débats‘. Následné Martignacovo ministerstvo bylo povinno ‚Journalu‘ doplatit daň i za poslední tři roky. Tvrdí se, že pan Thiers měl jednou záchvat odvahy vzepřít se despotismu listu. Avšak starý Entelle jediným otištěným článkem srazil domýšlivce k zemi. Pan Thiers prosil o odpuštění a pospíšil si uzavřít mír s pokladníkem listu. Účinná lítost byla velkomyslně přijata...

Pánové Guizot a Duchâtel si pokládali za čest vyhovět sebemenšímu pokynu listu ‚Journal des Débats‘: ‚Pokud je to možné, bude to uděláno, je-li to nemožné, uděláme to také!‘ V kleče nabízeli listu svou podporu. Poniženost pana Montaliveta vůči ‚Journalu‘ překračuje všechny meze podřízenosti. A je to ‚Journal des Débats‘, kdo vládl, když byl pan Montalivet ministrem. Jak lze pochybovat o důvěrnosti, jež panovala mezi královstvím Kněžské ulice a Tuileriemi,⁴³⁹ když v seznamu redaktorů listu figurovala jména všech princových vychovatelů!

Nevím proč, ale i bez ohledu na úctu, kterou chovám k vládní moci, jsem v těchto kruzích nikdy nevydržel víc než měsíc. Musí z nich vycházet nějaký výpar morální křivice, který dusí i srdnatého člověka.“

Citovaná slova pana Toussenela jsou naprosto srozumitelná. Nebylo by však pro nás důležité vědět, co je vlastně list, tolik zahrnovaný přízní a dávající nám představu o moci některých novin? Na to lze odpovědět s naprostou určitostí: „Journal des Débats“ je především „oficiálním orgánem vysokých financí, a ne královského paláce. Podporuje dvůr, pokud je ten poslušný vůle mocných pánů z Rue Bergère a Rue Laffite, a zase naopak. Oddanost listu dynastii nejde ani o krůček dál. ‚Journal des Débats‘ již za dobu své existence, a ta není příliš dlouhá, pohřbil několik dynastií, a nebude trvat dlouho, kdy prohlásí, že s tak chatrnou institucí nechce mít nic společného“.⁴⁴⁰

⁴³⁹ Tehdejší hlavní sídla pařížského tisku a královské vlády; pozn. překl.

⁴⁴⁰ Toussenal, II, str. 6-9.

List „Haute Banque“, jejichž páni sídlí v Rue Bergère a Rue Laffite, „je tedy opravdovou, v Evropě téměř oficiálně uznávanou mocností?“ A skutečně se „občas baví provokováním ruského cara“. Korunovace rakouského císaře nebo anglické královny je již nemyslitelná bez „přítomnosti zástupce „Journal des Débats“. Především je však listem prospěchu a zisku, rudou knihou současného režimu. Jen si zkuste zajít do veřejných knihoven, na Sorbonnu nebo do Collège de France, aniž byste narazili na redaktora „Débats“. Kasační soud, finanční soud, Conseil d'Etat, vyslanectví, ministerstvo školství – to všechno patří do jeho resortu. ... Pan de Broglie měl famózní myšlenku vydat rozhodnutí, kterým by byly konzuláty vyhrazeny pro žáky Ecole des Consuls. Jeho nařízení se však nikdy nedočkal jediného podpisu; skutečnou a jedinou školou pro konzuly je „Journal des Débats“. List má svého generálního konzula (Žida) v Damašku, jiného v Alexandrii, třetího v Jeruzalémě a dalšího v Janově, aniž by se podílel na spolufinancování vyslance v Konstantinopoli. – Pan Adolphe Guéroulte, saint-simonista a redaktor „Débats“, se v Evropě nudí. Ve snaze mu pomoci z potíží našel pro něj pan Guizot místečko konzula. „Journal des Débats“ může všechno, dokonce i dobro! To ovšem nikdy nedělá, zato je mu mnohé prominuto, když publikuje mystéria Paříže!

Académie française a divadla, ministerstva, vyslanectví i vyslanectví podporují „Débats“...“ Konec konců je to list „finančního feudalismu“, jehož pány jsou Židé, „nejvyšší rozhodčí nad osudem národa“.⁴⁴¹

Prosíme toho, kdo se pozorně zaměřil na tento ukázkový vzorek francouzského tisku, na „tiskový orgán vysokých financí“ se svým pánem Židem, aby nám pověděl, zda je tedy novinářství méně, než nic! Zda jednotlivě nebo jako celek představuje mocnost! Jisté je alespoň tolik, že se s naším hlasem ztotožní na tisíce dalších v tom, že naprostá většina novin žije v závislosti na Židovi, že jejich zakladatelé a často dokonce i šéfredaktoři jsou židovského původu, stejně jako že jsou poplatní Izraeli jejich vlastníci, ředitelé i religiózní a političtí literáti, a ovšem také že přesně jako v zednářské hierarchii nikdo nezná skutečné vlastníky novin, ani cíle, jimž odvádějí pomocnou práci.

Jsme přesvědčeni, že z celé Evropy je to právě Německo, které nejjasněji prokazuje obě skutečnosti: 1) moc veřejných projevů z řečnických tribun, ale především moc tisku; 2) lví podíl, který má Žid zajištěn na vlastnictví a ovládnutí této moci.

Jistý nám známý německý státník, jeden z mála protestantů, který zůstal věrný víře v Kristovo božství, nám v prosinci 1865 psal:

„V současné době vidím všude Židy velice pilně pracovat na ruinování naší společnosti a na přípravě revoluce. Jsou příslušníky obdivuhodně oddané rasy, která ve všech směrech produkuje talenty. Např. v Holandsku byli dva nejvlivnější protestantští duchovní pokřtění Židé: Acosta a Kappadozius, největší církevní historik v Německu. Neander, původem ze židovské rodiny v Neuchâtelu, je neúnavným a také nejúspěšnějším průkopníkem ateismu. Déle z Německa vypovězený Žid, jemuž stát všemožně pomáhá a nechal mu postavit observatoř. Od revolučních bouří 1848 jsem byl ve styku s jistým Židem, kte-

⁴⁴¹ Toussenet, II, str. 6, 10, 12-13.

rý mi z ješitnosti prozradil některá tajemství tajných společností a vždy o osm až deset dní předem mi oznámil všechny revoluce v každém koutě Evropy.

Jsem pevně přesvědčen, že všechna ta velká hnutí ‚utlačených národů‘, atd. jsou vymyšlena tuctem osob, které vydávají své rozkazy tajným společnostem v celé Evropě!

Půda pod našimi vladaři je již hodně podkopaná a Židé si drží mnoho takových pilných podrývačů. Židovští bankéři budou pomocí svých nesmírných peněz již záhy našimi pány a vládci. Jsem ujišťován, že všechny radikální listy v Německu patří Židům...“ – První řádky citovaného dopisu jasně říkají, jakou mají úlohu.

Sotva uplynulo jen několik měsíců od přijetí citovaného dopisu a pod hromovým úderem Pruska se zhroutil jeden z nejmocnějších států – a to tak náhle, že se celá Evropa ještě dnes chvěje. Hrozné a možná již nadbytečné poučení, které nám však dovoluje pochopit, že když každý z agentů rozkladu pracuje ve svém vykázaném oboru činnosti, s jak bleskovou rychlostí se potom na nás vrhnou události nejnečekanějšího druhu, události, které však ani poté neotevřou oči těm, kdo nevidí a nevěří, a neuposlechnou, tak jako kdysi dávno nevěřili na Noemovi prorokovanou katastrofu.

Kdyby bylo více známo tajemství široce rozvětvených činů a úderů, pak by publikum začalo chápat smysl řečených událostí.

„Neuvěřitelná, ale již dlouho zřejmá věc,“ volalo by se, „že veškerý tisk císařství bojkotuje a neutralizuje všechna opatření vlády, a pracuje mnohem spíše v zájmu nepřítele, nežli Rakouska. Každé závažné slovo však vychází pouze ze židovských úst, veškerý tisk je v rukou Žida“. Stalo se tak proto, že Židé jsou vychovateli mládeže celé císařské říše, jsou i pány tajných společností a všechno je zaměřeno na zničení každé křesťanské mocnosti.⁴⁴²

Jen několik katolíků bránilo energicky věc Rakouska, kdežto francouzské noviny pracovaly i proti zájmu své vlasti na židovské revoluci s cílem odůvodnit moc Pruska. Stejně jako v Itálii, využívali Židé i zde moci krále nikoli k jejímu posílení, nýbrž se záměrem později sloučit dosavadní německé suverény pod svou rukou do republikánsky jednotného Německa, jež by později mělo být republikou, zahrnující celou Evropu.

⁴⁴² Nemohu si odpustit nevložit na tomto místě poznámku. Židé a zednáři tehdy skutečně podporovali Prusko, viz bankéř Bleichröder a další. Dělal to i v roce 1870. Zneužíváním francouzského národního citění podněcovali Židé Crémieux a Gambetta Francii k vykrvácení v bojích proti Němcům. Pak bylo neštěstí národa využito k vyhlášení Komuny, která stála život 35 000 Francouzů. Židovští financéři Komuny, Simon Deutsch atd. vyšli z věci beztravně: O židovském panství nad Francií bylo rozhodnuto. Nyní noviny zase otočily! Celý židovsko-zednářský svět se obrací proti posílenému a prosperujícímu Německu. Přichází obkličovací politika, a když se všechno zdálo být hotové, začíná světová válka jako důsledek zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda v Sarajevu 1914 zednářem Principem, přichází německá porážka následkem židovské revoluce v týlu armády i zásahem Ameriky, umožněným židovskými bankami. Od 9. listopadu 1918 neomezeně vládli v Německu Židé. Anglie se stává patronem Izraele. Nyní je na obzoru nový konflikt evropských národů. „Katolíci a protestanti po sobě střílejí, a Žid k tomu udává tón.“ Výrok krále Bedřicha Viléma Pruského o Meyerbeerových „Hugenotech“; pozn. německého překl.

„Ale ano,“ řekl nedávno pruský státník, „tou největší metlou Německa je Židovstvo,“ a jeho nejohrožnějším nástrojem je slovo profesora z katedry a tisk!

Izrael ovšem ani zdaleka neskrývá svůj zatím ještě neúplný triumf. Stát, kde nedávno zednářstvo dosadilo za velitele svého Mistra, lorda Palmerstona, má dnes za pána jiného ministerského předsedu, Benjamina Disraeliho, syna Žida a Židovky. Ten nyní nárokuje pro Židy čest, že udělali v Německu revoluci. Slyšme a nenechme si ujít jediné slovo:

„Mohutná revoluce, která se připravuje v Německu (1844) a bude druhou reformací, významnější než ta první, o níž zatím nemá v Anglii nikdo ani tušení – nuže, pod čí patronací se rozvíjí? Pod patronací a dohledem Židů, kterým v Německu připadl téměř úplný monopol profesorských kateder.“⁴⁴³

Co těmito triumfálními slovy říká britský premiér Disraeli, to přece z vlastních zkušeností a pozorování musel vědět i rakouský ministerský předseda kníže Metternich jako kancléř jednoho z nejmocnějších států, a navíc on, který měl důvěrníka, jemuž se také se vším svěřoval a logicky jej učinil i zasvěcencem mnohých politických tajemství. Zmíněný důvěrník však byl nositelem pseudonymu Nubius, kolega Žida Picollo Tigra! Metternichovy oči, jako ostatně oči většiny vládařů, však jasné světlo odmítaly. Nicméně nakonec přemožen příznaky neúnavného a všudypřítomného obtěžování, uklouzl mu povzdech, v němž se pojilo proroctví s historií:

„V německé říši existují revoluční síly, které jsou opravdu strašné, například židovský prvek. V Německu hrají Židé přední roli a jsou i nejtižadostivějšími revolucionáři. Jsou zde filosofové, spisovatelé, básníci, řečníci i bankéři, a mají v hlavách i srdcích celou tíhu staré hanby! Jednou připraví Německu nejohrožnější den... po němž bude nejspíše následovat ještě strašnější ráno!“⁴⁴⁴

Osobitá organizace židovského národa, jeho protikřesťanské principy, jež mezi národy opakují a šíří Židy vedené tajné organizace, zlato, Židem vlastněné a nám vládoucí, psané i tištěné slovo, které se stalo jeho slovem,⁴⁴⁵ toto vše udělalo Žida tím, čím dnes je: Naším skrytým pánem! V blízké budoucnosti se však chystá stát se neskrývaným velitelem a hlavním činitelem nepředstavitelného despotismu.

IV. Fyzická přednost Žida

K známé židovské inteligenci musíme vzít v úvahu také pozoruhodnou fyzickou přednost, kterou až dosud žádný přírodní zákon nedokázal přijatelně vysvětlit. Řečená převaha má svůj důvod v privilegiu tělesné konstituce, již musíme označit za jedinou svého druhu. Ta se pak důsledně projevuje stejně tajemnou jako mimořádnou imunitou vůči chorobám, napadajícími každou lidskou rodinu, když opustí zemi svých otců a žije v cizím podnebí. Avšak nejzajímavější otázka, světoobčanství, nám zde zjedná trochu jasna.

⁴⁴³ Coningsby, 1844, str. 183-184. O co více jsou od té doby jeho slova očividnější!

⁴⁴⁴ Rougeyron, *Antéchr.*, Paris 1861, str. 28-29. Cit. slova byla pronesena roku 1849.

⁴⁴⁵ Viz Louis Beuillot, *Odeurs de Paris*, 1867, I, *La Grosse presse*; II, *La Petite presse*.

Je člověk skutečně kosmopolitním tvorem, jak se až dosud obvykle tvrdilo? Původem z jedněch rodičů se lidská rasa rozšířila po celém světě. Tak učilo Židy i katolíky pět knih Mojžíšových, které rozhodně neodporují vědě. V tomto smyslu prohlašuje historie lidi za světoobčany. ... Je však světoobčanství potvrzeno i v jiném smyslu, že se totiž každá lidská rodina může beztrestně usadit v nejrůznějších světových končinách?

Ne, protože zkušenost nám dokazuje pravý opak. Pouze Žid tvoří výjimku, a věda nám o této rase říká, že se „řídí statistickými zákony porodnosti, nemocnosti a úmrtnosti, které jsou zcela odlišné od národů, mezi nimiž žije“. Jako „jediná mezi všemi rasami se židovská aklimatizuje a rozmnožuje v každém podnebí“.⁴⁴⁶ Množí se bez boje i bez potřeby přílivu nové krve, jak je nutné nám, abychom udrželi přinejmenším na stejné výši počet obyvatel např. v Alžírsku nebo Americe.⁴⁴⁷

Jaké povahy je však tak zvláštní židovské postavení? A co jsou především příčiny, které mu zjišťují imunitu vůči smrtelným útrapám? Několik příkladů nám pomůže to pochopit.

„Pokud jde o cholery, jsou hned jejími jedinými oběťmi,⁴⁴⁸ hned zase jsou jí ušetřeni,“ a takový případ je velice častý. Od roku 1832 „zůstali Židé takřka naprosto cholery uchráněni i přesto, že obývali nejšpinavější části měst. Celý středověk dokládá imunitu Židů vůči morovým epidemiím, které byly častou záminkou k jejich pronásledování. O moru roku 1346 historik Tschudi uvádí, že tato nemoc nepostihla ani jediného Žida v žádné zemi.“⁴⁴⁹ „Židé,“ říká „International“ v Londýně, „žijí v nezdravém prostředí a přesto v časech cholery, kdy všechno obyvatelstvo téže čtvrti chorobě propadlo, této metle podivuhodně unikli.“⁴⁵⁰

„Frascatior nám ukazuje, že Židé byli zcela ušetřeni tyfové epidemie roku 1505, Rau totéž potvrzuje o roce 1824, Ramazzini mluví o horečnaté epidemii v Římě 1691, Deguer nám ukazuje Židy roku 1736 uchráněné úplavicí v Nîmègue, Eisenmann potvrzuje vzácnost úpalu u židovských dětí, podle Wawrucha se u německých Židů nenajde onemocnění tasemnicí.“⁴⁵¹

V čem jsou příčiny takového jevu? Nemohou spočívat pouze ve vnějších okolnostech, jak se obvykle uvádí, např. v religiózních stravovacích předpisech, kterých Židé mnohokrát nedbají stejně, jako sabbatu, atd. A dále jsou židovské čtvrti všude

⁴⁴⁶ Dr. Boudin, *Du non cosmopolitisme des races humaines*, str. 392 z dílu I *Mémoires de la Société d'anthropologie*, Paris, 1869.

⁴⁴⁷ V Alžírsku zemřelo na 1 000 obyvatel:

1844	Evropanů	44,6	Židů	21,6
1845		45,5		36,1
1847		50,0		31,5
1848		42,5		23,4
1849		105,9		56,9

Viz Boudin, str. 389.

⁴⁴⁸ „Různé nemoci jsou téměř výhradně tělesně podmíněné, zatímco jiné se jim zdají vyhýbat.“ Boudin, str. 388. Např. u Židů jsou velmi časté oční záněty.

⁴⁴⁹ Iselin, *Schweizer Historie*, 1734; Boudin, *Géogr. méd.*, II, str. 141.

⁴⁵⁰ „Arch. isr.“, 1866, XXIV, str. 1065. V roce 1849 tentýž fenomén.

⁴⁵¹ *Géogr. méd.*, II, str. 141.

nejšpinavější, hotový výsměch jakékoli hygieně, a navíc tam incest dosahuje přímo děsivých čísel. Je tudíž nebytné hledat jiným směrem, kam se profánní oko zatím ještě nikdy nepodívalo ve snaze najít příčiny této pozoruhodnosti.

Bez jakéhokoli pomocného zdroje „Žid, rozptýlen mezi všemi národy, nekřížený a nesmíšený Žid se svými vlastními chorobami i patologickou nedotknutelností všude aklimatizovaný, reprezentuje sám sebe jako jediný skutečně kosmopolitní národ. Žid zůstal vždy stejný se svými tradicemi, rity, svými rysy, národním typem, podobný řece Rhoně, která protéká Ženevským jezerem a přesto si zachovává vlastní cestu i svéráz své vody“.

„Rysy Žida jsou tak charakteristické, že se v nich lze jen sotva zmýlit. Po staletí tvoří Židé část nejrůznějších národů, ale prostředí je s nimi nikdy neaklimatizovalo. A co je nejdůležitější, Žid se přizpůsobí každému klimu.“⁴⁵² – Žádný druh naturalizace nezměnil osobitost jeho národnosti.

Tato zjištění již vyvedla z míry nejednoho badatele. K tomu ještě přistupuje druhá anomálie, která zaráží fyziology, totiž rozpor mezi tělesnou slabostí průměrného Žida a jím dosahovaným věkem, tj. převaha jeho vitality nad národy, jejichž tělesná zdatnost je vyšší, než jeho.

Zbytečně opovrhují národy jeho rasou a chlubí se svou silou svalů, marně ji rozvíjejí cvičením a udržují se hygienickými předpisy, nadarmo se pokoušejí vyrovnat odolnosti vychrtlých potomků Izraele. Jemu se život dává sám od sebe a dovoluje mu zapouštět kořeny všude, kam vkročí jeho noha. Je všude doma na této zemi a ta jej laskavě drží i tehdy, když smrtící vichr sráží nejsilnější výhonky každé rasy, která není jeho.

Statistické údaje v Anglii, Prusku a Francii přivedly dr. Richardsona k závěru, že tělesná cvičení ve všech zemích, kde jsou obvyklá, vždy vedla k posílení vitality.

„Pokud však jde o židovskou rasu, pak v žádné epoše dějin tohoto pozoruhodného národa nenajdeme nejmenší stopu systému, který by usiloval o rozvoj tělesných schopností.“

Jeho vlastní předpisy i někdy až precizní hygienické předpisy jsou ohledně posilování těla velice neurčité nebo dokonce odmítavé. Zůstává tedy skutečností, že Židé jako národ nepodali sebemenší důkaz své fyzické přednosti.“ – Přesto věrný své víře a někdy i tvrdě pronásledovaný „se Žid rozšířil po celém světě v nejrůznějších podmínkách, místech i společnostech, a mezi všemi civilizovanými národy vede ohledně životaschopnosti!“

Pruské úřední dokumenty udávají pro Žida úmrtnost 1,61 %. U křesťanů přibývá obyvatelstva ročně o 1,36 %, u Židů o 1,73 %. Podle výzkumů dr. Neufville je ve Frankfurtu „průměrná doba života u křesťanů 36 let a 11 měsíců ... naproti tomu u Židů 48 let a 9 měsíců“.

„Během prvních pěti let života je dětská úmrtnost u křesťanů 24 %, u Židů 12 %. Celkově dosahuje dlouhověkost křesťana sotva čtvrtiny Žida; první vykazuje 7 let a 11 měsíců, druhý 28 let a 3 měsíce. Polovina křesťanů nedosáh-

⁴⁵² Tamtéž, str. 128; W. Edwards, *Mémoires se la Sociétés ethnologique*, Paris 1841, II, str. 13. Srv. nejstarší egyptské monumenty, „různé skupiny jsou přesvědčivými portréty dnešních Židů“. *Géogr. méd.*, II, str. 128-129.

la věku 36 let, naproti tomu Židé 53 let a 3 měsíce. Věku 59 let a 1 měsíce dosáhla z křesťanů jen čtvrtina, u Židů je více než polovina stará přes 71 rok.“⁴⁵³

Ale kromě nápadné imunity vůči tyfu, tedy opravdu podivuhodné životaschopnosti, která je v rozporu s tělesnou zdatností, a rovněž kromě odolnosti vůči jiným trýzním i chorobám, jsme zaznamenali další právě se vynořivší fenomén, který je stejně překvapující, jako nevysvětlitelný. Jeho náhlý nástup se zdá být varováním prozřetelnosti, které historie zaznamenává jako znamení doby.

Odkud se však řečené znamení bere? Po několika letech to snad nebude nikomu neznámé. Jde o nepřírozené rozmnožení druhu, o nevysvětlitelný růst, k němuž náhle a všude dochází u Židů mezi ostatními národy.

Je to náhoda, že duchovní síla, která syny Jákobovy vybavila výsadou jako jediné se udržet ve víru národů, a nyní je pomocí náhlého rozmnožení povolává k novému osudu? Chce snad neviditelná síla zdvojnásobit, ztrojnásobit v několika letech intelektuální i materiální moc Izraele, jež se náhle ocitla na vrcholu všech společenských postavení?

Odpusťme si však jakoukoli hypotézu, spokojme se zde s uvedením statistických čísel, a ostatní přenechejme zdravému úsudku čtenáře.

„Ve všech zemích,“ říká nám proslulý předseda Antropologické společnosti v Paříži, „pozorujeme neobvyklý vzrůst židovského obyvatelstva.“ A dodává, že „taková rychlost, nechť už se vykládá jakkoliv, mi připadá jako kosmopolitní vlastnost krve Izraele, jako jeden z fenoménů, jež zarážejí a zahanbují lidský rozum!“⁴⁵⁴

Považujeme za důležité ukázat si alespoň některé z ohromujících skutečností:

V Holandsku roku 1830 počet sčítaných Židů obnášel 45 482; v roce 1840 dosáhl 51 138.

Ve Švýcarsku 1 267 k roku 1803; roku 1850 již 3 146.

K roku 1814 v porýnském Bavorsku 9 951; 13 937 roku 1829; 14 428 roku 1835.

V pruském království 145 000 k roku 1822; 195 000 roku 1840; 218 000 roku 1849.

V Alžírsku 19 028 k roku 1849; 21 048 roku 1857.

V Uhrách 75 089 k roku 1785; 127 816 r. 1805; 241 632 r. 1840; 292 000 r. 1848. V samotné Pešti 7 721 k roku 1840; 12 800 r. 1843; 16 512 r. 1848.⁴⁵⁵

Podle „Archives Israélites“ bylo roku 1861 v Alžírsku 28 097 izraelitů a během pěti let vzrostl jejich počet o 5 855 individuů.⁴⁵⁶ – „Tak rychlý přírůstek nelze vidět u žádného jiného národa v Evropě!“⁴⁵⁷

Taková náhlá plodnost výlučného kosmopolitismu je svědectvím neobvyklé fyzické konstituce, o níž nás informují dějiny a „zahanbuje lidský rozum“. Je snad takový jev známkou velkého poslání prozřetelnosti, nebo pouhou náhodou?⁴⁵⁸

⁴⁵³ *Lebensdauer*, Frankfurt, 1855. Boudin, str. 390.

⁴⁵⁴ *Géogr. méd.*, II, str. 131-137.

⁴⁵⁵ Tamtéž.

⁴⁵⁶ „Univ. isr.“, 1867, IX, str. 423-424; 1866, VI, str. 269. Viz osudy Židů v dávném Egyptě, kde se projevil stejný fenomén.

⁴⁵⁷ *Géogr. méd.*, II, str. 138.

Mají Židé, jak tvrdili za časů Mojžíše, svého anděla, které je vede a za chyby si ce trestá, ale přesto si je uchovává jako vyvolené pro dílo prozřetelnosti? Biblické texty jsou v líčení minulosti naprosto přesné: „Hle, posílám před tebou anděla,“ říká Pán, „aby tě ochraňoval na cestě. Měj se před ním na pozoru a poslouvej ho, nevzdoruj mu, neboť přestupky vám neprominu. Když jej však budeš opravdu poslouchat a činit všechno, co mluvím, stanu se nepřítelem tvých nepřátel...“⁴⁵⁹

Unaven nasloucháním hlasu anděla jím Žid nakonec opovrhl. Je to snad důvodem trestu, který jej stíhá?

Vraťme se ještě k historii. Ta nám říká, že Žid je nezničitelným lidem tohoto světa, a proto také nejvíce nadaný k podnikání, obchodu a zahraničním operacím, usnadněnými i jazykovými schopnostmi. Z hlediska fyzického i intelektuálního je tedy kosmopolitní Žid nejuniverzálnější člověk, tj. nejkatoličtější, protože právě to znamená slovo καθολικός.

Dosud se Židova převaha vztahovala jen na věci, představující ambice smyslného a žádostivého člověka, jehož jediným cílem je dosažení požitků tohoto světa: jeho nesmírné umění vykořisťovat majetné a tvořivé lidi, jeho umění hromadit zlato a nechat jej pro sebe obíhat, převaha organizace a disciplíny tajných společností, v nichž adeпти pracují na cíli, který většina z nich nezná, obratnost v lichocení masám i v jejich podněcování, převaha v provozování kabbalistických dovedností, naprostá dokonalost v sofistice, která umí sloučit falešné s pravým, a konečně i nadání všude obratně skrývat svůj neustále stupňovaný vliv, svůj pletichářský a úskočný charakter, nebo lépe řečeno nadpřirozený instinkt, který jej podněcuje ke konečnému cíli světovlády.

Takový je Žid, dnešní Žid, a také zde máme před sebou to, co se připravuje v šeru tajných společností, jichž je duší a vládcem: Brzkou a nebezpečnou budoucnost! Žid je jednou z Církví prorokovanou a hroznou rolí obdařenou osobností, ale podivuhodným dítětem, které se po trpkých zkušenostech navrátí do otcovského domu a ujme se Bohem požehnané úlohy obnovy.

Jedenáctá kapitola

I. Středověké židovské obyvatelstvo v 19. století

Přívál stále vzrůstajícího židovského obyvatelstva může jednoho dne prudce zesílit a náhle zaplavit nějaké místo na zemi, zničit je, a pak se usadit na jeho ruinách. Zde však nechceme mluvit o takové možnosti, nýbrž o jejích začátcích. Snad pak poznáme Žida v celé jeho bezostyšnosti, mravech a tedy i ve fanatické víře ve své

⁴⁵⁸ Tamtéž. – Autor zde, možná i záměrně, opomíjí druhou příčinu „rychlého přírůstku“ židovské populace v různých zemích. Ta spočívala v plánovitém a dlouhodobém „přesunu kádřů“. Náhlý vzrůst židovského obyvatelstva v libovolné zemi byl a je spolehlivou známkou nadcházejících revolučních zmatků, jak se každý může sám přesvědčit porovnáním s historickými fakty; pozn. editora čes. překl.

⁴⁵⁹ Exodus, 23,20-22.

poslání, o němž se tak často a tak zvláště mluví: O Židovi středověku. A když se nyní zdá vystupovat živý z hrobu – do nějž ostatně nikdy nesešoupil –, uvidíme sami, zda jeho prozřetelností určený cíl není tím, co je před naším pohledem tak zkařikováno a co na podstatě židovské rasy zkreslili s věcí méně seznámení historici. Bezesporu nastala doba, kdy nám úřadky prozřetelnosti podají přesnou znalost oživující a pevnou podobu nabývající minulosti, a tím nám také otevrou oči pro pohled do budoucnosti.

Na východních hranicích Rakouska vidíme, že se minulé zase zdvihá, že středověk začíná znovu ožít. Tento proces je podporován všemi evropskými Židy, pomocníky východního Židovstva. Přitahuje naše zraky a celému světu vyrazí dech. Rumunské knížectví, tedy velké, od sultánské říše odtržené a v moldavsko-valašské provincii se nacházející území je oním zeměpisným bodem, kde se zemské zájmy brání proti arogantní drzosti Židovstva. Váha evropských velmocí je zde zcela viditelně rukama Izraele kladena na vážky veřejného života, a s touto oporou židovský národ říká Rumunovi, který jej na své půdě přijal: Od nynějška chci zde být doma, budu s tebou rovnoprávný, a rovněž můj kult bude tvým.⁴⁶⁰

Izrael vydal současnému revolučnímu světu heslo, kterému bohužel tak mnoho křesťanů neporozumělo: Rovnost kultů! Dal v tom smyslu zaznít svému hlasu: „Je to jediné rovnost kultů, která umožňuje veškerý pokrok“, a „volnost a rovnost kultů jsou jedna z prvních práv člověka“.⁴⁶¹

Z pohledu takového zákona a jeho pojetí je Izrael i na rumunské půdě v právu, přestože podle rozumu jde o nesmysl, a z praktického hlediska je to i nemožnost. Kde však pro Žida vzniká zákonné právo? Panovníci Evropy, Židem a tvůrcem revolucí přesvědčení, podepsali v ústavě a mezinárodně potvrdili zrovnoprávnění, jehož ovšem již Žid začíná využívat proti volnému praktikování *našeho* kultu! (Viz výše.)

Bezpochyby se zde zamýšlelo dát konstituci talmudskému Židovi práva Rumuna, který by tím byl zbaven svých přirozených práv i vlastnictví, protože on nestál oproti Židovi vybaven stejnými zbraněmi, Talmudu podobným náboženstvím, tedy náboženstvím, jež by mu počítalo za zásluhu podvádět a okrádat člověka jiné víry. Chyběl mu onen druh inteligence a pomocné zdroje, které by jej stavěly na roveň Židovi; slovem scházelo mu to, co jen sám Žid má v tomto světě: Schopnost nejen uprostřed národů, nýbrž i kolem nich tvořit zvláštní národ své víry a krve, který, opíraje se o rodinu, dělá z věci jednotlivce záležitost celého národa! Odtud také pocit slabosti, který Rumuna ovládal a podněcoval bouřit se proti utlačovatelům, jichž se dotýkat jim zákon nedovoloval.

Zde předložené otázky jsou současně zásadními otázkami boje křesťanů se Židy. A ve způsobu, jakým se vyvinuly, se ukazují lidem 19. století jeho dosud nepoznané stránky dějin i poučení pro ty, kteří chtějí vidět.

Izrael přišel, zotavil se, zařídil, a nyní je pevně usazený a rozlezlý, hemží se všude v podunajské provincii, a záhy začíná prohlašovat, že přišla chvíle, kdy mu musí být poskytnuto to, co hrdě nazývá svými právy. Střeží si je, využívá jich, zneužívá,

⁴⁶⁰ Již jsme viděli, že pro Žida je rovnost synonymem vlastní nadřazenosti.

⁴⁶¹ „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 683; tamtéž 1866, XVI, str. 721, projev izraelského Crémieux v rumunském parlamentu.

ale náhle se mu chvěje půda pod nohama a zdráhá se jej nadále nosit. Izrael je jako kdysi v srdci Evropy srážen, bit a vyháněn! Brutalita špatného zacházení, jehož se mu dostává, se vyrovná metodám ve znovuzrozeném Španělsku a Itálii. Izrael křičí, žaluje, kvílí, vyhrožuje a jeho hlas naplňuje nebe i zemi.

II. Pronásledování

Poslechněme si stížnosti a žaloby těchto ubližovaných a pronásledovaných,⁴⁶² protože telegraf je bleskově doručuje velkému izraelskému obhájci, který je pověřen každému židovskému zájmu dodat co největší odezvu, jaké jen je lidské slovo schopné:

„Jistý člověk, a je to první ministr vladaře – jmenuje se Bratianu – si dovozuje jediným škrtem pera anulovat dohodu, která nás chrání. Vyhání nás z našich pronajatých míst, statků, ubytoven a domů, a bezmála před očima policie s nevýslovnou brutalitou pořádá hony na Židy! Katani se neslitují ani nad stáří, ani stavem. Muži, ženy a děti jsou pronásledováni a hromadně vyháněni za hranice, a když se náš zoufalý křik nese k nebesům, pak je to pro obyvatelstvo jen vítaná podívaná. Podněty přicházejí shora a ustavičně sílí, fanatismus roste, a my tu žijeme pod hrozbou všeobecného masakru. Bratři Západu! Pomozte nám, intervenujte, shromažďujte naše prosby a zachraňte své nešťastné bratry v Moldávii. Pospěšte si vysvobodit nás z našeho osudu!“⁴⁶³

Po této žalobě následovaly samozřejmě další a další.

„Zatýkání a vyhošťování ze země dosáhlo takových rozměrů, že jejich počet je již 150 až 200 denně. Zpočátku byly prováděny policií pod dohledem municipální rady, ale nyní kvůli získání lidu se denní i noční razie přenechávají placeným individuům. Heslem těchto band je zatýkání na ulicích, vykrádání domů a celkově brutální zacházení. ... Věznice již nestačí. ... Beznaděj pronásledovaných je nepopsatelná a pero se vzpírá líčit scény, které by se daly čekat jenom u divochů,⁴⁶⁴ ale ne mezi křesťany. Rozčilení izraelité na chvíli pomýšleli postavit se brutalitě silou, ale na všech tvářích byl vidět jen strach a beznaděj.“ Přesto však nastal klid i bez ohledu na následující odpověď starosty: „Je zde ještě cosi, co stojí i nad zákonem, a to je naše právo jako Rumunů a vlastníků této země, vyhnat vás Židy, kteří jste tu jenom hosty.“⁴⁶⁵

Uplynulo několik měsíců od těchto žalostných excesů, ale zuřivost obyvatelstva proti nám se neutišila, a my znovu vidíme jejich opakování. Při odchodu se „několik tisíc individuí vrhlo na izraelity s fanatickou zuřivostí a obralo nešťastníky o poslední košili. ... Jenom v ulici, kde žijí, se škody Židů vyčís-

⁴⁶² Již jsme viděli, že pro Židy je rovnost synonymem nadvlády.

⁴⁶³ „Sereth.“, 22. květen 1867. „Arch. isr.“, 1867, XII, str. 539.

⁴⁶⁴ A také jsou plné věznice vaší „svobodné Itálie“. A co zvěrstva, kterých se dopouštějí vaši přátelé v sicilském království, kde se zastřelení počítají na tisíce? ... Rozhodně však nemůžeme schvalovat ani krutosti na izraelitech, spojencích extrémních revolucionářů a jejich zásad, jak je hlásají ve svých časopisech.

⁴⁶⁵ „Arch. isr.“, 1867, XIII, str. 593; tamtéž XV, str. 685; tamtéž Jassy, XIII, str. 594.

lují na 15 000 dukátů. ... Všechno je nemilosrdně rozbito a naše synagogy zpustošeny až do základů. Nejbohatší izraelité jsou vydáni na pospas nejhorší bídě. Ruka se mi chvěje, protože jde o tak velké a hrozné neštěstí, že je zcela nemožné vylíčit vám náš strach.“⁴⁶⁶

„Bulletin international“ publikoval následující zprávu:

„Telegramy vyháněných nás prosí o pomoc a ochranu před barbarskými činy obyvatelstva. Synagogy, domy i obchody izraelitů jsou pobořeny a vypáleny. Bankéř Thenen jenom stěží unikl jisté smrti. Důchodce Numts byl strašlivě ztýrán a je v ohrožení života. A obchodníci, jejichž podniky byly vyrabovány, jsou zcela zruinováni. Pan Epureanu i ti, kdož chtěli izraelity hájit, byli hrubě uráženi, aniž by prefekt zasáhl a útočníky zastavil. Přesto jsou to četníci, jimž Židé děkují za svoje životy.“⁴⁶⁷

III. Pronásledovatelé. Drzost židovských obviňování

Tak promlouval Izrael. Jeho nářky a obžaloby jsme zde nezamlčeli, ale všechno ještě není řečeno. Kdo je tedy příčinou a podněcovatelem zmíněných pronásledování? Jsou jimi ti, které moderní liberalismus nazývá zpátečníky a klerikály? Ne, to v žádném případě ne! Velkým zločincem, pokud mají Židé pravdu, je zde sám vladař, mladý důstojník z pruského domu, dosazený na rumunský trůn Bismarckem a Napoleonem III.! Je to mladý protestant, jehož Crémieux vylíčil Napoleonu III. jako „muže s nejliberálnějšími snahami“.⁴⁶⁸ Dále je to panovníkův nejmnocnější ministr, tj. Bratianu, velký rumunský demokrat. Nechme však znovu promluvit Izrael:

„Jak jsme již dříve (25. června 1867) viděli, byla situace den ze dne nesnesitelnější. Vládce přišel 16., ale žádný z nás nemohl dosáhnout audience! Byl ostatně téměř tři čtvrti hodiny hostem v synagoze v Galați.“⁴⁶⁹ O všem, co viděl, se vyjádřil blahovonně, ale z jeho řeči nelze vyvodit, jak smýšlí o Židech, neboť se mu připisují následující slova: „Moldavští Židé si pronásledování zasloužili, protože jsou škodliví nejen obchodu, ale i veřejnému zdraví.“

Hledání útočiště u vládce Rumunska je tedy Židovi uzavřené. A co povědět o všemocném Bratianuovi, který koketuje s povstáním a „oficiální úřady pře-

⁴⁶⁶ „Arch. isr.“, 1868, III, str. 124-125.

⁴⁶⁷ Tamtéž, str. 125. – Nejsou snad četníci podřízenými prefekta? V tutéž dobu se Židé ve Smyrně dopouštěli přinejmenším toho samého, co se jim dělo v Rumunsku! „Arch. isr.“, VIII., str. 342-343.

Pozn. němec. překl.: Předně uvádím zjištění nejnovějších historických zkoumání, že židovské zprávy byly z 90 procent naprosto vylhané. Např. pařížské noviny přinesly zprávy o vraždění Židů v Jassech, kde vyvolaly údiv, protože tam panoval naprostý klid. Z tisíců ztýraných se nakonec vyklubal tucet nelegálních výrobců kořalky. Během dvaceti let „pronásledování“ (1859-79) nebyl Rumuny zabit jediný Žid. Pouze čtyři odhalení lichváři byli zabiti Turky. Z každého bédování Izraele by se mělo automaticky škrtnout nejméně 90 procent a poté zjistit, zda zbytek násilností nebyl zcela oprávněný. O Rumunsku viz Berax, *La Roumanie et les juifs*, Bukurešť 1903.

⁴⁶⁸ „Arch. isr.“, 1867, XII, str. 541.

⁴⁶⁹ Město ve vých. Rumunsku poblíž ukrajinské hranice; pozn. překl.

dává pouze výboru pronásledovatelů⁴⁷⁰, o autorovi pobuřujícího oběžníku, z něhož povstaly všechny zločiny proti Židům, co říci o ministrovi, proti němuž se ze všech stran zdvihá bolestný křik obětí? Avšak ani kruté pronásledování nevzrušuje tohoto muže, „popírajícího všechny skutečnosti, které se odehrávají za denního světla“. Svět naštěstí ví, jakou cenu jeho zapírání má.⁴⁷⁰

„Ale i přesto je ten neúprosný, zlomyslný a ničemný demokrat důvěrníkem vladaře! Jeho záměrem je klamat Evropu a současně rozpoutávat nenávist vůči Židům. To jeho agenti na rolnících vynucují petice, v nichž je vláda žádána postupovat tvrdě proti Židům. A protože vladař svému ministrovi plně důvěřuje, slibuje všechno, ale nemění se nic!⁴⁷¹ Stručně řečeno, o tom, že „pronásledování není činem vlády knížete Carola, nebude pochyb tehdy, až provolá naprostou emancipaci moldavsko-valašských Židů“.“⁴⁷²

IV. Kdo nemá pravdu?

Vladař a jeho ministr jsou tudíž pro Izrael objektem nedůvěry a strachu. Jsou však jeho pocity oprávněné? Vždyť i během zmíněných otřesných scén je třeba se ptát, zda není hlavním viníkem ten, kdo pronásledování provokuje?

Tak tedy poslouchejme! Proti Židům zaznělo všeobecné volání: Táhní, neúprosný agresore! Tvoje přítomnost je prokletá, a pokud tě zde strpíme, pak je naše vlast ztracená, protože tvoje rasa se všude hemží mezi naší; je jí zde více než dost, a tvá chamtivost nám přináší jen slzy a bídu. Tomu volání odpovídá hlučnost židovských žalob a bědování. Není to však v tomto případě jen manévr zaskočeného pachatele, jenž obratně obrací pokřikem pozornost na své lidi? Vždyť podle slov předsedy zákonodárného sboru „jsou to oni, kdo nás ohrožují, a jsou to rovněž oni, kdo teď křičí“.⁴⁷³ Tomu musíme prostě věřit, protože čteme dopis rumunského ministra zahraničí izraelitovi, siru Montefioremu:

„Zdůrazňuji Vám, že jakkoli byly politováníhodné nepokoje, kterými Židé trpěli, rozhodně nebyly ani zdaleka tak rozsáhlé a hrozný, jak jsou nyní naprosto falešně představovány. Pravda mne nutí dodat, že podle závěrů vyšetřování to byli právě Vaši souvěrci, kteří tak nešťastně celé hnutí podnítli, ne-li přímo vyprovokovali.“⁴⁷⁴

Taková je odpověď liberální a moderní vlády na hrozný obžaloby, které Židé na Západě vykřikují, aniž by se tam vědělo, kdo byl původcem zla, nad nímž na žádosti moldavských Židů tolik bědují. Jenom těžko uvěřitelná pravda však občas vyklouzne i z úst Izraele:

„Je zde záplava odporujících si tvrzení. Pokud se uvěří izraelitům, bylo to v Rumunsku systematické a široce zorganizované pronásledování. Uvěří-li se

⁴⁷⁰ Tamtéž, XIV, str. 659; tamtéž 1868, X, str. 471.

⁴⁷¹ Tamtéž, 1868, XI, str. 502.

⁴⁷² Zde je tedy zakopán pes! „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 683.

⁴⁷³ Slova, která byla přijata se všeobecným souhlasem a potleskem! „Arch. isr.“, 1868, VI, str. 266.

⁴⁷⁴ Podepsán Ștefan Golescu; „Univ. isr.“, 1868, VIII, str. 371.

však Rumunům, je to jen záležitost mezi světoběžnictvím a policií.⁴⁷⁵ Jak tudíž „sloučit všechny zde citované výpovědi“, z nichž jedna odporuje druhé?“ – A my dodáváme, proč se tedy nemlčí do té doby, než se zjistí, na čí straně je pravda?

Zatím co se však liberální Žid ukazuje být neschopný zamlčet soužení, které mu v Rumunsku působí svobodné slovo parlamentu a tisku,⁴⁷⁶ pro které je v křesťanských státech tak nadšený, zatímco liberální Žid křičí proti svobodě tisku a nesnášenlivosti Rumunů, přečtěme si několik řádků, jejichž obsah nás zasvětilo do role jeho ochránců i do charakteru jeho údajných pronásledovatelů. Jeden z našich nejvýznamnějších publicistů v květnu 1868 psal:

„Viděli jsme, jak parlament v Bukurešti odmítl jako nepodloženou výtku ministerstvu, že se dopouštělo pronásledování Židů. ... Rumunský parlament včera vydal prohlášení k národu, v němž se říká, že bukurešťská vláda se zasloužila o panovníka i vlast...“ – Židy tolik obviňovaní byli tudíž zástupci lidu naopak pochváleni!

Evropské mocnosti si podle všeho stěžují na to, že Židé v Rumunsku nemají všechna občanská a politická práva. Ale po pravdě, komu přísluší rozhodnout takovou otázku? Neznamenaloby snad znásilnění domácího obyvatelstva, kdyby se mu vnucovalo schválení rovnosti těm, kteří je odpuzují? Nesmí se zapomínat, že Židé v Orientě se nikdy neintegrovali v národech, jež je přijaly... Naopak se jich straní a chrání si svůj národní a kosmopolitní charakter. A víme snad, jaký je skutečný vztah mezi Židy a obyvateli dunajského knížectví? Prozkoumejme otázku dříve, než ji budeme řešit násilně, a neživme ještě násilnosti vměšováním, na něž je vždy špatně pohlíženo.⁴⁷⁷

Jestliže tedy vláda nejednala svévolně a spontánně, neučinila nic jiného, než jen ustoupila neodolatelnému tlaku národní vůle, ke které pokroková Evropa i zastánci všeobecného volebního práva předstírají chovat tak hlubokou úctu! Jestliže ovšem vzneseme zásadní otázku po nepravu, byla zmíněná lidová vůle jen vůlí nesnášenlivého a barbarského obyvatelstva?

Nikdy, říká nám obdivuhodný manifest, publikovaný jedenatřiceti rumunskými poslanci, nikdy se náš pokojný a dobromyslný lid nedopustil ani toho nejmenšího religiózního pronásledování. Daleko toho „bylo Rumunsko od nejstarších dob útočištěm pronásledovaných, a Židé rovněž užívali naší pohostinnosti a tolerantnosti“.

I kdyby měla být citovaná slova Rumunů odmítnuta jako předpojatá, přesto je jejich pravdivost potvrzena i samotnými Židy, protože nám líčí Rumunsko jako zemi, „v níž vždy vládla tolerance a svoboda kultu, která je ctností jeho obyvatel!“⁴⁷⁸

„Již dvacet let uplynulo od mého prvního příjezdu do Rumunska,“ píše izraelita J. Byk z města Jassy⁴⁷⁹, „a stykem se všemi třídami obyvatelstva jsem měl možnost prozkoumat jeho charakter i snášenlivý způsob myšlení. Mnohokrát jsem měl příležitost ocenit jeho dobrou povahu. Rumun si vždy vážil víry

⁴⁷⁵ „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 682.

⁴⁷⁶ Viz „Arch. isr.“, 1868, II, str. 78; 1866, XV, str. 659 ad.

⁴⁷⁷ Coquille, autor *Légistes*; zde „Le Monde“, 19. 5. 1868 a 19. 6. 1868, tamtéž.

⁴⁷⁸ „Arch. isr.“, 1868, X, str. 462–464; tamtéž, str. 470. Manifest Židů evropským mocnostem.

⁴⁷⁹ Jassy (Iași), město na severovýchodě Rumunska u hranic dnešní Moldávie; pozn. překl.

druhého, nikdy neposkvrnil nenávistí své ušlechtilé city, a nikdy také religioz-
ní spory nevzrušovaly jeho poklidný charakter“.

Později si však různé politické otázky začal nárokovat jeho mysl. ... Náhle jako by se zbožný Rumun viděl nucen hájit své bytí proti vetřelectví Židů. Vypukly bo-
je, šířily všeobecné roztrpčení, a přesto izraelita Crémieux v úsilí vyvolat intervenci
Napoleona III. mj. psal: „Kníže Carol před několika tedy ještě nevěděl, co je religi-
ózní nenávist“.⁴⁸⁰ – Nakonec chválu Rumunů od svého židovského soukmenovce
potvrdil i jeden z velikánů Židovstva, sir Moses Montefiore, v petici rumunskému
knížeti:

„Až do Anglie již pronikla zvěst, že se moji souvěrci v Rumunsku netěší
klidu a bezpečí, na něž byli po mnoho generací zvyklí díky Bohu i pocitům cti
a spravedlnosti rumunského národa.“⁴⁸¹

Náhlá změna postojů, z níž jsou Rumuni obžalováni, se tedy zdá i velkému ži-
dovskému agentui stěží uvěřitelná. A stalo se tak bez příčiny? Nelze hledat ve výt-
kách rumunským Židům právě ty samé, jimiž středověký Žid trýznil díky křesťan-
ství snášenlivé a mírné národy, až nakonec svou tyranskou chtivostí dohnal jejich
trpělivost po krajní mez a jednoho dne tím rozpoutal bouři?

Velké poučení, které již odedávna bylo nenávistně falšováno a dodnes je slýchá-
me, toto velké poučení se nyní opakuje v tomto koutu Evropy. A možná, že právě
zde vidíme stávat se skutečností slovo knížete Metternicha: „Židé jednou připraví
Německu nejhroznější den, po němž bude nejspíše následovat ještě strašnější rá-
no!“ – Zdá se však, jako by nás chtěla prozřetelnost uchránit před blízkou revolucí,
v níž se Židé chystají sehrát hlavní roli, a naše 19. století varovala ve chvíli, kdy za-
číná divoký útok na zásady katolicismu.

V. Židův diktátorský tón vůči monarchům

Aby bylo poučení úplné, podívejme se ještě na podivnou troufalost o zahraniční
souvěrece se opírajících rumunských Židů a všimněme si jejich neslýchané drzosti,
s níž naléhají na panovníka, aby znásilnil jasnou vůli vlastního národa. Dva dopisy
nám o tom řeknou víc, než všechna ostatní slova. První dopis napsal 28. července
1867 ctihodný izraelita Crémieux samotnému rumunskému knížeti. Má pět stránek
velkého formátu. Výňatky, které si zde uvedeme, nás poučí, jak podivný tón si dnes
dovoluje prostý občan židovského národa, píše-li knížeti.

„Je tomu rok, co Vaše Výsost v rozhovorech, na něž nelze zapomenout, vy-
slovila nejliberálnější ideje, důstojné knížete, vychovaného v šlechtných zá-
sadách naší epochy. Slyším však i jiná slova: ‚Nemohu pochopit předsudky
vůči Židům; budu považovat za svou čest i povinnost postavit je na roveň Ru-
munům.‘ Nicméně, sotva jsem opustil Bukurešť, zaburácela revolta a pozdvi-
hla ruku proti chrámu Židů. ... Zdaleka jsem nečekal bezútěšnou podívanou,

⁴⁸⁰ Tamtéž 1867, II, str. 72-73; tamtéž XII, str. 541.

⁴⁸¹ Tamtéž, str. 989.

jejímiž svědky jsme byli, barbarské scény středověkého pronásledování, které se ke zděšení západní Evropy opakovaly během tří let.

Původcem tak nenávistného pronásledování je bezesporu Váš ministr vnitra Bratianu, jehož poevropštěné jméno zůstane již navždy spojené s neblahým oběžníkem!

Kníže, všeobecné pobouření dosáhlo vrcholu. Obě komory anglického parlamentu energicky vyslovily svoje pobouření, a tisk⁴⁸² všech zemí také jednomyslně povstal! Francie, která tolik přispěla k vytvoření Rumunska, konsterovaná Francie se nyní ptá, zda tím nakonec jen nevyzbrojila katany proti nevinnému obyvatelstvu, a to právě Francie s takovou úctou ke svobodě všech kultů.

Kníže, nadešel čas činu legitimní autority a rozbití nenávistného komplotu. Bezpodmínečné sesazení Bratiana, okamžité zrušení všech jeho zuřivých opatření proti Židům, bez sebemenší slabosti potrestání a zastavení všech novin, které se propůjčily k pronásledování. Slovem, odstranit všechno, co požadují špatně smýšlející lidé, a co by bylo prvním dobrým skutkem napravující spravedlnosti.⁴⁸³

Doufám, že Vaše Výsost po tak strašlivém utrpení židovského obyvatelstva obnoví klid a záruky svornosti, které jeho jménem požadují!⁴⁸⁴

Dva měsíce po tomto diktátorském – abychom neřekli přímo nestydatém – dopisu odpověděl kníže zdrženlivě na list dalšího izraelity, sira Mosese Montefioreho:

„Pane baronete, obdržel jsem Váš dopis ze 24. Srpna. Izraelité jsou objektem mého znepokojení i mé vlády, a já jsem velice spokojen, že jste přišel do Rumunska přesvědčit se, že neexistuje religiόzní pronásledování, kolem něž zlomyslní lidé udělali takový rozruch. Jsou-li někde izraelité znepokojováni, pak jde o ojedinělé případy, za které moje vláda nemůže nést odpovědnost.

Budu si vždy považovat za čest vážit si náboženské svobody, a nepřetržitě dohlížím na provádění zákonů, které chrání Židy stejně, jako všechny ostatní Rumuny.⁴⁸⁵ Carol.“

List „Archives israélites“ dopisy otiskl, ale dodal k nim: Mise sira Montefioreho „dodnes nepokročila kupředu, ba právě naopak!“ Tento „pány i občany nižších tříd všude vážený lidumil je terčem rumunských novin!“⁴⁸⁶ – „Univers Israélite“ nás dál ohlušuje stesky a žalobami. Pod titulem „Rumunské obludnosti“ píše:

„Bylo by zapotřebí velmi mnoha čísel novin, kdybychom měli informovat o všem, co jsme se dozvěděli o moldavsko-valašských hanebnostech. Chceme však alespoň zdůraznit pokrytectví, které v této smutné zemi vládne od shora až dolů. Již dříve byla známa religiόzní nenávist, a fanatismus se otevřeně dopouštěl svých zločinů; to bylo alespoň nepředstírané. Nyní se v Rumunsku dějí nejhroznější excesy, všechny lidské i boží zákony jsou hozeny přes palubu,

⁴⁸² Jehož pánem jsou téměř výhradně Židé!

⁴⁸³ Atentát na svobodu tisku i útok na státní úředníky, kteří se nezaprodali Židům, to jsou knížeti diktované požadavky průkopníka veškeré svobody!

⁴⁸⁴ „Arch. isr.“, 1867, XIX, str. 881-887.

⁴⁸⁵ „Univ. isr.“, 1867, II.

⁴⁸⁶ „Arch. isr.“, 1867, XX, str. 929.

ale vláda drze popírá tak hrozné činy, popírá i slunce, denní světlo! Pokrytectví, lež a zaslepení, v tom je síla i duše rumunského barbarství!“

Telegram z Bukurešti z 15. dubna 1868 říká:

„Rumunská vláda v nótě evropským konzulům dementovala povyk, který se ozval ohledně pronásledování Židů v Moldávii. Kníže Carol dnes rakouskému generálnímu konzulovi během mimořádné audience prohlásil, že Židé nejsou nikde pronásledováni a mohou mít plnou důvěru v jeho slovo i ochranu...⁴⁸⁷

Můžeme proto konstatovat: Bez ohledu na toto neuvěřitelné popření pronásledování Židů v Rumunsku pokračují. Jsou i nadále podněcována ministrem Bratianuem a jeho společníky, a následně s neslýchanou nestydatostí dementována! A k čemu takový směšný a nedůstojný trik? Jeho účelem je vyhnout se nepříjemnému diplomatickému zasahování!“⁴⁸⁸

VI. Vměšování mocností ve prospěch Židů

Vyhnout se nepříjemným interpelacím je tedy slovo, které uniklo z úst samotných Židů, a jež současně vysvětluje povolnost Rumunska vůči Izraeli. Rumunsko cítí svou slabost a chápe, že liberalismem našminkovaná Evropa musí použít téhož líčidla. Rumunsko slibuje vzdát se toho, co stejně nedokáže udržet, a chápe, že Evropa, která se nemůže obejít bez židovských peněz a tisku, bojuje za Izrael. Co si však mocnosti opravdu myslí, zda se Židům činí bezpráví nebo ne, je zcela zřejmé z jejich nehorázných výzev: Evropské mocnosti, přinucené sloužit Izraeli prostřednictvím tajných společností (jejichž pánem jsou Židé) se staly hlásnou troubou, kterou Izrael nechává podle libosti mlčet, promlouvat nebo křičet!

Podívejme se však, jak evropské mocnosti, svými pokrokáři donucené k protestům proti intervenci, přesto zasáhly ve prospěch Izraele.

Sotva vešly židovské události telegrafem ve známost, „neúnavný předseda Alliance israélite universelle“ Crémieux, pán francouzského zednářstva⁴⁸⁹ a od revoluce 1848 jeden z poručíků Francie, se vrhl do boje a vyžádal si audienci u Napoleona III. Mocnář mu slíbil, že zjedná spravedlnost utlačovaným. Avšak ministr zahraničí, pan Drolin de Lhuys, svého panovníka ještě předešel. Pospíšil si „intervnovat“, a nespokojen s okřídlenými monarchovými slovy psal 20. července 1866 francouzským občanům židovské víry, zastupujícími Izrael:

„Pánové, obrátili jsme mou pozornost na násilnosti v Bukurešti, jejichž objektem byli Židé. O událostech jsem byl informován naším zástupcem ve Valašsku..., a pověřil jsem našeho konzula vyslovit moldavsko-valašské vládě

⁴⁸⁷ „Univ. isr.“, 1868, IX, str. 413.

⁴⁸⁸ „Arch. isr.“, 1868, XI, str. 501. – Přirozeně, protože by to znamenalo bránit se současně domácím židovským pijavicím i mocnostem, jejichž politiku dokázal Izrael postavit do svých služeb.

⁴⁸⁹ „Adolphe Crémieux byl zvolen velmistrem skotského obřadu zednářstva. Jde o nejvyšší hodnost řádu ve Francii.“ – „Arch. isr.“, 1869, str. 187.

naše přání v budoucnu takové scény již nikdy nedovolit. Dále jsem jej pověřil ve vhodném okamžiku požadovat zlepšení situace izraelitů v této zemi.⁴⁹⁰

Na Crémieuxově stole se však hromadily stále nové a nové žaloby, a zdvojnásobily jeho činnost.

„Viděl jsem se s císařem,“ psal krátce poté, „který již byl o tragédii plně informován. Byl jí stejně tak pobouřený, jako překvapený! Sdělil jsem mu, že jeho ministr se již prostřednictvím našeho konzula chopil iniciativy, a požádal jsem jej o osobní intervenci.⁴⁹¹ Okamžitě budu knížeti Carolovi telegrafovat,“ řekl mi císař, „dnes jsem to měl tak jako tak v úmyslu udělat. Znamenalo by to vystavit se opovržení národů, jestliže by se takové pronásledování v Evropě trpělo.“ Odpověděl jsem: „Kníže Carol je člověk liberálních zásad, ale ministr Bratianu musí být uvržen do klatby všemi, kdo si říkají liberálové a demokrati.“ Císař k tomu pak dodal: „Takový útlak nelze ani trpět, ani pochopit, a já to dám knížeti najevo.“⁴⁹² – „A já se, sire, obrátím na tisk; vím, že nám velice rád přijde na pomoc.“⁴⁹³

Podobná řeč zazněla také v britském parlamentu. Ministr zahraničí „se ostrými slovy vyjádřil o tendencích, které se projeví v Moldávii vůči Židům“. Jde o záležitost, prohlásil, „která se křesťanů dotýká ještě citelněji než Židů, protože když na Židy přijde utrpení, je to hanebnost, dopadající zpět na křesťany“.⁴⁹⁴

„Anglická vláda již shodně s Francií a Rakouskem dospěla k pevnému a moudrému rozhodnutí o této otázce. Do omrzení se opakovalo, jak rakouský kancléř baron von Bust řekl, že je nezbytným řešením „dát do zástavy čest rakouského kabinetu“.“⁴⁹⁵

Postupně si i Prusko spíšílo napsat předsedovi „Alliance israélite“, Crémieuxovi, následující uctivé řádky:

„Mám čest v odpovědi na Váš dopis ze 4. tohoto měsíce Vás informovat, že královská vláda poznovu svému zástupci v Bukurešti přikázala využít svého veškerého vlivu k zajištění takového postavení Vašich souvěrců v Rumunsku, jež jim náleží v zemi, která se řídí zásadami humanity a civilizace, atd. – Berlín, 22. 2. 1868. Kníže von Bismarck.“⁴⁹⁶

Přestože liberální Evropu ovládá princip nevměšování, je zde ještě silnější zájem, který zase vládne politice, totiž zájem Jákobova domu.

⁴⁹⁰ „Arch. isr.“, 1866, XV, str. 661.

⁴⁹¹ Opravdu více než výmluvné – židovský zednář informuje monarchu o činnosti jeho vlastního ministra! Za pozornost stojí také následující císařova úslužná odpověď; pozn. edit.

⁴⁹² A co mnohem horší útisk katolických Poláků? Žádal pan Crémieux císaře a ministerstvo napsat vládci Ruska, že něco takového nelze trpět ani pochopit?

⁴⁹³ Nepochybně, vždyť je téměř výhradně židovský; „Arch. isr.“, 1867, XV, str. 541.

⁴⁹⁴ Takový by byl i náš postoj, pokud by byla židovská věc spravedlivá a šlo by skutečně o pronásledování, protože jsme odpůrci jakéhokoli násilí i stoupenci práva na intervenci, prvního a nejdůležitějšího principu konzervativní politiky křesťanské společnosti.

⁴⁹⁵ „Arch. isr.“, 1868, X, str. 435-436. Dobře se ví o nesmírném až děsivém vlivu Židů v Rakousku, evropském sousedu Rumunska.

⁴⁹⁶ „Univ. isr.“, 1868, VIII, str. 371. Ohledně jiného dopisu téhož ministra, psaného ve stejném duchu a adresovaného židovské obci v Prusku viz „Univ. isr.“, 1868, IX, str. 429.

Takže již víme, dokud vítr vane! Necht' nám někdo v jistých evropských státech ukáže nějaký zájem, který by dal do pohybu účinnější a rozhodnější intervenci, než je ta, které umí židovský národ využívat ve svůj prospěch.

A přesto si moderní liberalismus pevnou rukou na svou korouhev napsal: Žádné intervence mezi národy! – Je-li dům tvého souseda v plamenech revoluce, pak zadrž svou hanebnou ruku, která by chtěla hasit, protože stravující oheň je přece posvěceným plamenem!

Zásada nezasahování u souseda je však protispolečenský a tedy protikřesťanský princip, který již v Evropě bohužel zapustil kořeny. Ukládá nám jej revoluce. Proto také všude, kde se jedná o zájem světové republiky, která má povstat na troskách křesťanských států, vidíme podvádět vlády nebo je získávat pro sebe.⁴⁹⁷ Vidíme je intervenovat a národům proti jejich vůli, zájmům, mravům i duchu vnucovat principy, jež jim přinášejí jen rozbroje, zoufalství a smrt.

Sedm monarchů, patronů nové rumunské ústavy, vytvořilo ve prospěch Židů nový zákon, který byl revolučním světem provolán za velkolepý, avšak ve skutečnosti zavrhuje tradice, mravy a zájmy celého rumunského národa! A pro domorodce tak neblahý zákon je jimi přirozeně přestupován. Žid je napadán a ohrožován i těmito jinak velmi snášenlivými a pokojnými lidmi, Rumuny, které on sám tak nelítostně vykořisťuje a popouzí k hněvu. A rumunská vláda již nechce, nemůže a neodvažuje se naslouchat bědování a žalobám Židů, jako by byla hluchá!

„Mocní monarchové, kteří vládnete národům,“ volá tedy Izrael, „na vás se obrací celé židovské obyvatelstvo Rumunska, to od vás požadují Židé celého světa pomoc a ochranu v tomto knížectví. Žádostí o vysokou intervenci se rumunští izraelité opírají o právo, které jim přislíbují dohoda, již je rumunský národ pod jeho mocnou zárukou...“⁴⁹⁸

Žid, který tak hlasitě křičí po zahraniční pomoci, se náhle a bezdůvodně stal objektem všech možných násilností ze strany rumunského národa? Uvěřit Židovi na slovo a proti slovu celého národa by přece bylo neodpustitelné dětinství. Mají zahraniční mocnosti odvahu přiznat si nebezpečí intervence, jde-li o vnucení zákona národu, zákona, odporujícímu jeho religióznímu nebo polickému přesvědčení, mravům i životním zájmům, a který lid s veškerou energií odmítá? A vy, vladaři, chcete vyřknout závazné slovo souhlasu s nepřirozeným manželstvím mezi rumunským a židovským národem? Avšak Rumun zná lépe než vy nevěstu, kterou mu vrháte do náručí! Žila pod jeho střechem a on jí opovrhoval, je mu odporná, odmítá ji celou silou svého ducha, zdvihá proti ní ruku, sotva překročí jeho práh a dožaduje se manželských práv. Jednáte jménem svých zásad svobod svědomí, když ze sebe děláte velekněze nepřirozeného manželství, které nemůže přinést jiné, než jen trpké a krvavé plody?

⁴⁹⁷ Každé pravidlo má však své výjimky a ve všech národech trvají naléhavé zájmy, nad nimiž se i židovské zájmy marně snaží triumfovat.

⁴⁹⁸ „Univ. isr.“, 1868, VIII, str. 371. Další dopis téhož ministra.

VII. Neoblíbenost Židů

Vraťme se však k okamžiku, kdy pevná Bratianova ruka ještě držela kormidlo státu. Duše životem tak zbožných Rumunů se pozdvihla proti Židům s hroznou obžalobou. Poslechněme si tedy vzájemné výčitky.

„Těšili jsme se z vítězství všeobecného mínění,“ zvolal jeden z odpůrců Židů, „a přesto si děláme starosti, protože takovýto triumf jsme si nepřáli. Včera byl v parlamentu spor o projekt nové ústavy. Dolní sněmovna ukázala, že nepovolí Židům sebemenší nová práva, a že chce vetřelci odebrat i již přiznaná.“

„V parlamentu nastal rozruch.“ Ministr byl vyzván přislíbit vyškrtnutí článku 6, který přivádí Rumuny k zoufalství. Oficiálně prohlásil, „že nikdy nestrpí žádné útoky na práva Rumunů, ani ve prospěch cizinců obecně, a zvláště pak ne ve prospěch izraelitů“.

A skutečně by byl hrozným zločincem člověk, jenž by dovolil otevření hranic Židům, takže by Moldávie, v níž se jejich příliv hromadí, byla více jejich vlastí, než naší! Německo se zdvihá proti Židům, stíhá je, a my že bychom měli zrušit pasové a vízové zákony, abychom je sem přilákali a přijali! Ten, kdo toto zrušení navrhuje, je původcem zlořádu, který sužuje Rumunsko.

Nejen v Čechách a na Moravě „se staví proti této bezbožné a ničemné rase, ale také v Mnichově a ve Würzburgu zažili Židé zacházení, jaké jim u nás nepřejeme. Došlo by tam jistě k masakrům, kdyby policie a městští velitelé davy neuklidnili. Byly jim v celém Německu vystavovány tisíce výjezdních pasů, a jenom málo z nich nepřišlo do Rumunska. Všechna německá města se zbavují této lepry, a pouze humanitární Rumunsko otvírá brány a náruč malomocným, kteří chtějí celou zem proměnit v lazaret. Ptáme se pánů Rosettiho a Bratiana, zda je to biblická metoda? Zcela jistě ne, a také není ani hospodářsky oprávněná...“⁴⁹⁹

„Všechno, co je odpuzující a ohavné, všechno to, co Německo odmítá a vypovídá ze země, přichází do naší vlasti, jíž je určené stát se smetištěm Evropy! Dospěli jsme až k bodu, kdy již nelze žertovat. Co se stalo v Čechách, ve Slezsku, v Mnichově, Würzburgu a Norimberku, bude i u nás. Považujeme za nemožné, aby Rumunsko akceptovalo návrhy listu ‚Journal Romanulu‘ a dobrovolně vydalo svou zem na pospas Židům. A zjevný důkaz naprostého zpusťování země pod rukama Židů byl podán ve městech Craiova, Bukurešť a Ploiești. Židovstva přibýlo do té míry, že s výjimkou Bukurešti, která se ještě úplně nezměnila, je všechno ostatní obklopeno dusivou zatuchlinou. A to raději nemluvíme o území severně od Moldavska, které již vůbec není rumunské... V Jassech připadá na pět Židů jeden křesťan, a všeobecný poměr je osm křesťanů na jednoho Žida. Takový stav věci je nadále neudržitelný a není pochyb o tom, že vláda, zákonodárny sbor i městské rady musí sáhnout k energickým opatřením k nápravě zlořádu dříve, než se lid pokusí zjednat si spravedlnost sám.“⁵⁰⁰

⁴⁹⁹ Všechny pasáže v uvozovkách jsou citovány doslova.

⁵⁰⁰ „Arch. isr.“, 1866, XVI, str. 711. Výtah z rumunského listu „Karpathenzeitung“.

„Dnes je všeobecně známo, že když pan Crémieux mluvil v Bukurešti, přísahal na svou víru, že během jednoho roku budou mít jeho souvěrci v Rumunsku všechna práva. Pokud se to nestane, prý se oběsí. Tato otázka roste den ze dne do takových rozměrů, že je pro každého Rumuna věcí života a smrti. Ti, kdož se před panem Crémieuxem klaněli, kteří jej doprovázeli do Národního shromáždění a jako prezident Epureanu i ministr školství Rosetti mu při vystupování uctivě pomáhali a v přátelském objetí jej uvedli do sálu, zůstávají oporou židovské věci, ať jsou na ní nějak zainteresováni nebo nejsou. Protože jejich obratnost je všeobecně známá a list „Romanulu“ je zde nejrozšířenější, nemáme jinou možnost, než každému říci: Zanechte své obmyslnosti a nepodpisujte proti Židům nic, co není řečeno zcela jasně a jednoznačně. Nevěřte nikomu, kdo vám říká, že požadavky, které vám zde předkládáme, „jsou barbarské a celá Evropa se jim vysměje“. Ne, protože „takové věci se staly dokonce i v těch nejcivilizovanějších státech. Skutečnými barbary jsou ti, kdož nemají Boha ani vlast, jsou jen koupenými agenty zahraničí a chtějí nás donutit, abychom jako zrádci zaprodali svou trýzněnou vlast Židům“. Říkáme to proto, „že považujeme za svou povinnost nenechat dál celý náš národ podvádět slovy jako civilizace, pokrok, osvícené devatenácté století, humanita, světoobčanství, atd.“⁵⁰¹

Horliví obdivovatelé všech extrémistů i revolucí, apoštolové – pokud ovšem nejde o jejich vlastní věc – všech liberálních svobod a principu nevměšování říkají Židům, kteří mezitím nabyli nové odvahy:

„Takové výhrůžky zůstanou na papíře a nestanou se skutkem. Po anglicko-francouzské intervenci a pod hrozbou tureckého nebo ruského vpádu (1866) si rumunská vláda pospíší sáhnout k opatřením, jež naše bratry ochrání před intrikami několika klerikálů.“⁵⁰²

Rozumějí snad Židé – jejichž slova se mění podle toho, odkud vítr vane – zmíněnými klerikály také demokraty? Třeba ministra Bratianua, jejich předáka? Státníky, jejichž provolání jsme publikovali? „Několik klerikálů“, o kterých až dosud nebyla řeč, tedy prý vytváří veřejné míněním takové síly a významu, že izraelitský právník Crémieux mohl napsat:

„Předsudek vůči Židům je tak silný, že kandidát na uvolněné místo v ústředním shromáždění se bez pochyby musí předem zavázat vetovat jakýkoli prožidovský návrh.“⁵⁰³

Avšak list „Archives israelites“ nám o naprosté neoblíbenosti Židů vypráví něco ještě lepšího. Poslechněme si jeho slova a nezapomeňme je:

„Nejpodivnější je, že jinak nejostřejší protivníci, bojaři⁵⁰⁴ na jedné straně a rudí na druhé, k nimž patří Bratianuovo ministerstvo, si navzájem předhazují náklonnost k Židům, aby tím protivníka připravili u mas voličů o důvěru. Tak

⁵⁰¹ „Arch. isr.“, 1866, XVI, str. 717. Židovská politika je nezbytně kosmopolitní a často nutí i samotného Žida přiznat: „Naše politika bude zásadně univerzální, kosmopolitní přesně tak, jako jsou i naši čtenáři...“, „Arch. isr.“, 1869, I, str. 8.

⁵⁰² Tamtéž, str. 718.

⁵⁰³ „Arch. isr.“, 1866, XVI, str. 719.

⁵⁰⁴ Příslušníci vysoké rodové šlechty; pozn. překl.

se opakují slova Lessingova „Nathana“: To je jedno, Žid bude upálen! – Ať už tedy zvítězí jakákoli strana, situace Židů bude truchlivá.“⁵⁰⁵

Co by tedy bylo ze židovské věci v Rumunsku bez zahraničního vměšování, které ovšem Žid zavrhuje všude tam, kde se jedná o zájmy křesťanské kultury?

VIII. Důvod neoblíbenosti Židů

Kde se však bere podivný mnohohlasý koncert kleteb a proklínání, který zaznívá celým středověkem až do našich časů? Odkud taková shoda v nenávisti, opovržení a hněvu proti Židům? Na to si dokáže odpovědět každý sám, jakmile dokončíme líčení strachu a zuřivosti, které kolem sebe šířili talmudisté. Uvedeme si k tomu dva doklady. První je z méně podezřelého pera pana Ernesta Desjardinse. Otiskujeme jeho závěry nezkrácené, jak stály v novinách „Indépendance hellénique“ (tam převzaty z díla „Les Juifs en Moldavie“).

„Každý nestranný čtenář této brožury bude mít za prokázané, že v Rumunsku žije více než čtyři sta tisíc Židů, ti že tam žijí teprve od jisté doby, že jsou většinou svým narozením, mravy, duchem i řečí státu cizí a rovněž takovými chtějí zatvrzele zůstat, že zuřivě a všemi prostředky vysávají zemi, která jim poskytuje právo hostů, že se všemožně snaží obcházet všechny zemské zákony a vyhýbat se povinnostem, jež občanům ukládají, že jsou nevědomí, lakotní, lživí, lichvářští, práci se vyhýbající a strašlivě špinaví. Proto panuje obava o veřejné zdraví v místech, kde se to Židy hemží. A konečně je třeba vědět, že náboženský motiv nikdy nehrál roli ani ve vládních opatřeních, ani v nepřátelství, dávaném najevo domácím obyvatelstvem. Takový je výsledek svědomitého zkoumání pana Desjardinse. Blahopřejeme k tomu rumunskému lidu i jeho vládě.“⁵⁰⁶

Druhý dokument, který si krátce uvedeme, je tím, který „Archives israélites“ nazývají manifestem pronásledování Židů 19. století. Byl sepsán jedenatřiceti členy zákonodárního shromáždění, a důležitost tohoto obdivuhodného protestu nám jej dovoluje nazvat manifestem Rumunska. Při jeho četbě se zdá, jako by byl ozvěnou středověku a vypráví o žalobách křesťanských národů. ... Měl by proto zaznít ve všech uších a spisy zapomenutých dějin osvěžit závanem života:

„Pronikání Židů do Rumunska nabylo v posledních letech tak obrovského rozsahu, že domácí obyvatelstvo vyděsilo, protože se cítí být zaplaveno zcela zvláštní a cizí rasou, která vedle rumunského národa i v něm tvoří cizorodý a jeho zájmům odporující těleso. Lhostejnost, jež se dodnes vůči tichému okupování naší národní i hospodářské půdy dodnes projevovala, vyvolala ve státní ekonomice silné vření, které den ze dne sílí. Vetřelci již představují skupinu více než 500 000 duší.

Jakmile tuto skutečnost vezmeme v úvahu, pak ihned vidíme, jak hrozivá je pro Rumunsko taková pevně semknutá kolonie půl milionu duší, která usta-

⁵⁰⁵ „Arch. isr.“, 1868, II, str. 78.

⁵⁰⁶ Výtah z listu „Arch. isr.“, 1868, V, str. 197 a 198, který se nad takovým hodnocením rozhořčuje.

vičně roste a na níž nemá vliv žádná místní ani celospolečenská moc. Je tomu tak proto, že židovská rasa se svým původem od rumunské naprosto liší mravů, jazykem, tradicemi i náboženstvím, a zvláště z toho důvodu, že neustupně zůstává izolovaná od společnosti a chrání se před míšením s jinými rasami.

Z hospodářského hlediska zmíněná lhostejnost přinesla neblahé výsledky. Dovolila v rumunském národě vzniknout monstróznímu monopolu, který ubíjí obchod i drobný průmysl. Tato rasa se vtlačila na místa domorodých kupců a pronikla již dokonce i do rolnických svazů.

Různé třídy domácího obyvatelstva byly navzájem odděleny infiltrací cizího tělesa, které rozbilo jejich společenství a zničilo rovnováhu našich národních sil.

Obchodem vytvořený kapitál, který dříve v rukou Rumunů přinášel ovoce a tisíce kanály živil nové zdroje produkce, je dnes odcizen a vytržen ze sféry národní práce. Proto takové oslabení a ochablost, které je nyní všude vidět.⁵⁰⁷

Jako držitel nezměrného bohatství, od přirozenosti vybaven k vykořisťování a hnán chtivostí zisku, se Žid bez zábran oddává lichvě, a to v takové míře, že tisíce zámožných rodin již přivedl na žebráckou hůl. Lichva se stala výnosnou morovou ranou, která již zachvátila celou společnost a vysála zdroje národních sil. A monopolizace kapitálu je tou logickou příčinou finanční krize, která již po léta sužuje naši zemi.⁵⁰⁸

Noví vládci již téměř necítí žádný odpor, který by mohl jejich instinkty zastavit, a v bídě lidu dokonce vidí skvělou možnost k vydírání i uspokojování své nenasytné touhy po zisku, protože chudoba je výhodná pro ty, kteří jí nesvědomitě využívají.

Zde tudíž vzniká tvrdá a nemilosrdná tyranie, tyranie peněz, která v rukou cizího národa ubíjí všechny možnosti rozvoje. Pokrok židovské koalice již dospěl k monopolizaci nápojů i všeobecné výživy národa. Lichvářské skupování přineslo pustošivé účinky, a pracující obyvatelstvo je dnes ohrožováno chtivostí držitelů monopolů, prodávajících mu na tisíce potravinářských padělků a zdraví škodlivých produktů.

Historie dokazuje, že Židovstvo je charakterizováno nejpřísnější izolovaností. Tento v něm pevně zakořeněný sklon je silou, která mu dodává schopnost k odporu a umožňuje mu udržet se mezi národy po dvacet století.

Židé byli nezbytností donuceni jen navenek se podřizovat autoritě nežidovských států, ale nikdy v nich netvořili jejich integrovanou součást. Nejsou jen religiózní sektou, nýbrž především ztělesněním jistých neměnných vlastností rasy i nezdolné národní víry. Proto je Žid kdykoli Židem Španělska, Anglie, Francie nebo Polska, ale nikdy Polákem, Francouzem, Angličanem nebo Španělem; vždy zůstává Židem jako jeho dávný předci.

Ke sbližování národů se nedochází cestou obchodu, nýbrž míšením krve a posilováním pocitu sounáležitosti, tedy vším, co je Židovi nemožné. Židé nemohou pracovat s křesťany na společné věci, protože se jim ve všem staví na

⁵⁰⁷ Jaké praktické poučení pro politickou ekonomii! A jak rozdílné od něj jsou židovské systémy současných nejproslulejších ekonomů!

⁵⁰⁸ Bližší viz in: „Arch. isr.“, 1868, IX, str. 413.

odpor. Ba naopak můžeme vidět, že všude, kam Žid přijde, již pouhou skutečností své přítomnosti zasévá zárodky rozkladu a zkázy, protože jeho snahou je všude se zdvihát na ruinách ostatních národů.⁵⁰⁹

A jsou-li víra, resp. nároky Židů v jasném rozporu s národními zájmy Rumunů, ti mají právo se proti nim bránit. A Židé zase mají tím méně právo volat po snášenlivosti, protože jejich víra je nejvýlučnější a nejnesnášenlivější. Židovstvo nikoho nepřijímá do lůna své religiózní rodiny, nýbrž výslovně prikazuje nenávidění a věčné pronásledování těch, kdo nepatří k izraelitské rase.

Tak nesmiřitelná výlučnost, jež židovské rase vešla do krve, vede ustavičný boj proti těm, jež hlásají vznešené ideje morálky, kterými jsou prodchnuty instituce křesťanského státu, ideje, tvořící morální základ naší občanské společnosti.

Je tedy zcela neoprávněné a absurdní volat po toleranci tam, kde naše náboženství je mírné a lidské, ale kde naopak Židé nám zcela cizí konfese jsou nesnášenliví a neústupní. Nezapomínáme, že Židé čas pobytu mezi ostatními národy nazývají dobou exilu, zkouškou, a také že obyvatele všech zemí považují za své nepřátele, protože čekají na příslibený okamžik, kdy budou znovu jednotným národem. Tuto naději živí jejich náboženství a dovoluje jim vyhlížet skvělou budoucnost, v níž se chystají vládnout celému lidstvu.

Židovské náboženství je současně politickou i společenskou institucí, provázející každého jedince ve všech jeho jednáních i všemi epochami. Religiózní zákon je současně zákonem občanským a naopak. Obojí je zahrnuto ve slově Židovstvo. Z toho pak plyne, že všude, kde působí, je přímo nuceno tvořit stát ve státě!

Stručně řečeno, Židovstvo jako náboženství nemůže zůstat ve spravedlivém středu; buď musí být ovládáno, nebo vládnout!

Rumunský lid je mírný a pokojný; všichni svědci se shodují v uznání skutečnosti, že zde nikdo nebyl pronásledován pro svou víru. Od dávných časů bylo Rumunsko útočištěm všech pronásledovaných a rumunský stát povoluje svobodné praktikování všech kultů. Nemůže však ponechat bez dozoru náboženství, jehož dogmata jsou protisociální a hlavním cílem je mu zničení životních zájmů rumunského národa.

Ze zorného úhlu rovnosti nemohou Židé požadovat stejná práva s Rumuny, protože se nezbavili svých staletých tradic, a nechtějí se podřítit zákonům současné společnosti. Jinak řečeno, chtějí být bratrsky přijati těmi, s nimiž oni sami jednají jako s úhlavními nepřáteli. Židovstvo, jež odmítá vzájemnost, nemůže od křesťanských států požadovat dobrodiní vzájemnosti.

Naši staří rumunští panovníci povolovali k nim se o ochranu uchýlivším Židům naprostou svobodu, avšak ti byli jako hosté přijati za určitých podmínek, jež jim zaručovaly klid a svobodu. Když však tito cizinci zneužívali poskytnuté právo azylu, byli panovníci nuceni Židy ze země vykázat.

Takový je Žid dnes stejně, jako dříve. Když však Rumunsko ztratilo právo samo si vládnout a národní pocit byl rozkládán novými vladaři, stala se naše země dějištěm vojenského i hospodářského dobývání všemi možnými cizinci.

⁵⁰⁹ „Arch. isr.“, 1868, IX, st. 410.

Od té doby se datuje počátek židovského blahobytu, vzniklého v epoše hrozného korupce.

Postupný zánik rumunské společnosti i rozmnožení Židů šly stejným krokem. Avšak židovské přistěhovalectví děsivě zesílilo od roku 1828, kdy Rusy obsazená země upadla do bídy, nových nepravostí a systému zkorumpované byrokracie.

Počet Židů, kterých ještě nedávno zde bylo 25 000, vzrostl v roce 1844 na 55 000, k roku 1854 na 160 000 a dnes již přesahuje 300 000! Tato čísla jsou více než výmluvná, protože ve vší stručnosti ukazují různé fáze pronikání Židů do křesťanských států. Vidíme jejich nárůst jít ruku v ruce s úpadkem našich hospodářských sil i s denaturalizací moldavských měst, která se z křesťanských stala čistě židovskými.⁵¹⁰

S oporou v těchto skutečnostech, zemských zákonech i tradici, a v přesvědčení, že všechny tyto zákony byly diktovány jen nezbytností chránit Rumuny před vykořisťování Židy, dovolujeme si my, níže podepsaní, předložit rumunskému národnímu zastupitelstvu následující zákon...“ – Následují podpisy 31 poslance.

Židé, o kterých pozoruhodný dokument pojednává a o čem se lze dozvědět z dějů minulosti, současnosti i budoucnosti, nám však pouze ukazují, že Evropa již propadá zatracení.⁵¹¹ Tito podnikaví lidé do jisté míry počítají s všeobecnou nevědomostí a slepou předpojatostí našeho publika. Proto si poslechněme jejich poslední úsilí v boji proti citovanému proslulému manifestu:

„Kníže Bismarck zaslal radě berlínské izraelitské obce odpověď ve věci petice o židovském zákonu v Rumunsku. ‚Berlín, 18. dubna 1868. Byl jsem pověřen králem odpovědět židovské obci na dopis z 6. tohoto měsíce, aby se zabránilo prohlášení platnosti zákona rumunského parlamentu ohledně situace izraelitů, zákona, který byl připraven proti vůli knížete Carola. Není pravděpodobné, že bude schválen, a pokud by přece jen měl být přijat vládou knížete, pak... Kníže von Bismarck.“⁵¹²

Necht' tedy chce Rumunsko cokoli, liberální Evropa užije v prospěch Židů práva na intervenci, kterou jinak hlasitě zavrhuje! Prince, kterého sama posadila na trůn, přiměje po dobrém či po zlém podřídit se politice, o níž se ví, že je pod mocným vlivem Židů! My však říkáme: Když to bude mít za následek nepokoje a bouře, jež dopadnou na Židy, kdo je tím pak vinen?

⁵¹⁰ Tamtéž, X, str. 462.

⁵¹¹ Tamtéž, X, str. 462-472.

⁵¹² „Univ. isr.“, 1868, IX, str. 429. Vlivu Židů se podařilo svrhnout Bratiana a na jeho místo dosadit „muže pokroku“. Ale i nový a k nim patřící ministr vnitra Cogalniceano se však vzhledem ke skutečné situaci viděl nucen vydat oběžník, v němž se mj. říká: „Dodnes je většina Židů ... zřetelně odlišným národem a zkušenost dokazuje, že Židé jsou soužením pro rumunské vesnice. ... Musíme vynaložit maximální úsilí na záchranu země před hrozícím zlořádem, atd.“ – „Arch. isr.“, 1869, XV, str. 466.

Dvanáctá kapitola

I. Židovský mesiáš

Židé po všechny čas doufali ve svého mesiáše, a když tak činili, připravovali dílo společenské a světové revoluce, jejímž posledním nástrojem má být právě řečený mesiáš, a výsledkem má a musí být – jak se mezi sebou ustavičně utvrzují – zřízení židovského panství na celém světě! Neporozumíme však nesmírné životnosti řečené naděje, ani síle, kterou jim tradiční víra dodává k realizaci takového záměru, nepodíváme-li se blíže na samotnou víru, jež poutá ducha i srdce Žida k mesiánské ideji.

Otázka tedy zní takto: Udržel si Izrael víru v mesiáše? A odpověď rozptýleného Izraele: Neštěstí na hlavu toho, kdo tuto víru ztratil!

„Je to opravdu pozoruhodné,“ říká nám konvertovaný izraelita, učený páter Ratisbonne, „jak se Židé pečlivě vyhýbají každé vážné a dogmatické diskusi. Uhýbá se především velké otázce o mesiáši, v zásadě jediné, jež se staví mezi křesťany a Židy.“

Dnes „již Židé tento opěrný bod své víry téměř neakceptují a odvrhují dědičný hřích i příslib spasitele. A pokud se při recitování žalmů dovolávají mesiáše, nepřikládají těmto slovům žádný smysl a považují je za přežitě formule. Sami prohlašují, že se mesiáš nemá očekávat, protože 28. února 1790 již přišel v podobě lidských práv. Tak mluví jeden ze směrodatných hlasů moderního Židovstva a překladatel Bible, pan Cohen“.⁵¹³

Tato slova se nepochybně omezují jen na část reformovaných a literárních Židů v Evropě, mužů nesmírné moci a peněz, kteří však ve svém národě tvoří pouze malou část.

A jiný křesťan píše: „Nebude konečné řešení orientální otázky,“ říká pan Vercruysse, „uskutečněno obnovením izraelitského národa v Palestině? Taková obnova má však dvě stránky: religiózní a politickou.“

„Izraelitský a arabský lid jsou nejstaršími národy světa a jejich národní úloha má pro budoucnost největší význam. ... Pánové Cohen a Levy odmítají exkluzivitu a rabín Lazard rozumí mesiášem pouze „nekonečné zdokonalování lidstva“!⁵¹⁴ Celá víra v mesiáše tedy končí v grotesknosti, jež se tak viditelně liší od rčení, kterého všechny národy užívají k vyjádření неотřesitelné víry: „Čekám jej jako Židé svého mesiáše.“

Židovští reformisté v Německu, říká nám izraelita Rabbinowitz, „vidí překážku emancipace v pasážích, které mluví o budoucnosti v zemi svých otců a o obnovení Davidova království“. Avšak angličtí Židé považovali za správné vážít si staleté víry, „která mluví o nejvšelejších tužbách po nešťastné domovině, i když jsou osobně rozhodnuti se tam nikdy nevrátit“.⁵¹⁵

⁵¹³ *La question juive*, 1868, str. 18; Cahen in: „Arch. isr.“, 1847, VIII, str. 801.

⁵¹⁴ „Arch. isr.“, 1868, IV, str. 164.

⁵¹⁵ Tamtéž, XXII, str. 986.

Mezi všemi syny rozptýlení tedy není víra stejnorodá, avšak nejméně slepí jsou ti, kdož se víry v mesiáše nejsnadněji vzdali. V jejich očích kredit jeho osobnosti klesá den ze dne, „protože nechal minout všechny epochy, jež rabíni v nesčetných výpočtech stanovili“.⁵¹⁶ Jejich víra se unavila. Jiní se stali formálně křesťany, nebo přešli k filosofii. Přesto však naprostá většina rozptýlených Židů zůstává slepě věrná rabínům a nadějí v mesiáše. Je-li však tomu tak, jakou má tato majorita povahu? Následující věty nás poučí jasnými slovy.

„Mudrci synagogy obvykle i dnes končí své projevy ve shromáždění uctěním památky budoucího triumfátora. Vybízejí souvěrce k věrnému dodržování zákona a zachování naděje, že oni zažijí příchod mesiáše a budou se těšit z bohatství, příslibeného celému Izraeli, jehož součástí je vytoužený okamžik vraždění křesťanů a naprosté vyhlazení sekty nazarénských.“

Slovo je zcela jasné, a co se říká dnes, bylo řečeno již před mnoha staletími. Také sv. Jeroným, který důkladně znal židovská učení, píše následovně o malém kameni, který se uvolnil z hory a rozbil sochu Nabukadnezara:

„Židé vykládají tuto pasáž ve svůj prospěch a odmítají v řečeném kameni uzнат Krista. Pro ně to znamená, že lid Izraele se rázem stane tak mocný, aby dokázal svrhnout všechna království světa a na jejich troskách založit své věčné panství.“⁵¹⁷

Později, až v 15. století, učený rabín Abrabanel prorokoval ve svých „Komentářích“ příchod a panování mesiáše, slavnou epochu, v níž se má uskutečnit vyhlazení křesťanů a pohanů.⁵¹⁸ A Reuchlin nám říká:

„Netrpělivě očekávají řinčení zbraní, války, úplné zpusťování celých provincií i trosky království. Jejich nadějí je triumf, jako byl Mojžíšův nad Kanánci, mající být předehtou slavného návratu do obnoveného Jeruzaléma. Takovéto myšlenky jsou duší rabínských komentářů k prorokům, a jako tradice byly vloženy do ducha národa. Tím byli izraelité po všechny časy připravováni na událost, na nejtoužebnější přání židovské rasy!“⁵¹⁹

Mesiáš talmudistů tedy rozhodně nebyl pouze mýtus. Židé jej ve své většině očekávají a připravují se na splnění svých neúnavně uchovávaných nadějí. Jako „vyvolený národ“ věří, že se „liší fyzicky i psychicky od gójů, a ti že při příchodu mesiáše musejí být vyhubeni“. A stejně tak i dnešní Židovstvo, „nahlíženo ze stanoviska politiky, náboženství i rasy, je naplněno kastovním pocitem, který co do tvrdosti a nesmiřitelnosti svých stoupenců nemá obdoby! Z toho také plyne, že je nevyhnutelný trvalý antagonismus mezi státem a Židovstvem!“⁵²⁰

Tak tedy na jedné straně se v Židovstvu udržuje stará a neotřesitelná víra v národy pobíjejícího mesiáše, zatímco na druhé straně toto dogma rychle mizí a stává se

⁵¹⁶ *Seconde lettre d'un rabbin converti* (Drach), Paris 1827, str. 100.

⁵¹⁷ *L'Eglise et la Synagogue*, Paris 1859, str. 18-19.

⁵¹⁸ O Jeremiášovi, kap. XXX.

⁵¹⁹ Buxtorf, *Synagogue judaïque*, kap. XXXV; Maimonides in Surenheimsius, *Mischna*, Part. IV, str. 164; Abrabanel, *Praeco salutis*; *L'Eglise et la Synagogue*, str. 18-20. Zmíněné připravování trvá dodnes.

⁵²⁰ Kluber, *Coup d'oeil des délibérations diplomatiques du Congrès de Vienne*, III, str. 390; Goshler, *Dictionnaire encyclopédique...*, XII, str. 451.

jen symbolem, který je možné odložit, když to zájem vyžaduje. Přesto se však rabíni střeží brutálně odmítat nevěřící v mesiáše. „Archives israelites“, jejichž redaktoři většinou vydávají mesiáše za mýtus, otvírají svůj list i ortodoxním věřícím a v následujícím dopise nám ukazují obdivuhodný pomník neochvějného očekávání Židů:

„Nancy, 21. března 1864. – Vážený pane, jsem jeden z těch, kdož věří, že naše generace nezažije den přislíbené velké obnovy. Ale přesto bych nechtěl tvrdit opak vzhledem k událostem a změnám, jichž jsme svědky v posledních patnácti letech!

Říkají: Nevěříme, že by tato myšlenka – mesiáš a jeho slavný návrat do Jeruzaléma – byla kdy proveditelná a přijatelná! Zamyslel jste se nad důležitostí těchto slov? Vždyť znamenají naprosté popření naší víry i našeho světového poslání! Vaše smýšlení jistě takové není, avšak sluší se, aby tiskový orgán významu „Archives“ nemohl být posuzován jako list bez vědomí povinností a nadějí Izraele! Jakže? Vy že nevěříte na konečné poslání Jákobova domu? Jeruzalém že by byl pro Vás jen bezvýznamným slovem? Vždyť by to bylo okamžitou zkázou našeho kultu i tradice. Potom by musely být spáleny všechny naše svaté knihy. Náš rituál k nám přece ustavičně promlouvá o naší rodné zemi. Při vstávání, usínání, při usedání ke stolu prosíme Boha, aby urychlil náš návrat do Jeruzaléma ještě za našeho života! A to všechno že by mělo být jen prázdným slovem? Jeho všeobecné a univerzální opakování již nemá smysl? Stalo se pouhou formulkou?

Naštěstí tomu tak není, a Vy, vážený pane přece sám vidíte, že i když mnozí z nás již zapomněli na důležitost návratu, Bůh nám dopřává nové bratry, kteří mnohdy ještě lépe než my chápou zázrak národa, jediného v celých dějinách světa, který je po 1 800 let rozptýlen po všech částech universa, nikde se nemísí s národy, mezi nimiž žije, a také se nikde neztratil! Toto neuvěřitelné zachování se, určené k otevírání očí i těm neslepějším, že by nemělo žádný význam ani pro nás, ani pro svět?

Avšak pohledme na horizont a uvažujme o třech znameních. Tři slova, tři věci mají právo zaměstnávat našeho ducha a vyžadovat si naší veškeré pozornosti: národnosti, kongres a Suez.⁵²¹

Nuže, klíčem k tomuto trojnásobnému problému (národy, které jsou svými vlastními pány, aby se sjednotily) a současně trojnásobným řešením je Izrael, Jeruzalém! Říkám to znovu a ještě hlasitěji: Celé židovské náboženství je založeno na národní myšlence. Není jediný úder srdce, který by nebyl zaměřen na vlast! A znovu opakuji, musely by se uzavřít naše knihy od první do poslední stránky, kdyby měl být Jeruzalém vyhnán z našich srdcí.

A tato přání a myšlenky nejsou jen osobní věci naší rasy, nýbrž univerzální tužbou a potřebou. Je to skuteční slova proroků. Ale co to říkám, slova Božího! Je důkazem jeho věčné přítomnosti mezi námi, je jen potvrzením toho, o čem jsem mluvil.

A ještě dovolte jedno slovo, drahý pane. Blíží se výročí odchodu z Egypta. Je to večer 20. dubna, kdy se na celé zemi po téměř dva tisíce let rozptýlený

⁵²¹ To je pozitivní slovo, a my si zaznamenáváme: návrat do vlasti. Co je tedy pro Židy vlast přiležitostí?

národ v ten samý den a tutéž hodinu náhle pozdvihuje jako jeden muž. Rozumí jemu danému požehnání a pevným hlasem třikrát po sobě opakuje nádherná slova: Příští rok v Jeruzalémě! Stále ještě říkáte, že návrat židovského národa není ani možný, ani přijatelný? – Levy Bing.“

Je tato řeč dostatečně energická a jasná? – Nuže, i když je mužem pokroku, přesto to církevní představený, vrchní rabín Isidor, mluví následovně:

„Jeruzalém je pro všechna náboženství místem připomínání; pro nás je současně městem minulosti i budoucnosti.“⁵²²

Mesiánská myšlenka i univerzální sjednocení nám v tomto okamžiku přicházejí současně. Ale když nám neklamná slova proroků i naše stará dobrá víra říkají, že masy národů se jednoho dne musejí obrátit k hoře Sion – jaký to skandál. Jak něco takového strpět? Učenci židovské reformy podle všeho věří opaku, tj. že my izraelité máme jít do chrámu cizího kultu! A taková směšnost je přednášena rabíny z kazatelen o nadějích mesiánské obnovy!“⁵²³

Tedy jasně vysloveno – mesiáš je se vši vážností i netrpělivostí očekáván. Přesto byla až dosud jeho božská podstata popírána, měl pouze pocházet z Davidova kmene. Jeho úlohou je „dovést národ Izraele zpět do Svaté země poté, co budou Gog a Magog poraženi“. Vyvolený národ má obnovit Jeruzalém i chrám. Má se „chopit vlády, která potrvá tak dlouho, jako samotný svět“. Všechny národy „budou poddány Židovi, a ten pak podle své libosti bude nakládat s jejich jedinci i majetkem“. Takový je tedy pro Židy obraz přislíbené blaženosti, kterou očekávají s příchodem mesiáše!⁵²⁴

Zábavné vyprávění z roku 1807 podává pěkný příklad pevnosti a životnosti této víry. Bývalý rabín Drach říká:

„Ve škole ve Štrasburku, kam jsem chodil, se děti rozhodly, že při příchodu mesiáše vydrancují cukrárny. Dohadovaly se o tom, kdo by měl být opatrovníkem tak vzácné kořisti. V očekávání sladkostí došlo až k pranicím. Tyto argumenty ad hominem vedly nakonec k dohodě, že si každý má ponechat to, co si sám ukradne.“⁵²⁵

Lépe než jakékoli lidské slovo nám právě citovaný naivní plán, spory, rvačky i konečná dohoda mladých alsaských talmudistů ukazují charakteristické a nevykořenitelné rysy pozitivního náboženství, které jim jejich učitelé vtloukají do hlavy! Se vši vážností víry je také v 19. století ve francouzských městech, která si pospíšila uznat Židy za své spoluobčany, jejich dětem vštěpována víra v talmudského mesiáše, tj. v mesiáše, který vydrancuje a vyhubí křesťany!

Ať nikdo neříká, že Židé tehdy zahrňovali v odpuzující nevědomosti. To přece oni sami odmítali, a dokonce sám tiskový orgán reformy říká pevným tónem následující slova:

„Myslí si snad někdo dnes, kdy vyučování již zaujímá tak důležité místo, že právě to nebylo vždy pro Izrael jednou z otázek, kterou se rabíni i starší ná-

⁵²² „Arch. isr.“, 1868, XI, str. 495.

⁵²³ „Univ. isr.“, 1866, II, str. 67; 1867, IX, str. 386.

⁵²⁴ Viz Drach, *Deuxième lettre*, str. 99.

⁵²⁵ Tamtéž, str. 319.

roda nejvíce zabývali, a že zmíněná nevědomost, jíž je dnes snaha odstranit, nikdy u nás neexistovala?“⁵²⁶

Drachův příběh, jehož významu si byl on sám asi jen sotva vědom, musíme doplnit vyprávěním pana Crémieuxe, který v projevu před shromážděním „Alliance israélite“ ve stejném čase a s tou samou naivitou líčil žalostný stav Židů, tak rozdílný od dnešního triumfálního. Čtème a promýšlejme slova obou těchto synů Izraele, v nichž se nám se stejně mocnou jako komickou energií sděluje znamení doby i její směr.

„Pánové, jak se všechno kolem nás v tak krátké době změnilo! Když jsem byl dítě, nemohl jsem vyjít na ulici svého rodného města, aniž bych neslyšel nadávky. Jaké boje jsem to tehdy sváděl svými pěstmi! O několik let později jsem studoval v Paříži, a když jsem se roku 1817 vrátil do Nîmes a nastoupil místo u soudu, pro nikoho jsem už nebyl Židem! Záhy jsem viděl Židy zaujímat vysoká postavení a moje radost byla nesmírná. Ano, říkám vám, pánové, jsem hrdý na Židy, a musí se mi promítnout pocit jisté ješitnosti, protože jako dítě jsem byl počítán za méně než nic, a jak plynuly roky, viděl jsem je plné ohně a smělosti, pracovité, jako dobré občany a užitečné lidi. Viděl jsem je ve všech úřadech zaujímat vysoká místa, slyšel jsem jejich jména zaznívat mezi nejlepšími jmény země. Jen odvahu, přátelé, zdvojnásobte horlivost, protože když se nám podařilo tak rychle dobýt současnosti, pak již bude naše i budoucnost!“⁵²⁷

Mesiánská pravda tedy dnes, nahlížena v plném světle, má dvojí smysl – podle první, filosofické a pokrokové, není mesiáš člověk, je jen před našimi zraky se tvořící filosofickou epochou, zatímco nepravá i pravá ortodoxie vidí v mesiáši skutečnou osobnost. Pro věrné, kteří tvoří masy národa, je filosofická etapa pouze etapou, připravující příchod mesiáše, člověka, na jehož příkaz se jednou budou Izraeli klanět všechny národy světa.

Jedno je však v každém případě jisté: Mstící mesiáš je hluboce zakořeněn v samém nitru národa od jednoho konce světa k druhému, je poslední útěchou pro Židy.

A věrni této tradici se Židé „s horlivostí a mimořádnou houževnatostí upínají na naději v brzký příchod mesiáše, a tato víra se obrací dokonce i k jistým známým rodinám“.

„Nejdůležitější z nich v Evropě žije v ohavném městečku Sadgora⁵²⁸ v Bukovině a jmenuje se Isrolka. Putují za ní tisíce Židů z Ruska, Polska, z Haliče, Moldávie a Valašska. Mezi ubohými domky se týčí palác, v němž jsou všechny myslitelné cennosti: Stříbrné náčiní, drahé koberce, oranžérie i přímo knížecí nábytek. Majitelem tohoto bohatství je hlava rodiny, z níž má vyjít mesiáš, Rebiche Isrolka, sešlý muž s bílými vlasy, avšak velkých intelektuálních schopností, hotový idol židovství. Je ženatý a má děti, které se svými rodinami žijí rovněž v Sadgoře ve výstavných domech poblíž otcovského paláce a také vedou knížecí život.“⁵²⁹

⁵²⁶ „Arch. isr.“, 1867, XX, str. 945.

⁵²⁷ „Arch. isr.“, 1867, I, str. 13.

⁵²⁸ Na jihozápadě Ukrajiny blízko Černovců; pozn. překl.

⁵²⁹ Výtah z „Volks-Halle“, Lipsko; „Le Monde“, 9. 1. 1866.

Považujeme za vhodné doplnit toto vyprávění velmi pozoruhodným výtahem ze zprávy, kterou roku 1810 dr. Buchanan zaslal anglikánské církvi o mesiánské víře:

„Během svého pobytu v Orientu jsem všude potkával Židy, oživované nadějí na návrat do Jeruzaléma a na možnost spatřit mesiáše. Přesto mne zvláště udivily dvě věci: Vzpomínka na zničení Jeruzaléma a naděje, že uvidí město zase povstat z ruin. Bez panovníka i bez vlasti nepřetržitě lpějí na svém národě. Povídají si o Palestině jako o nějaké sousední zemi. Věřejí, že epocha jejich osvobození již není vzdálená, a revoluce, jež hýbou světem, považují za předzvěst svobody! Bezpečnou známkou našeho blízkého vysvobození, říkají, je skutečnost, že ve všech zemích ustalo naše pronásledování.“⁵³⁰

II. Skutečnost a domněnky

Očekávání mesiáše je tedy i dnes nadějí Izraele. Bude však tato osobnost člověk nebo Bohočlověk? To je pro věřící sporná otázka. Naprostá většina, pravé jádro židovské rasy, jej očekává se svými přáními jako člověka. Pokud jde o méně věřící, těm stačí sebemenší událost k novému posílení kolísající víry, když se např. světem rozlétné jméno mimořádného člověka a ortodoxní Židé zvolají: Vizte muže Izraele! Muže, kterého Izrael očekává, mesiáše! K tomuto religióznímu i zcela národnímu zvolání se pak přidá masa Židů, a dotyčný muž je i pro ně mesiášem. Izrael se může mýlit, jak dějiny již nejméně dvacetkrát dosvědčily, ale to mu nijak nebrání dělat to i nadále.

Vůči takové jistotě si dovoluujeme otázku: Je každý Žid v národě, který mu propůjčil občanská práva, současně i členem dvou národů, nebo není? Přece žádný člověk nemůže sloužit dvěma pánům! Je např. více Francouzem než Židem, nebo víc Židem, než Francouzem? A co by dělal, kdyby se nějaký dobyvatel zdvihl pod korouhví mesiáše a vydával se očekávaného muže Izraele? Co se týká francouzských Židů, platí samozřejmě i na Židy všech ostatních států!

A jakkoli dnešní člověk už jen málo věří Písmu svatému, a Antikrista i Mesiáše prohlašuje za bajku, za mýtus, přesto si musíme být vědomi toho, že Antikrist je realitou budoucnosti a že jeho panství se již projevuje v dosud nevídaných revolucích. Chraňme se zapomenout, že taková osobnost⁵³¹ se natolik podobá židovskému mesiáši, že se v tom ohledu nelze mýlit, protože je ztělesněním všech protikatolických nadějí, které Židovstvo po osmnáct století připisuje svému osvoboditeli!

Uvažujme dále, dodal by křesťan, že možná již není velký časový odstup mezi Antikristem a naší epochou. Všechno se zdá připravovat jeho příchod, a také že přímo před našima očima od jednoho konce zeměkoule ke druhému politický, obchodní i finanční svět pod vedením tajných společností, ovládaných Židy, začíná společně a s neúnavnou horlivostí pracovat na zavedení velikého kosmopolitního sjednocení.⁵³² Tak se dnešním jazykem nazývá systém, z kterého má vyjít zrušení

⁵³⁰ Revoluce a katastrofy jsou tedy všude nadějí ortodoxních Židů; Malo, *Histoire des Juifs*, str. 523-526.

⁵³¹ Sjednocení, lépe řečeno rozplynutí národů, je již dílčím uskutečněním socialismu.

⁵³² „Naše politika bude především univerzální, kosmopolitní.“ In: „Arch. isr.“, 1869, I, str. 8.

všech hranic i odstranění vědomí vlasti. A takové sjednocení, které přece musí mít svou hlavu, nepřipravuje snad zázračný příchod nejvyššího pána, v němž *Židé spatřují svého mesiáše a křesťané Antikrista*?

Když pak přešly neblahé dny minulého století a udělaly místo dnešním, neviděli jsme snad vynořit se z nejhlubších temnot muže, kteří hrdě pozdvihli hlavu s baretem direktoria, oblékli si tógu konzulů a sáhli po odznacích nejvyšší moci? Neviděli jsme snad také, že v tutéž dobu, kdy divoce hřměla bouře revolučních idejí, povstal z Korsiky muž, voják, pod jehož pohledem svět oněměl a národy i králové se pokorili? Neviděli jsme Murata, syna hostinského, provázeného Bernadottem, chudým dítětem Gaskoňska, jak si ze sedel svých koní udělali trůny. A kdo by se ještě divil, že Žid Massena měl právě takové myšlenky? Kdyby se měly opakovat tehdejší okolnosti, kdyby přišel nový sofista, koryfej revoluce, jehož hlas by národy zfanatizoval a který by mohl docela dobře být židovské rasy, udivilo by nás ještě po všem zde řečeném, kdyby se na čele takového příchozího zaskvěl vladařský diadém? A nemohl by takový nový imperátor světové republiky rovnosti zavést i novou cézarskou epochu? Kdo by se pak ještě divil, že jej vidí diktovat světu zákony, jejichž finanční otěže jsou pevně v ruce Izraele, a zavádět po celém světě takový stav, jaký je již v Německu, v zemi, kde je Žid podněcovatelem a vůdcem jediné myšlenky, kterou liberální a literární publikum uznává a požaduje!

Nejsou snad vynikající muži Židovstva již všude vyhledáváni a nelichotí se jim? Nejsou jeho bankéři sponzory a mnohdy i ministry vladařů, nejsou pány všech průmyslových podniků i všech velkých obchodních společností Evropy, rozhodčími nad válkou a mírem spolu s těmi souvěrci, kteří žijí v nepředstavitelné skromnosti, nejsou snad všichni počítáni k vyvolencům vítězství nad nejvyššími korunovanými hlavami i nad nejpyšnějšími republikami?⁵³³

Skutečně, proč by ze středu těchto nespočetných povýšenců a zbohatlíků, z nichž Evropa udělala své rádce, soudce, zákonodárce a vojevůdce, nemohl jednoho krásného dne ve chvílích velké krize vyjít muž, kterého by sjednocené národy povolaly za světovládce? Zda by se taková moc nazývala republika, království, protektorát nebo césarismus, to je nakonec lhostejné.

Když se tedy pozorněji podíváme na hrozící budoucnost Evropy, kterou již zvětšují radikální nepokoje, proč se potom divit, jestliže z Jákobovy krve náhle povstane muž, který skuteční kosmopolitní ideje, jejichž apoštolem je Izrael? Jen Izrael může díky své konstituci a rozptýlení mezi všemi národy být a také je kosmopolitním národem, občanem celého světa.

Na jakém místě světa se projeví mocenská páka, která napomůže Židovstvu k vítěznému tažení a ovládnutí svedených a poražených národů?

To nevíme, a přesto bez sebemenších rozpaků říkáme: Bude to všude, ale rovněž vždy podle potřeby na konkrétním místě! Všude, protože všude sídlí Židé, národ, jehož hybný a kosmopolitní proud již zaplavil všechny končiny světa. Nebo k tomu

⁵³³ „Petit Figaro“, 12. dubna 1869 podle listu „Reveil“: „Dědici Rothschildů již znají velikost majetku proslulého finančníka; dosáhl částky jedné miliardy a sedmi set milionů. „Spolu se svými bratry půjčoval celému světu a s burzami v ruce rozkazoval všem vladařům.“ – „Le Monde“, 18. listopadu 1868.

také může dojít na zcela určitém místě, pokud nám machinace revolučních sekt a jistých židovských sdružení připraví překvapení v Evropě nebo kdekoli jinde.

A ovšem nezapomínejme, že část světa při ústí Dunaje, kam jsme se před chvílí podívali, hostí sílu, jež z 25 000 duší dokázala v několika málo letech udělat téměř 500 000, což je obrovské číslo. A podobně je tomu i v Rusku, Polsku, Uhrách a podobně.

Vidíme tedy univerzální národ, podporovaný všemi nespokojenými a nevěřícími, kolik jich náš svět má, podporovaný naivní lidumilností, všemi jalovými snílky, vidíme národ těžící ze stálých asociací světového zednářstva, jehož je hlavním vůdcem, a podporovaný „Alliancí israélite universelle“, přijímající všechny zklamané členy všech kultů. Není tento národ na nejlepší cestě stát se první mocností světa? Není tento národ jako pán tisku, zlata a hospodářství ve všech státech schopen vyslat ze sebe zástup obyvatelstva a usadit jej na určitém místě, například v Palestině, pokud je to jeho cílem?

S jakou snadností může k usnadnění takového návratu Židů vyvolat v okamžení velkou světovou krizi! Abychom čtenáře přesvědčili vlastním úsudkem, nechť nám dovolí přednést zde hypotézu, v níž uvedeme všechny prvky, které jsou zcela dobře možné díky současnému stavu i směru hnutí ducha i věci.

Předpokládejme například, že vypukla jedna z největších a nebezpečnějších krizí, otřes celé Evropy, jak je již připravováno vrhnout proti sobě království. Všechno je v pohybu a zdvihá se, ozývá se rachocení padajících trosek a ohlas prvních výstřelů. Avšak po nějaké době zase všechno utichá, ochablost a otupělost vypadají náhle jako klid, jako ponurý klid, kdy se srdce připravují přijmout boj na tak dlouho, až z něj vyjdou jako vítězi, a polovina Evropy bude v troskách.

A v tomto okamžiku se ozve volání a půjde od ucha k uchu: Židé, Židé vystupují na scénu! Pohleďte na Židy, jak se rázem uvolňují z prostředí ostatních národů a sami se nad nimi zdvihají jako jednotný lid. Jsou přijímáni s rostoucí nadějí, protože mají mnoho vřelých přátel a horlivých pomocníků. Počítají k nim takové, kteří jsou zahaleni v příšeří tajných společností, a my již nejméně jedno století víme, jakou hroznou roli hráli ve všech válkách. Ke svým spojencům dále počítají lidi, kteří spolu s nimi proklínají a zatracují Krista a sní o odstřelení křesťanských společností. A konečně jsou to i všichni ti, kteří se cítí být nějakým způsobem odstrkování a zneuznávání! – Že přijdou Židé? A odkudpak? – To je pouhý přelud? – Jen přelud? To ještě uvidíme!

Zapomíná se, že v dobách soužení a revolučního šílenství jsou mnohdy i ty nejpodivnější nápady a myšlenky uskutečnitelné, a proto i naše hypotéza vyvolává jen úsměv. Krčí se rameny. K tomu je ovšem zapotřebí naprostá ztráta upamatování se na věci, kterých jsme byli sami svědky. Není třeba dvakrát připomínat, že ještě včera jeden z nejmocnějších národů světa, první námořní velmoc, se třásla před fantomem, jenž byl méně nebezpečný než Židovstvo, před fantomem, který denně nabýval jasnějších obrysů a rušil pokojný spánek státníků i námořníků. A lze snad zapomenout, jak byla anglická říše vyděšená, když jí pod větrem Unie hrozilo nepřátelské loďstvo? Nebyly snad tyto bandy dobrodruhů postrachem Anglie? – Necháme-li však stranou proroctví a spokojíme se sledováním běhu událostí, neuvidíme snad

obrovský pokrok židovských doktrín i židovského vlivu a sil v Rumunsku, jako kdekoli jinde po světě?

Velká podívaná, která se jednoho dne v té či oné formě stane skutečností, naplní bezmezným úžasem ty, kdo se na to svou povahou ani studiem nepřipravili. – Židé, Židé, bude se náhle volat ze všech stran uprostřed obrovské krize, v níž jsou národy proti sobě navzájem vrhány a míšeny. A Židé budou pokračovat! Nepostaví snad do čela jednoho ze svých lidí, nebo se možná nebudou ptát na původ a krev, a najdou si geniálního muže politického podvodu a klamu, který bude kolem sebe umět shromáždit zfanatizované davy? Všichni jej budou nazývat mesiášem, zachráncem míru a radostí světa. Vynesena na vlně bojujících mas se objeví podivný triumfátor, vítaný voláním: Sláva a spása osvobozeného světa! Konečně je zde pravý mesiáš, ten, který prokrel a vyhnal Krista, rozdrtil ničemy a očistil svět. To on je apoštolem a knížetem světového sbratření, jehož svatým posláním je sjednotit národy a přidělit jim bohatství světa. Užívání všeho dobrého i uspokojování všech vášní je nejvyšší zákon, až doposud neuznávaný a zatracovaný všemi podvodníky a hypochondry, kteří pod opovržením hodným znamením kříže a pod křivou berlou biskupa tyranizovali svět!

Na okamžik zaražen se svět zastaví, a poté odzbrojené a napůl poražené národy zvolají: Pojď k nám, mesiáši Židů, žij a vládni! Dá nám mír a radost, jimiž oblažuje lidi, a všechny národy budou pod jeho žezlem jediným národem... To on je králem králů!

Co má znamenat takový obraz fantazie, který se přesto vyhýbá všemu nadpřirozenému a politicky nemožnému. K čemu jsou takto sloučené prvky, jimiž naše pero podle všeho anticipuje dějiny? – Vždyť pro dobrého pozorovatele je nesporné, že když se ve světě připravuje něco nového, neuvěřitelného a nezměrného, pak rovněž ví, že se jde o hrozící revoluce. A k čemu takový obrázek, ne-li ke konstatování, že v novém revolučním světě nemají naznačené události sebemeně charakter nemožnosti, ba že jsou naopak docela dobře možné ve všech bodech a tisíci podobách!

Vzhledem k takovým možnostem budoucnosti vyzýváme všechny, kdo se zahloubali jenom do věcí a osobností tohoto světa, aby si udělali především představu o velké roli Židů a podrobili zkoumání, čeho je schopen nejhouževnatější, nejvíce protikřesťanský a kosmopolitní ze všech národů, Židé, kteří ve všech státech nepřestávají být občany cizího národa, ve svých rukou drží cenu každé věci, a pokud nás moderní dějiny neklamou, také určují cenu téměř každého člověka, znamení všemocnosti, univerzální talisman, krále kovů i odkřesťanštěných národů: Zlato!

* * *